

NATO protiv Srbije

Transkripti razgovora stranih obaveštajaca u Srbiji i inostranstvu

NATO diluje organe!

30. jun 2008. Kurir

Vesli Klark i Havijer Solana umešani u trgovinu organima na Kosovu

BEOGRAD – Čelni ljudi NATO Vesli Klark i Havijer Solana znali su da se međunarodne snage na Kosovu bave trgovinom organima i drogom i najverovatnije su bili umešani u ove poslove! Naime, 15. avgusta 2001. u iznajmljenoj vili u švajcarskim Alpima sastali su se nekadašnji glavnokomandujući NATO snaga, američki general Vesli Klark, i Havijer Solana, generalni sekretar Alijanse.

Kurir je došao do transkripta razgovora dvojice čelnih ljudi NATO koji potvrđuje mnoge nedoumice u vezi sa trgovinom ljudskim organima, kao i nelegalnom trgovinom drogom. Podsećamo da se trgovinom ljudskim organima bave i istražitelji Haškog tribunala, ali nedavno je na inicijativu Rusije pokrenuta i istraga o ovom problemu u Savetu Evrope.

Kurir će uz redakcijsku opremu teksta preneti kompletan razgovor Solane i Klarka. Te večeri sa njima u kući su bile prisutne i dve devojke čija je uloga bila da poprave raspoloženje dvojici moćnika. Razgovarali su u opuštenoj atmosferi, uz čašicu pića.

Klark: Ovih dana ću posetiti Kosovo...

Solana: Budi oprezan, Kosovom špartaju bande narkodilera. Tamo nema zakona, nema kontrole... Hm, veliku smo grešku napravili kada smo pustili ove (Šiptare - prim.aut.) da vladaju.

Klark: Da. Možda.

Solana: Za sve su krivi operativci CIA... Njima je bitna samo droga i njihovi poslovi...

Klark: Da, znam kako je dole... Često odem na Kosovo, uglavnom inkognito, tako je sigurnije. Ali sada moram da obavim jedan posao. Treba da prebacimo tovar za Fort Breg.

Solana: Nije valjda toliko hitno... Misliš na organe?

Klark: Da, da...

Solana: Dobro radi Bondstil. Šlafkok (čovjek zadužen za bezbednost baze - prim.aut.) i Kušner (Bernar, prvi šef Unmika, sadašnji šef diplomatije Francuske, istražni organi Haškog tribunala ispituju njegovu povezanost sa trgovinom organima - prim.aut.) odlično obavljaju posao...

Klark: Jeste. Izgleda da je sada hitno. Stalno se održavaju neki sastanci s generalom Andersonom. Kad završim to, skoknuo bih malo do Srbije. Šta misliš, kako će me dočekati?

Solana: Ne brini, biće poslušni. Ovi u Beogradu su mnogo poslušniji čak i od ovih u Podgorici. U Crnoj Gori mogu da se menjaju predsednici, ali sve konce uvek vuče Milo, zato što parama sve kupuje. Kada budeš bio u Beogradu, izbegavaj kontakte s Koštunicom i njegovim ljudima... Znaš, odnosi između njega i Đinđića su prilično zahladneli... Mada, ja mislim da je Đinđić u pravu... Koštunica je nezgodan za saradnju. Znaš, kad pričaš s njim, uvek pažljivo sasluša, ali na kraju razgovora uvek zaoštri stvari... S njim nikad nismo mogli da se do kraja dogovorimo o bilo čemu...

Klark: Šta misliš, kako će reagovati na ovo oko TV stanice? Ti znaš da sam ja u knjizi napisao da sam lično birao ciljeve...

Solana: Da, znam, video sam...

Klark: Ali isto tako znaš koliko su me Klinton i njegovi pritiskali da bombardujemo srpsku televiziju...

Solana: To što mi znamo je naša tajna! O tome ne smeš ni sa kim da razgovaraš!

Sravniti Srbiju

01. jul 2008. Kurir

NATO u potpunosti kontroliše proces privatizacije prirodnih bogatstava na Kosovu

BEOGRAD – U drugom delu razgovora bivši generalni sekretar NATO Havijer Solana i glavnokomandujući alijanse Vesli Klark evociraju uspomene iz ratne kampanje u Srbiji 1999. godine.

Solana: Nego, reci mi, Vesli, kako ide s privatizacijom preduzeća na Kosovu? Ko je tamo od naših prijatelja?

Klark: Mi smo postavili eksperte koji vode glavnu reč pri privremenoj vladi Kosova. Predsednik komisije je Fred Barlou, za koga znaju samo oni iz vrha vlasti u Prištini. Politički dirigent je Medlin, koja, zajedno sa Ričardom (Holbrukom), kupuje sve što vredi na Kosovu. Toliko su razgranali poslove, da često pomislim da će se jednog dana preseliti da žive u Prištini.

Solana: Vesli, nešto su me sinoć obavestili da je došlo do razmimoilaženja između Kisindžera i Bžežinskog, ali su ostali nedorečeni. Šta se to zakuvava u Pentagonu?

Klark: Kisindžer i Bžežinski su kao mačka i miš, jer se stalno ganjaju, ali ne mogu jedan bez drugoga. Uživaju u ulogama, jer se zna da oni kreiraju politiku Amerike. Bliži mi je Bžežinski, jer je ratoborniji. Da smo njega slušali za vreme bombardovanja, Srbije ne bi više bilo. Kisindžer je mlakonja i, kako sam kaže, savestan. On me kritikovao zbog napada na beogradsku televiziju.

Solana: Da, previše je mlak.

Klark: Sa Srbijom ćemo stalno imati probleme, jer je to buntovnički i ratoboran narod. Kad se razgovaralo o Srbima u Krajini, neki od naših su predlagali dugotrajan rat, a ja sam to presekao i naredio da se svi Srbi proteraju iz Krajine i Hrvatske kako bi Hrvatska bila mirna decenijama. Kakav rat sa njima! Oni bi se razbežali po šumama i godinama

zagorčavali život Hrvatima, jer imaju iskustvo s partizanskim ratovanjem.

Solana: Vesli, dobro znaš da sam ti dao određene ruke oko odabira ciljeva i umalo da mi se ugasi karijera zbog toga. Preneli su mi da je lično Klinton uzbunjivao generale NATO protiv mene, jer je njemu za ovu funkciju bio pogodniji Žabar Romano Prodi. Italijani su mi najviše zamerili što nisam sprečio bombardovanje televizije. Imaš pravo, Vesli, trebalo je Srbiju spraviti sa zemljom. Gledam ove iz Vlade Srbije i, iskreno da ti kažem, gade mi se, pošto su obični poltroni i ulizice.

Ljubitelji lakih žena

Klark: Kakve su žene Beograđanke, ti si često u poseti Beogradu?

Solana: Sve ću te uputiti. Srbija je bila zapuštena za vreme vladavine Miloševića, ali Žene su im mnogo lepe. Posle dolaska demokrata na vlast situacija se promenila. Za smešne pare možete da imate i najlepše žene. U nekim ministarstvima Vlade Srbije sekretarice su najčešće zanosne lepotice, koje su spremne da za 500 dolara provedu noć sa strancem. Primanja u Srbiji su još uvek mizerna.

Klark: Ti, izgleda, imaš veliko iskustvo u toj oblasti.

Solana: Daću ti broj telefona čoveka koji ima sve što treba. Ima tu i glumica, estradnih zvezda, krem srpske prestonice.

Srbija mora u NATO

02. jul 2008. Kurir

Budućnost Srbije u evroatlantskim integracijama, smatrala dvojica nekadašnjih ključnih lidera NATO

BEOGRAD – Kakva je budućnost Srbije, njenih suseda i cele regije, osnovna je tema o kojoj su razgovarali Havijer Solana i Vesli Klark na njihovom susretu, koji se desio 15. avgusta 2001. godine u Švajcarskoj. U prijatnoj atmosferi vile u Alpima, u prisustvu dve dame, dvojica čelnih ljudi severnoatlantske alijanse analiziraju propuste njihove politike na Balkanu.

Klark: Ako hoćemo trajno rešenje, Srbiju treba zdrobiti. Potpuno je rasparčati...

Solana: Slažem se, treba je pre svega ekonomski uništiti, to je najlakše izvesti. Ali veruj mi, Srbe najviše boli to što im je Kosovo oteto. Posledice toga po njih biće dalekosežne, ali Beograd mora da shvati jednu poruku. Niko ne može da se odupre našoj volji. Ako je naš cilj širenje na istok i ovladavanje energetske resursima, jedna Srbija ne može biti prepreka na našem putu. Bitan je i primer koji šaljemo drugim zemljama.

Klark: Samo da nije bilo onakvog raspoloženja u Vašingtonu, protiv slanja kopnenih snaga... Sve bi bilo mnogo brže.

Solana: Vesli, nemoj da si na kraj srca. Ni ovo nije loše. Pogledaj koliko je prošlo od bombardovanja, a mi u potpunosti kontrolišemo celo Kosovo na najdirektniji mogući način i utičemo na političke prilike u Srbiji i celom regionu. Pod novom vladom Srbija će sigurno postati deo evroatlantskih integracija, mada ne treba zanemariti ni uticaj opozicionih političkih snaga. Ali verujem da ćemo ostvariti cilj. Znaš kako, iz iskustva koje imam sa srpskim političarima tvrdim da je novac za njih najjači argument.

Klark: Ha, ha, ha... Znam. Ali sa vojničke strane gledano, nismo umarširali u Beograd, mada smo ih primorali da potpišu kapitulaciju u Kumanovu. Vojnički nismo dobili satisfakciju kakvu zaslužujemo kao pobednici.

Solana: Nismo ušli na velika vrata, ha? Nema veze, ušli smo na mala, ali će efekat na kraju biti isti. Možda je tako i bolje, a svakako je jeftinije. Sve ono što smo im ponudili u Rambujeu i sve ono što smo mi tražili na kraju će se i ostvariti. Evo, već imamo bazu na njihovoj teritoriji. To smo tražili u Rambujeu. Tražili smo slobodan prolaz naših trupa. I to ćemo dobiti, veruj mi, to je samo pitanje vremena. Oni će zauzvrat dobiti ono što im pripada.

Klark: Da. Postaću članovi Evropske unije i NATO.

Solana: Tako je. Ali mnogo je bitnije, šta će se desiti iza zavese. U budućnosti mi ćemo u potpunosti kontrolisati političke stranke i političare u Srbiji. Više neće biti nikakvih iskakanja. Vlade se mogu menjati, ali će kurs ostati isti.

Klark: Da li si u potpunosti siguran u to?

Solana: Pa, recimo da sam skoro uveren, još uvek nije sve završeno, ali će u narednih nekoliko godina proces biti dovršen. Naravno, još uvek u Srbiji postoje političari koji nisu u potpunosti izgubili svest o nacionalnom interesu. Oni će biti problem...

Klark: Misliš na Koštunicu...

Solana: Da, na njega. On je prilično principijelan i težak za saradnju, ali ćemo te probleme rešiti na ovaj ili onaj način. Ne treba potceniti Đinđića, koji je sada poslušan, on je ipak surovi pragmatik.

Ubijajte civile

03. jul 2008. Kurir

U slučaju otpora Jugoslavije treba ubijati civile, rušiti mostove, bolnice, škole, obdaništa, rezervoare vode, bio zaključak komandanata NATO

BEOGRAD – Na Briselskom tajnom dogovoru 13. marta 1999. godine čelnici NATO doneli su odluku o napadu na Srbiju! Sastanku su prisustvovali generali Klaus Nauman, Vesli Klark, general Švarckopf, general Anderson, general Rouzman, Žak Klajn, Vilijem Voker i Bernar Kušner...

Kao datum određen je 17. mart, ali zbog loših meteoroloških uslova određen je drugi datum, 24. mart. Zahvaljujući obaveštajnom radu srpskih agenta, koji su bili dobro pozicionirani u samom vrhu NATO, vlasti u Beogradu imale su pravovremenu informaciju o početku napada. Čitav sastanak od 13. marta je dokumentovan i Kurir ekskluzivno objavljuje zaključke sa ovog sastanka.

Zacrtni ciljevi svrstani su u nekoliko grupa:

- 1) Stvoriti najoptimalnije uslove za agresiju na Jugoslaviju. Operacijom „Aligator“ poniziti Jugoslaviju i blickrigom poraziti vojsku i policiju na Kosovu i Jugoslaviji.
- 2) U slučaju pružanja otpora Jugoslaviju razarati najubitačnijim sredstvima uz korišćenje municije sa osiromašenim uranijumom i kasetnih bombi. Kontejnere s bojnim otrovima i mikrobiološkim materijama aktivirati ako odbrambeni sistemi pruže toliki otpor da se poremete planovi razrađene akcije „Aligator“. Strateške neutronske bombe koristiti za eliminisanje žive sile na granici prema Albaniji i Makedoniji.

3) Formirani međunarodni sud u Hagu treba da presuđuje po brzom postupku političkom, vojnom i policijskom rukovodstvu Jugoslavije uz selektivan pristup, jer insajderi treba da posluže tužilaštvu i sudu za donošenje brzih presuda. Suditi za najteža dela iz oblasti ratnog prava: za genocid, ratne zločine i kršenje zakona i običaja ratnog prava.

4) U slučaju otpora Jugoslavije treba ubijati civile, rušiti mostove, bolnice, škole, obdaništa, rezervoare vode, infrastrukturu, releje, trafo-stanice, dalekovode. Rušenjem rafinerija izazvati ekološku katastrofu. Vinču ne treba štedeti, jer se rušenjem reaktora stvaraju mogućnosti za brzu kapitulaciju Jugoslavije. Aktivirati i operaciju „Potkovica“, odnosno preko OVK pripremiti navodni egzodus albanskog življa, koji će se povlačiti prema Albaniji i Makedoniji, gde će čekati televizijske ekipe najvećih medijskih kuća na svetu kao bi se ovekovečila navodna zverstva jugoslovenske vojske i policije.

5) Stvoriti uslove za stvaranje nezavisne države Kosovo, koja će funkcionisati samo uz prisustvo NATO snaga, a one se neće povlačiti najmanje dvadeset godina. Nezavisna država Kosovo će se kasnije pripojiti Albaniji i uz uzimanje teritorije od Srbije (jug Srbije do ispod Aleksinca), zapadne Makedonije, Malesije od Crne Gore i severnog dela Grčke stvoriti Veliku Albaniju, koja će dominirati Balkanom i svim putnim i vazdušnim koridorima prema Aziji i Africi.

6) Ukoliko dođe do brze kapitulacije Jugoslavije, odrediti pravce povlačenja vojske, policije i srpskog i nealbanskog stanovništva prema Merdaru, Bujanovcu i u pravcu Priština - Medveđa. Pri tom zarobiti sva borbena sredstva vojske i policije i tretirati ih kao ratni plen OVK. Ne dopustiti da se izvuku avioni iz hangara Slatinskog aerodroma. Vojno sposobnim građanima Kosova srpske nacionalnosti koji su pristupili vojnim i policijskim jedinicama takođe zabraniti napuštanje pokrajine.

Francuski major - srpski špijun

Da je srpska služba dobro pokrivala NATO, govori i slučaj francuskog majora Pjer-Anrija Binela, koji je, prema navodima francuskih vojnih organa, u periodu od 1996. do 1998. godine odavao srpskim obaveštajcima poverljive vojne podatke o ciljevima NATO u Srbiji.

U knjizi objavljenoj u junu 2000. Binel prihvata da je „otišao predaleko“ kako bi doprineo da se „izbegne krvoproliće“ i dodaje da nije izdajnik, pro-Srbin „niti je za Miloševića“.

„Šef kabineta i oficir za bezbednost generala Pjera Virota i načelnik francuskog predstavništva u vojnom komitetu NATO Binel stupio je u vezu tokom 1998. godine sa srpskim vojnim obaveštajcem, pukovnikom Jovanom Milanovićem, s kojim se sastao u četiri navrata i tom prilikom mu ‘usmeno i pismeno poverio tajne podatke o pripremama vazdušnih udara NATO’“, navodi se u optužnici. Vojni sud mu je u Parizu 15. decembra 2001. godine oduzeo čin i osudio ga na pet godina zatvora, od čega tri uslovno. Pre toga je nešto manje od godinu dana bio u pritvoru. Oslobođen je u proleće 2002. godine.

Francuski Mengele

04. jul 2008. Kurir

Na sastanku održanom 13. marta 1999. u Briselu Bernar Kušner i njegovi saradnici doneli nekoliko odluka o postupanju sa Srbima sa Kosova i Metohije

BEOGRAD – Čelnici NATO 13. marta 1999. godine u Briselu na tajnom sastanku doneli su odluku o bombardovanju Srbije. Istog dana u NATO ratnom štabu za sanitet održan je sastanak. Predsedavao je Bernar Kušner, koji je već tada bio određen za prvog visokog predstavnika UN za Kosovo.

Prema operativnom planu agresije na Srbiju, sanitet i ekipe za sanaciju terena trebalo je da odigraju veliku ulogu nakon proterivanja srpskih bezbednosnih snaga sa Kosova. Kušner je isticao značaj lekarskih i medicinskih ekipa bacajući osvrt na iskustva iz Hrvatske i Bosne. Na ovom sastanku doneti su sledeći zaključci:

- 1) Zaplena svih sanitetskih vozila od vojske i policije i njihovo tretiranje kao ratni plen. Komandni kadar vojske i policije ne sme se povući u Srbiju, već treba da se zadrži u cilju ispitivanja njihovog učešća u ratnim zločinima.
- 2) Prilikom asanacije terena, posle poraza vojske i policije, upotrebiti jake agense kako bi se sprečila identifikacija poginulih uobičajenim patološkim metodama, pa čak ni analizom DNK.
- 3) Medicinsko osoblje NATO ne sme da pruža pomoć teškim ranjenicima već ih treba eliminisati eutanazijom (namerno izazivanje smrti najčešće nekim otrovom).
- 4) Zadržati lekare i medicinsko osoblje srpskog porekla posle kapitulacije, da im se oduzmu lične isprave i da se obavežu na višegodišnje službovanje u bolnicama u Albaniji.
- 5) Napuštenu decu starosti do osam godina treba odvesti u već spremljenu vojnu bolnicu NATO u Valoni. (Istražitelji Haškog tribunala su pronašli dokaze o

postojanju ove bolnice, u kojoj su zarobljenim Srbima vađeni organi: bubrezi, jetra, srce, kičmena moždina – prim. aut.).

- 6) Lakše ranjene vojnike, policajce i građane srpskog porekla kojima nisu oštećeni vitalni organi prebaciti u vojnu bolnicu u Valoni. (R.K.)

Bondstil kao baza za trgovinu organima

Kasnije će se utvrditi da su ekipe lekara i medicinskog osoblja po povlačenju naše vojske i policije sa Kosova prebačene u NATO bazu Bondstil kod Uroševca. Ona je postala bolnica za vađenje organa ne samo zarobljenih i otetih Srba i nealbanaca nego i nesrećnih devojaka koje su iz mnogih krajeva sveta dovedene da uveseljavaju vojnike NATO, Kfora i Unprofor policije.

Poslednji podaci sa Kosmeta govore da iz baze Bondstil dnevno poleće između šest i 14 aviona za koje postoji opravdana sumnja da prebacuju organe po bolnicama zapadnoevropskih država, najviše u Kraljevsku bolnicu u Londonu. Nedavno je na inicijativu Rusije i Savetu Evrope pokrenuta istraga o trgovini organima na Kosovu. Istraga još nije završena, ali prvi rezultati pokazuju umešanost međunarodnih snaga na Kosovu u ovaj zločin.

Špijuni bez granica

Sadašnji ministar inostranih poslova Francuske Bernar Kušner jedno vreme proveo je kao čelnik humanitarne organizacije „Lekari bez granica”. Međutim, umesto da se bavi humanitarnim radom u kriznim žarištima širom sveta, ova organizacija je često bila paravan za neke druge aktivnosti. Na kontrolnim punktovima u Bosni na 43 mesta je otkriveno da organizacija umesto lekova i medicinskog materijala švercuje oružje, u Hrvatskoj je uhvaćena 25 puta, a na Kosmetu 14 puta.

Kušner je u krugovima NATO poznat kao osvedočeni srbofob. Zahvaljujući njegovoj pristrasnosti, Glavni štab Vojske Republike Srpske se odlučio na nepopularnu meru isturanja francuskih vojnika iz sastava Sfora na mestima koja su bila određena za vazdušno bombardovanje srpskih strateških položaja oko Sarajeva.

Atentat na Koštunicu

05. jul 2008. Kurir

Operacijom „Bandit”, u kojoj je 15. jula 2002. tadašnji predsednik SRJ trebalo da bude ubijen snajperskim hicem u Sarajevu, rukovodili delovi zapadnih obaveštajnih službi

BEOGRAD – Vojislav Koštunica trebalo je da bude ubijen snajperskim hicem 15. jula 2002. godine u Sarajevu, pred sam početak trojnog samita šefova država SRJ, BiH i Hrvatske! Iza atentata stajali su delovi zapadnih obaveštajnih službi, a cela operacija imala je naziv „Bandit”. Međutim, čitava akcija je provaljena i atentatori koji je trebalo da stignu iz Hrvatske nikada nisu došli do Sarajeva.

Bezbednosne strukture Srbije i Republike Srpske „uhvatile” su susret dvojice ključnih obaveštajaca u Srbiji u to vreme, Antonija Monktona i Dejvida Bleka, koji su razgovarali upravo o operaciji „Bandit”. Kurir ekskluzivno prenosi transkript njihovog razgovora, koji je vođen u restoranu jednog beogradskog hotela 7. avgusta 2002. godine.

Monkton: Dejvide, nije mi jasno kako je akcija otkrivena. Odabrani su najpoverljiviji ljudi.

Blek: Izgleda da je logistika podbacila. Muslimanima se jednostavno ne može mnogo verovati.

Monkton: Ko je bio uključen od operativaca iz Sarajeva?

Blek: Naši ljudi. Provereni.

Monkton: Da li je planirani atentator bio solista ili je postojalo još nekoliko ekipa za pokrivanje?

Blek: Jedan čovek, ali je za svaki slučaj naša ekipa iz Zagreba trebalo da ga pokriva. Ne znam gde je greška.

Monkton: Ko je obezbeđivao cilj?

Blek: BIA je do sada obezbeđivala predsednika Koštunicu, ali u okviru dubinskog obezbeđenja moguće je da su se uključili i neki obaveštajni centri Državne bezbednosti Republike Srpske.

Monkton: Krga i Tomić su bili pod prismotrom neprekidno pre samita Ešdauna sa predsednikom Mesićem, Koštinicom i članovima predsedništva BiH. Odgovorni iz BIA su takođe bili u obradi. Naši operativci sa terena u Bosni su referisali da su njihovi obaveštajni centri pod kontrolom.

Blek: Da, ali je obaveštajna služba Vojske RS još uvek jaka i očigledno nije pod kontrolom.

Monkton: Greška je napravljena sa Biljanom Plavšić. Dok je ona bila tu, stvari su se brzo postavljale na svoje mesto!

Blek: Da li je Ešdaun znao za operaciju „Bandit“?

Monkton: To je bila tajna operacija i za nju su znala samo tri čoveka. (R.K.)

Ko su u stvari Endrju Monkton i Dejvid Blek

Endrju Monkton (puno ime Entoni Kolijer Leopold Monkton) je bio šef engleske obaveštajne službe MI 6 za Balkan. Monkton je u Beograd došao neposredno pre petooktobarskih promena 2000. godine, a najbitniji zadatak bio mu je izručenje Miloševića u Hag, koji je uspešno obavio.

Bio je blizak sa Vladimirom-Bebom Popovićem, Čedomirom Jovanovićem i posebno Dušanom Mihajlovićem, tadašnjim ministrom policije. O tome svedoči i bivši zamenik načelnika RDB Srbije Zoran Mijatović u knjizi „Opelo za državnu tajnu”. O danu izručenja Miloševića u Hag piše:

„...Javlja mi se gospodin Monkton, savetnik iz britanske ambasade u Beogradu, kaže da će kasniti jer se nalazi u Crnoj Gori... Iz razgovora sa Monktonom vidim da je ceo posao oko transfera Miloševića u Hag bio na relaciji gospodin Monkton, britanski vojni ataše i ministar Mihajlović. Ko je kakvu ulogu imao, kako je izgledao plan u globalu, meni je bilo apsolutno nepoznato... Već činjenica da je u akciju uključen gospodin Monkton mirisala mi je na maler iz sledećih, malo neobičnih razloga. Monkton, zvanično savetnik britanske ambasade, bio je obaveštajac, a u dobro obaveštenim krugovima njegovo ime vezivalo se i za smrt leđi Di...”.

Monkton je napravio još jedan presedan. Kako upućeni tvrde, engleski obaveštajac je bio izuzetno dobro povezan sa srpskim podzemljem, pa je tako o aktivnostima „zemunskog” i „surčinskog klana” znao mnogo više nego šefovi javne i državne bezbednosti Srbije.

Dejvid Blek je bio čovek koji je zajedno sa Džonom Nejborom kontrolisao rad srpskih obaveštajnih službi, s tim što je on bio zadužen za DB, a Nejbor za vojne obaveštajne strukture. Posle hapšenja Nejbora postaje šef CIA za Balkan.

Ćorak

06. jul 2008. Kurir

Iz još neutvrđenih razloga, atentatori nikada nisu stigli na odredište sa kojeg je trebalo da ubiju Koštunicu. Britanski obaveštajac i njegov kolega iz CIA sumnjaju da im je račune pomrsio srpski general Zdravko Tolimir

BEOGRAD – U drugom delu razgovora šef britanske obaveštajne službe za Balkan, Antoni Monkton i njegov kolega iz CIA analiziraju propuste u operaciji „Bandit”, koja je imala za cilj likvidaciju tadašnjeg predsednika SRJ Vojislava Koštunice. On je trebalo da bude ubijen snajperskim hicem 15. jula, pred sam početak trojnog samita šefova država SR Jugoslavije, Bosne i Hercegovine i Hrvatske u Sarajevu. Međutim, iz za sada neutvrđenih razloga, atentatori i ekipa za podršku nikada nisu stigli na svoje odredište u glavni grad Bosne.

Blek: Teren Republike Srpske sa stalno osmatra i snima. Pored međunarodnih snaga koje su na terenu, imamo i ubačenu specijalnu jedinicu, koja je obučena i opremljena za operacije po planinskim i neristupačnim terenima, kao što su ovi u Bosni. Samo iskusni ljudi i provereni. Prema izveštajima naših operativaca sa terena, oseća se prisustvo njihovog najboljeg obaveštajca Tolimira, ili Tolje. Naš je zaključak da on vodi operaciju skrivanja Karadžića i Mladića.

Monkton: Znam za Tolimira. General Rouz mi je pričao o njemu. Ima prilično visoko mišljenje o njemu i kaže da je jako sposoban. Pričao mi je da su mnogi kanali za snabdevanje muslimana oružjem tako elegantno isečeni da je oružje, umesto da završi kod armije BiH, završavalo u srpskim rukama.

Blek: Da, sposoban je i naša je procena da će lov na ovu dvojicu (Mladić i Karadžić) biti jako težak sve dok je on na slobodi i operativan.

Monkton: Kažu da je Mladić imao poverenje bez ostatka samo u dva čoveka, Tolimira i pukovnika Dragoljuba Miloševića. Svi sistemi veza i prisluškivanja bili su u njihovim rukama. Kakvi su izveštaji sa terena? Šta doušnici kažu o atentatu? Kakve su reakcije zvaničnih srpskih organa? Lin (Lin Montgomeri, supruga američkog ambasadora u SRJ Vilijema Montgomerija) je prenela da je imala susrete sa njenim kontaktima iz srpskog vrha i da se niko od njih nije osvrnuo na pokušaj atentata. Moje veze takođe ništa ne prenose. Čudna taktika. Izgleda kao da Srbi čekaju da mi sami obelodanimo da smo promašili?

Blek: Isti je slučaj i sa mojim doušnicima, jedino Marko kaže da se po Beogradu priča da su muslimani planirali da ubiju Koštunicu zbog njegove politike približavanja Srbije i Republike Srpske. Tu smo priču malo podgrejali preko medija u Sarajevu. Dnevni avaz je nešto radio po tome. I lepljenje plakata sa Koštuničinim likom po Bosni imalo je efekat.

Monkton: Dobro je što su ovi iz AID (obaveštajna služba Bosne i Hercegovine) bili pod kontrolom i što nisu ništa znali.

Blek: I dalje mi nije jasno kako nije uspelo?!

Posvađati Srbe!

07. jul 2008. Kurir

Amerikanci i Englezi znali za povezanost vlasti i kriminalnih struktura u Srbiji

BEOGRAD – Monkton i Blek, šefovi britanske i američke obaveštajne službe za Balkan, u razgovoru koji je srpska služba snimila 7. avgusta 2003. godine, između ostalog, dotakli su se i problema organizovanog kriminala u Srbiji i njegove povezanosti sa delovima izvršne vlasti u Beogradu.

Iz transkripta razgovora jasno je da su obojica bili veoma dobro upućeni u prilike i odnose koji su u to vreme vladali u srpskom podzemlju. Međutim, iako je obojici bila poznata i uloga srpskih kriminalaca i njihovih kolega iz susednih zemalja u svetskom lancu šverca narkotika, nije poznato zašto ove kriminalne aktivnosti nisu presečene.

Monkton: Đavo će ga znati. Uglavnom, nastavljamo dalje kako je planirano. Ovo nas ne sme mnogo poremetiti.

Blek: U redu. Da li je prioritet i dalje odvajanje bosanskih Srba od Beograda?

Monkton: Da. To i Hag. Mnogo bi lakše bilo da je ostala Biljana Plavšić. S njom i Dodikom lako je naći zajednički jezik. Njeno sklanjanje iz političkog života bila je loša procena, očigledno da situacija nije bila zrela za to.

Blek: Da, izgleda da je tako.

Monkton: Ali, što je najbitnije, moramo staviti obaveštajne službe Srbije pod kontrolu u potpunosti.

Blek: To će ići malo teže. Tajna policija i kriminalne strukture previše su vezane.

Monkton: Da, baš sam razgovarao o tome s Dušanom (Mihajlovićem). Ni on ne odobrava toliku povezanost mafije i vlasti. Ne bih voleo da padnem u nemilost svojih pretpostavljenih u Londonu zato što nisam sprečio kriminalizaciju Srbije.

Blek: Neka Stroub (Stroub Talbot, visoki službenik američkog Stejt departmenta) odredi dalje korake, ovako više ne može. Dobijam prekore da mi odobravamo trgovinu droge i da učestvujemo u tranzitu jer 80 odsto droge stiže iz delova Azije koji su pod našom kontrolom.

Monkton: Videću ga u Beču ovih dana. Znaš šta je apsurdno? Većina kriminalnih grupa u Srbiji koje trguju drogom najtešnje saraduju sa Albancima sa Kosova i iz Albanije. A njihovi narodi se ne podnose. Neverovatno.

Blek: Da, potpuni apsurd!

Monkton: Nije, na kraju, ni bitno. Mislim da će najveće iskušenje za vlast u Srbiji biti kada Kosovo postane nezavisna država, kao što je planirano, za nekoliko godina. To će biti pravi test i tek tu ćemo videti kakvi su zaista efekti ovog što sada radimo.

Blek: Znači, nastavljamo po planu. Trajno eliminisati sve odbrambene efektivne koje postoje u Srbiji. Sav komandni kadar vojske i policije koji je učestvovao u ratnim sukobima optužiti pred Haškim tribunalom i ukloniti iz ovih struktura.

Monkton: Da, nastavljamo kao što je dogovoreno.

Rusija planirano oklevala

08. jul 2008. Kurir

Uzdržanost Rusije u slučaju bombardovanja Srbije bilo očekivano u NATO i unapred usaglašeno s Jeljcinovom administracijom

BEOGRAD – Početkom aprila 1999. godine u glavnom štabu NATO održan je sastanak o strateškim ciljevima koje treba postići bombardovanjem Srbije. Vojni zapovednici Alijanse zvanično su bili zabrinuti zbog moguće reakcije Rusije, ali je, prema izveštajima obavještajaca srpske službe u NATO, oklevanje Rusije bilo planirano i unapred usaglašeno s Jeljcinovom administracijom. Ova informacija je potvrđena 20. maja 1999. godine od izvora bliskog najvišim komandnim strukturama Alijanse.

Kao što je poznato, u vreme NATO agresije izostala je konkretna vojna i materijalna pomoć iz Moskve, željno očekivana u Beogradu i Srbiji. Inače, na sastanku u glavnom štabu NATO doneti su sledeći zaključci:

- 1) Porušiti sve mostove i odvojiti Vojvodinu od centralne Srbije (ova odluka je doneta 6. aprila 1999).
- 2) Uništiti sve telekomunikacione centre u Srbiji, i vojne i civilne.
- 3) Izvršiti udare na stambena naselja, bolnice i rečne brane. (Prva u planu bila je brana na Gračaničkom jezeru.)

- 4) Koristiti mikrobiološke materije, posebno agresivne, pa u tu svrhu prebaciti kontejnere sa otrovima baze NATO u Evropi.
- 5) Uništavanje žive sile na granici prema Albaniji i Makedoniji pomoću strateških neutronske bombi koje su prostorno dirigovane.

Planirani genocid

Trećeg juna u 9.17 časova srpski obaveštajci presreli su komunikaciju NATO obaveštajaca sa terena. Poruka je glasila: „Po ulasku pripadnika UČK sa snagama Kfora doći će do likvidacije mnogih Srba i Crnogoraca. Doći će i do zarobljavanja dela vojske i policije, i verovatno likvidacije mnogih. Priprema se preko 200.000 najekstremnijih Albanaca da po ulasku Kfora umarširaju na Kosovo i Metohiju”.

Trećeg juna preneto je: „Operacijom ‘Kobra SMB-45’ obrađene su sve varijante izvođenja Slobodana Miloševića pred Tribunal u Hagu”. Za operaciju „Kobra” u vrhovima NATO je rečeno: „Izvođenjem Slobodana Miloševića pred sud u Hagu rešiće se svi finansijski, politički, moralni i pravni problemi”.

Srbima ne dozvoliti povratak

Po povlačenju naše vojske i policije pokrajinu su 23. juna 1999. godine posetili ministri inostranih poslova Engleske, Francuske, Italije i Nemačke: Kuk, Vedrin, Fišer i Dini. Kuk i Vedrin imali su poseban razgovor sa komandantom NATO snaga, generalom Džeksonom, kome je prisustvovao i Serđo de Melo kao predstavnik UN. Tada su ministri prosto naredili:

- Sve treba učiniti da se povratak Srbima i Crnogorcima oteža.
- Ubačenim grupama iz Albanije i pripadnicima OVK treba omogućiti da se obračunaju sa preostalim Srbima svuda gde je to moguće.
- Prelazne institucije vlasti stvarati tako da Albanci dominiraju u svakom pogledu, a na suverenitet Srbije odnosno Jugoslavije ne obraćati nikakvu pažnju.

Oslabiti Srbiju

09. jul 2008. Kurir

Američka politika prema Srbiji i posle smene Miloševića bila je zasnovana na pritiscima. Godine 2001. u Stejt departmentu odlučeno da se Kosovu da nezavisnost i da se pomažu secesionistički pokreti u Vojvodini i Sandžaku

BEOGRAD – Američka administracija 2001. godine nije isključivala mogućnost izazivanja građanskog rata u Srbiji, jer nije bila zadovoljna brzinom promene političkog sistema i procesom privatizacije. Prema informacijama koje su prikupili srpski obavешtajci, ključne tačke američke politike prema Balkanu bile su oslonjene upravo na projekat slabljenja srpske države. Taj plan trebalo je izvesti na nekoliko nivoa: ekonomskom, kroz proces privatizacije i slabljenja poljoprivrede i drugih strateških privrednih grana, bezbednosno, kroz slabljenje i smanjenje oružane sile, i političko, kroz uklanjanja nepodobnih ljudi iz političkog života.

Na sastanku Radne grupe u američkom Stejt departmentu u junu 2000. godine doneseni su sledeći zaključci:

- 1) Nastaviti sa pritiscima na Srbiju.
- 2) Energičnije pristupiti ideji oblikovanja „Velike Albanije”. Ubrzati pripreme za osamostaljenje Kosova.
- 3) Podstrekivanje i pomaganje secesionističkih pokreta u Vojvodini i Sandžaku.
- 4) Ne isključiti, kao krajnju meru, i izazivanje građanskog rata u Srbiji.
- 5) Iz političkog života ukloniti sve političare iz Miloševićevog vremena.
- 6) Ukloniti Vojislava Koštunicu sa političke scene.
- 7) Ubrzati privatizaciju strateških preduzeća u Srbiji, s posebnim osvrtom na cementare, železaru u Smederevu, duvansku industriju (fabrike u Vranju i Nišu) i prehrambenu industriju. Prednost dati američkom kapitalu.
- 8) Poljoprivredu u Srbiji tako programirati, da cela zemlja bude zavisna od uvoza poljoprivrednih proizvoda.
- 9) Ograničiti delovanje šefa Koordinacionog centra za Kosovo, jer se ustupci oko Kopnene zone bezbednosti više ne mogu tolerisati. Ako je potrebno, napraviti razdor u Vladi Srbije po pitanju rada Nebojše Čovića.
- 10) Zaštititi crnogorski politički vrh, koji je secesionistički orjentisan, i političare iz Republike Srpske koji su lojalni američkim interesima.

Pritisak na Zorana Đinđića

Premijer Đinđić je prilikom posete Americi kritikovan zbog nesaradnje sa Hagom, neefikasnog slabljenja Socijalističke partije Srbije, prilagođavanje Srbije evropskom zakonodavstvu i spore i neefikasne privatizacije. Od njega je traženo da se hitno Haškom sudu izruče svi koji su bili u okruženju Slobodana Miloševića i da se ubrza reorganizacija Vojske i oružanih snaga. Od premijera Srbije je, takođe, traženo da se broj vojnika i količina naoružanja svedu na mere koje neće predstavljati bilo kakvu pretnju zemljama u okruženju. Drugim rečima, od Đinđića je traženo da Srbiju dovede u inferioran položaj.

Lista ucena

10. jul 2008. Kurir

Zoranu Đinđiću 2001. godine ispostavljena lista zahteva Amerikanaca, na kojoj je na prvom mestu stajalo da „Sartid“ ne sme biti prodat Nemcima

BEOGRAD – „Sartid“ ne sme biti prodat Nemcima, bio je izričit zahtev koji je američka administracija predočila tadašnjem srpskom premijeru Zoranu Đinđiću u novembru 2001. godine, prilikom njegove posete Vašingtonu. Tada je predsedniku Vlade Srbije ispostavljena lista zahteva, na kojoj je privatizacija ključnih i najprofitabilnijih preduzeća u Srbiji bila na prvom mestu. Amerikanci su zahtevali da njihov kapital ima prioritet u Srbiji kada je u pitanju privatizacija duvanske industrije, metalskog kompleksa, industrije građevinskih materijala, hemijska industrija.

Pored toga, Đinđić je dobio i zahtev da se privatizacija ubrza, i za to je dobio tačnu dinamiku. Kurir objavljuje spisak zahteva koji su predati srpskom premijeru u novembru 2001. godine.

- 1) Ispitati zakonitost sticanja imovine porodice Karić, a posebno ispitati poslovanje Astra banke i BK televizije. Takođe, ispitati povezanost Karićevih finansijskih malverzacija sa bankama iz Rusije.
- 2) Usporiti i na kraju eliminisati privrednu saradnju sa Rusijom i Kinom i sve usmeriti ka zemljama Evropske unije.
- 3) Usporiti i eliminisati svaki vid saradnje sa Republikom Srpskom i Makedonijom.
- 4) Permanentno stvarati sve vrste pritisaka, a naročito medijski, na predsednika SRJ, njegovu stranku i njegovo okruženje. Izbor metoda prilagoditi okolnostima.
- 5) Ukinuti srpske banke kako bi se otvorio prostor za strane banke.

- 6) Otpisivanje 51 odsto duga prema Pariskom klubu poverilaca mora biti iskorišćeno kao predizborni adut.
- 7) Olakšati rad nevladinom sektoru i izbeći finansijsku kontrolu njihovog poslovanja.
- 8) Pružiti potpunu slobodu TV stanicama B92 i Pink. Omogućiti i podstaći njihovo širenje.

Ordenje umesto frekvencija

Prilikom posete SAD premijer Đinđić je održao predavanje u vašingtonskom Institutu za mir. Tom prilikom neko od prisutnih je upitao premijera za TV B92 i zbog čega je situacija sa pojedinim nezavisnim medijima u Srbiji, po nekim ocenama, tada bila nepovoljnija nego što je bila u vreme Miloševićevog režima.

Đinđić je ocenio „iritirajućim“ navedeno pitanje i zaključio da neki ljudi traže privilegije. „Oni ne žele zakon, već traže licencu kako bi postali nacionalni TV kanal, mada, u ovom trenutku, oni već imaju svoj TV kanal, i to bez licence. Prema tome, oni rade ilegalno. Međutim, mi to prihvatamo, jer i svi ostali tako rade u Srbiji. Jedino što mi činimo jeste da ne dajemo privilegije pojedinim medijima. Ako je neko bio veoma hrabar u vreme Miloševića, daćemo mu orden, ali ne TV kanal. Kanal će dobiti putem tendera, i to na istoj osnovi kao i svi ostali. Žao mi je, ali to je princip demokratije i tržišne ekonomije“, poručio je tom prilikom republički premijer Zoran Đinđić.

Uslov svih uslova

11. jul 2008. Kurir

Zapadne zemlje u više navrata tokom 2000. i 2001. godine tražile od vlasti u Beogradu da se Slobodan Milošević isporuči Hagu

BEOGRAD – Vladi SRJ je 11. oktobra 2000. godine se obratila glavna tužiteljka Haškog tribunala Karla del Ponte sa zahtevom da se Slobodan Milošević odmah isporuči Tribunalu! U zahtevu je stajalo: Slobodan Milošević se mora lišiti slobode, jer postoji opasnost da dobije politički azil u Belorusiji. Smatrajte da je hapšenje bivšeg predsednika SRJ prioritet nad prioritetima.

Samo nekoliko dana kasnije američka administracija se obratila srpskoj vladi sa zahtevom da se što hitnije završe kadrovske promene u Vojsci Jugoslavije. „Nebojša Pavković ne bi trebalo da ostane na mestu načelnika Generalštaba Vojske Jugoslavije. Takođe, treba ukloniti sve koji su počinili ratne zločine na Kosovu, u Hrvatskoj i Bosni! Reorganizovati vojnu obaveštajnu službu, kao i resore državne i javne bezbednosti. Dalja uputstva će preneti ambasador Montgomeri”, pisalo je na zahtevu koji je iz Vašingtona prosleđen u Beograd.

Ni Britanci nisu mirovali. Premijer vlade Toni Bler 12. novembra 2000. godine obratio se srpskoj vladi sa zahtevom da se ni slučajno ne dozvoli doslovna primena Rezolucije 1244 u vezi sa problemom Kosova. „Ne sme se ni pomišljati na povratak dela jugoslovenske vojske i policije na Kosovo, jer bi njihovo prisustvo povećalo političke tenzije između OVK i snaga Kfora. Generale Pavkovića i Lazarevića odmah poslati u Hag, jer su naši obaveštajci došli do nepobitnih dokaza da su pripadnici Vojske Jugoslavije učestvovali u ubijanju Albanaca u okolini Peći”, tražio je Toni Bler.

Medlin Olbrajt je 18. decembra 2000. godine tražila od američkog ambasadora u Beogradu Viliijama Montgomerija da pritisne Vladu Srbije da isporuči Miloševića Hagu. Olbrajtova je naložila da se Đinđiću postavi pitanje zašto dopušta da se dokazani ratni zločinac Ratko Mladić slobodno šeta Beogradom i da se finansijska pomoć Srbiji uslovi hapšenjem Miloševića.

Pauelov zahtev Đinđiću

Državni sekretar SAD Kolin Pael je 26. septembra 2001. godine zatražio od premijera Srbije Zorana Đinđića da se Vojska pod hitno reformiše. „Ništa nije učinjeno da se generali Pavković i Lazarević razvlaste, pa je Vojska Jugoslavije još u rukama onih koji su činili ratne zločine. Nećemo učestvovati na donatorskoj konferenciji ukoliko se dotle ne uhapsi i isporuči Tribunalu u Hagu Slobodan Milošević. Šaljem vam oficira za vezu koji će koordinirati rad svedoka saradnika, Tribunala i naših operativaca”, napisao je tom prilikom državni sekretar SAD.

Mister procenat

12. jul 2008. Kurir

Montgomeri: *S privatizacijom se stalo jer su se namnožili oni koji traže procenat, pa mnogi kažu da Srbija za ministre ima "mister procenat"*

BEOGRAD – Američka administracija nije bila zadovoljna tempom privatizacije i stepenom korupcije u Srbiji u vreme Đinđićeve vlade. Ovakav zaključak može se izvući ako se analiziraju poruke američkih predstavnika u Srbiji i zvaničnika administracije u Vašingtonu, poput transkripta razgovora između Strouba Talbota, visokog službenika Stejt departmenta zaduženog za Balkan, i američkog ambasadora u Srbiji Vilijama Montgomerija.

Razgovor je vođen neposredno posle hapšenja službenika CIA Dejvida Nejboru u motelu „Šarić” na Ibarskoj magistrali. Nejbor je u motelu ručao s potpredsednikom srpske vlade i nekadašnjim načelnikom Generalštaba Momčilom Perišićem, koji je takođe uhapšen.

Talbot: Bile, kako se dopustila tolika nepažnja pa da Džon (Nejbor) upadne u pripremljenu klopku?"

Montgomeri: S mnogim pojedinostima nisam upoznat, jer se dopustila samostalnost u delovanju, ali po onome što mi je preneto, veza doušnika je otkrivena i on je preneo kada će se Džon sastati s Perišićem i na kom mestu.

Talbot: Sve treba aktivirati kako bi se izbeglo suđenje Džonu. Odmah zatražite prijem kod premijera Đinđića.

Montgomeri: Dobio sam garancije od ministra Mihajlovića, Koraća, Čede i Milovih poslanika da će se preseći afera, ali za Nejbora treba tražiti druga rešenja.

Talbot: Da li se zna kakva je reakcija generala Krge, on je blizak s Tomićem, ali i s Pavkovićem. Na vojnu obaveštajnu službu nije se obratila potrebna pažnja.

Montgomeri: Nejbora samo sklonili i sve je preuzeo Dejvid (Blek), koji je odmah naredio da se prestane sa saradnjom doušnika iz kabineta nekih ministara. Isto tako je tražio dodatne ljudske resurse kako bi se pojačala bezbednost ambasade i njenog osoblja.

Talbot: Đinđićeva pozicija je takođe uzdrmana, jer se aferom dokazalo da mi ne biramo sredstva i načine da ostvarimo svoje ciljeve. Kakvi su rezultati grupe iz „Galupa” koja se bavi raspoloženjem javnog mnjenja u Srbiji? Šta o svemu kažu gosti vaše Lin?

Montgomeri: Zoran je dobro uzdrman, i posle izručenja Miloševića i ovog incidenta njegova popularnost je naglo opala. Sam je kriv za sve što ga je snašlo, jer je pored sebe postavio beskorisne ljude od kojih većina samo misli kako da se što pre obogati. S privatizacijom se stalo, jer su se namnožili oni koji traže procenete za sebe, pa mnogi kažu da Srbija za ministre ima „mister procenete”.

Poslednje što se čulo na snimljenom razgovoru bila je poruka Talbota:

Talbot: Verovatno će predsednik Buš pozvati premijera Đinđića čim se prašina bude slegla.

Kontakt s Dušanom Spasojevićem

Jedan od operativaca iz štaba Entonija Montkona obavio je poverljivi razgovor sa šefom zemunskog kriminalnog klana Dušanom Spasojevićem Šiptarom krajem juna 2002. godine. Tako je zabeleženo u izveštaju ovog operativca. Kasnije se ispostavilo da direktnog razgovora nije bilo, već da je engleski obaveštajac napisao nekoliko pitanja, na koja je tražio odgovore, dok je posrednik bio izvesni Mujo Skenderović. Jedno od pitanja odnosilo se na eventualno pomaganje u otkrivanju Nejbora od strane Alije Delimustafića i njegovih ljudi. Odgovore koje je dobio pripadnik MI6 bili su uopšteni i toliko nekonkretni da ih ne treba ni navoditi.

Srozavanje Srbije

13. jul 2008. Kurir

Hašim Tači i Vesli Klark na sastanku 2001. godine planirali razoružavanje srpske vojske

BEOGRAD – Krajem avgusta 2001. godine u Prištini su se sastali nekada glavnokomandujući NATO general Vesli Klark i vođa terorističke OVK Hašim Tači. Osnovna tema njihovog razgovora bila je situacija u Srbiji, političke prilike u Beogradu, i naročito Vojska Jugoslavije i srpska policija. Tačija je pre svega interesovalo šta Zapad planira da uradi da bi vojno oslabio Srbiju.

Sve što su razgovarali Klark i Tači obaveštajci su snimili, i Kurir objavljuje najzanimljivije delove ovog razgovora.

Klark: Ne brinite, sve ide po planu. Ministarstvo odbrane Jugoslavije svešće teško naoružanje u planirane okvire. Mora se uništiti još najmanje 250 tenkova T-84 i izbaciti iz upotrebe 42 višecevna bacača raketa.

Tači: To je jako bitno, oni nam ne smeju nijednog trenutka biti pretnja, nikada nećemo imati mirnu situaciju ovde ako je Srbija jaka.

Klark: Potpuno smo svesni toga i radimo sve kao što vam je i saopšteno ranije. Njihov oružani potencijal biće sveden na takvu meru, da više nikada neće moći vojno da vas ugroze.

Tači: Da, ali...

Klark: Pogledajte samo šta se desilo s njihovom avijacijom, avioni su prizemljeni jer nema kerozina. Njihovi vojnici nemaju osnovne uslove za borbenu obuku. Mi moramo da znamo gde je svaki metak potrošen, naši ljudi koji su kod njih kao savetnici drže stvar pod kontrolom.

Tači: To je Ok, ali još uvek ništa nije urađeno da se rasformiraju njihove specijalne jedinice u vojsci i u policiji, a oni su nam u vreme rata ovde pravili najveći problem. Vi to dobro znate, ali sigurno da je takva situacija bila u Hrvatskoj i u Bosni.

Klark: Taj problem će biti rešen, ono što vi morate da uradite je da preusmerite deo sredstava preko Mauricijusa za lobi grupe u Vašingtonu koje rade na vašoj stvari (Klark misli na nezavisnost Kosova).

Tači: To nije sporno...

Klark: Koliko novca iz crnih fondova možete da odvojite u ovom trenutku?

Tači: Sigurno pola miliona... za sada.

Klark: To je Ok, za sada... Kako vam i dalje idu ti poslovi? Da li crnogorske vlasti saraduju?

Tači: Ide dobro preko njihovih luka, roba ide ka Italiji i zapadnoj Evropi (Tači misli na opojne narkotike koji se proizvode na Kosovu). Nismo imali velike zaplene u zadnje vreme... zadovoljni smo.

Klark: Drago mi je da to čujem.

Prijateljstvo iz Rambujea

Klark i Hašim Tači imali su jako uspešnu saradnju, koja datira još od Rambujea, kada je ovog kriminalca Madlen Olbrajt promovisala u novog albanskog lidera. Njihovi kontakti su učestali i prevazilaze čist poslovni odnos. U to vreme, međutim, osnovna okupacija Veslija Klarka, pored situacije u Srbiji, bila je i privatizacija na Kosovu.

Saradnici

14. jul 2008. Kurir

Tači: Vlahović, Đelić i Dinkić potpuno razumeju ovaj naš posao i sa njima nemamo nikakvih problema

BEOGRAD – U nastavku razgovora bivši glavnokomandujući NATO Vesli Klark i sadašnji premijer Kosova Hašim Tači razgovaraju o političkim prilikama u Srbiji, kao i stvaranju nezavisne države Kosovo.

Klark: U jednom trenutku, a taj momenat nije daleko, neće biti značajnog protivljenja sa srpske strane, a i ako ga bude, ne treba pridavati nikakav značaj intervencijama iz Beograda. Brzo ćemo stvoriti nezavisno Kosovo, a zatim još brže ujediniti sve delove u kojima žive Albanci.

Tači: Kada je to... Mislim, kada to možemo da očekujemo?

Klark: Shvatite, to je proces, a za proces treba vremena. Budite sigurni da ćemo ciljeve koje smo zacrtali i ostvariti.

Tači: Razumem, ali ovo sve traje dugo i, znate, finansijski nas to jako iscrpljuje. Naša ekonomija ne funkcioniše, pa se uglavnom oslanjamo na crne fondove i naše ljude u inostranstvu.

Klark: Budite oprezni s tim vašim crnim fondovima. Jasno mi je da morate tako da se finansirate, ako cela stvar polako prevazilazi normalne okvire. Postajete preglomazni, bodete oči, u jednom trenutku nećemo moći to više da tolerišemo.

Tači: Baš zato insistiramo da se sve ubrza.

Klark: Ništa ne brinite... Sada mi recite šta se dešava sa privatizacijom na Kosovu? Kako privremena vlada saraduje sa Komisijom za privatizaciju?

Tači: Mislim da je to dobro, a to će vam verovatno i oni potvrditi. Beograd nam pravi problem oko svojine, ali neki ljudi u njihovoj vladi su razumeli o čemu se radi.

Klark: To je dobro.

Tači: Vlahović, Đelić, Dinkić potpuno razumeju ovaj naš posao i sa njima nemamo nikakvih problema. Čak su nam nekoliko puta izašli u susret.

Klark: Rudno bogatstvo Kosova je veliko i uz pametna ulaganja koristi će imati svi. Kosovari pre svega, ali i ceo region. Naš prioritet je da kontrolišemo taj resurs i Beograd tu neće praviti nikakve smetnje. Mi ćemo nastaviti da u Srbiji podstičemo one snage koje imaju mlak pristup pitanju Kosova. Videćete, samo je vreme u pitanju.

Tači: Bojim se da su ljudi kod nas nestrpljivi. Mi zasad kontroliramo situaciju, ali sve je pod velikim znakom pitanja.

Scenario za Balkan

15. jul 2008. Kurir

Žak Klajn: *NVO u Beogradu najviše čine za našu stvar. Oni su najuporniji povodom Srebrenice, ali to nije dovoljno! Bojim se da će i neke optužnice protiv Srba biti dovedene u pitanje!*

BEOGRAD – U maju 2002. godine u Vašingtonu je održan sastanak kojem su prisustvovali svi rukovodioci odeljenja za Evropu Stejt departmenta. Glavna tema razgovora bila je situacija na Balkanu. Pored američkih zvaničnika, na sastanak su pozvani i visoki predstavnik za BiH Žak Klajn i glavna tužiteljka Haškog tribunala Karla del Ponte.

Za mnoge činovnike koji su prisustvovali ovom sastanku poziv glavnoj tužiteljki Tribunala bio je veliko iznenađenje, jer nije bilo uobičajeno da skupu na ovako visokom političkom nivou prisustvuje i neko njenog ranga.

Klajn: Imamo veliki problem povodom Srebrenice. Polako se otvaraju i druge dimenzije ovog slučaja. Moramo uložiti dodatne napore i izvršiti pritisak na medije u Bosni i okruženju da se ova tema zadrži u dogovorenim okvirima.

Nepoznat glas: Da. Imaćemo to u vidu!

Klajn: U Srbiji, ali i u Hrvatskoj... ali u Srbiji naročito. Mediji izveštavaju o slučaju Srebrenice drugačije. Stvara se javno mnjenje koje je... S druge strane, NVO u Beogradu najviše čine za našu stvar. Oni su najuporniji povodom Srebrenice, ali to nije dovoljno! Bojim se da će i neke optužnice protiv Srba biti dovedene u pitanje!

Del Ponte: Sve se čini da Mladić i Karadžić izbegnu odgovornost za genocid. Međunarodne snage na terenu ne čine dovoljno da se oni uhapse. Oni, jednostavno, ne čine dovoljno. Njihova reakcija konstantno kasni.

Nepoznat glas: Kako to mislite?

Del Ponte: Kada smo nekoliko puta imali dojavu o njihovim skrovištima, oni su kasnili sa akcijom. Hvatanje Mladića i Karadžića mora biti prioritet nad prioritetima. Ugled suda kao institucije je u pitanju.

Nepoznat glas: Da...

Del Ponte: Ne postoji komunikacija na terenu, mislim da smo potpuno zakazali. Nismo u stanju da ih lociramo.

Klajn: Uglavnom se nalaze na terenu Bosne. Povremeno prelaze u susedne zemlje, Srbiju i Crnu Goru.

Nepoznat glas: Srbija će vremenom postajati sve kooperativnija.

Del Ponte: Koštunica je najveći problem u Beogradu. On se energično protivi našim planovima. Koliko je pravio haos oko izručenja Miloševića... ali to smo uspeali da završimo. To je bila najbitnija stvar za nas... Milošević je centralna stvar.

Aboliranje Haradinaja

16. jul 2008. Kurir

Ramuš Haradinaj, Hašim Tači i Agim Čeku su ljudi koje Amerikanci vide kao lidere novog Kosova u narednih dvadeset godina

BEOGRAD – U nastavku sastanka ključnu ulogu odigrao je visoki službenik CIA Bob Hejden, koji je zvaničnicima na sastanku objasnio koji su to prioriteti američke spoljne politike prema ovom delu Balkana, kao i šta će agencija za koju radi konkretno preduzeti kada je reč o Srbiji.

Nepoznat glas: Gospodine Hejdene, imate li vi nešto da dodate?

Hejden: Mislim da bi prisutne trebalo upoznati sa planom naših aktivnosti na terenu u narednom periodu... Mislim, govorim o nekom vremenskom okviru od nekoliko godina, najviše pet... Prvo, na listi naših prioriteta centralno mesto zauzima Kosovo. Pre svega moramo ubrzati pripreme za proglašenje nezavisnosti. Tu mislim na pravne probleme i u ovom delu očekujemo veliku pomoć. Ramuš Haradinaj, Agim Čeku i Hašim Tači su ljudi koje mi vidimo kao lidere novog Kosova u narednih 20 godina...

Del Ponte: To će biti... To je teško... Mi radimo na optužnici protiv Haradinaja. Postoje dokazi da je učestvovao u ubistvu civila na Kosovu...

Hejden: Verujemo da ćemo zajednički pronaći neko rešenje... Dalje, u kratkom periodu moramo stvoriti efikasnu vojnu silu na Kosovu koja bi bila u stanju da se odupre agresiji iz Beograda. Na terenu... odlučujuću reč u komandovanju u međunarodnim snagama, i vojnim i policijskim, moraju imati američki instruktori. Imaćemo konstantan problem sa situacijom u Kosovskoj Mitrovici. Nećemo dozvoliti da se taj grad pretvori u Berlin, podeljen na dva dela. Ako bude bilo potrebe, problem ćemo rešiti... jednostrano.

Nepoznat glas: Šta ćemo sa susedima?

Hejden: Susedi će se složiti. Ali i tu će biti nekih promena. Pre proglašenja nezavisnosti Kosova, Crna Gora će postati nezavisna država. Takođe, policiju Crne Gore treba osposobiti da se odupre eventualnom pokušaju vojne intervencije iz Srbije. Posebno treba

pojačati granicu sa Srbijom i kontrolisati je. S druge strane, treba pojačati pritisak u... Morate da shvatite, ključno je: Srbija se mora što više oslabiti.

Nepoznat glas: To je nesumnjivo.

Hejden: Drago mi je da delimo mišljenje... Znači, moramo podržavati secesionističke pokrete u samoj Srbiji. Pre svega u Vojvodini. Moramo pomoći onima koji traže da ova srpska pokrajina dobije prerogative države. Od političkih do kulturnih pokreta i ohrabrivati ulazak ovakvih ideja u sve političke opcije u Srbiji.

Neprijatelj No.1

17. jul 2008. Kurir

Krivicu za to što Karadžić i Mladić nisu uhapšeni treba svaliti na jugoslovensku vojsku, policiju i vlasti u Beogradu

BEOGRAD – Američka administracija je još 2002. godine označila Vojislava Koštunicu kao najveću prepreku ostvarenju njihovih interesa u Srbiji. Na sastanku održanom u julu 2002. godine u Vašingtonu ovu konstataciju izneo je visoki činovnik u CIA Bob Hejden. Pored njega sastanku su prisustvovali i čelnici američkog Stejt departmenta zaduženi za Evropu i Balkan, kao i visoki predstavnik za BiH Žak Klajn i glavna tužiteljka Haškog tribunala Karla del Ponte.

Hejden: Vojislav Koštunica je najveća pretnja realizaciji naših interesa u Srbiji. Mi ne smemo dozvoliti njegovo jačanje i moramo osujetiti njegov dolazak na bilo koju odgovornu funkciju.

Del Ponte: Još jednom moram da naglasim da mi jako teško nalazimo zajednički jezik sa Koštunicom i njegovim okruženjem. On je najveća kočnica u saradnji Jugoslavije sa Hagom.

Hejden: Koštunica je previše tvrd političar da bi bio dobar za nas. On se najviše protivio obračunu sa starim kadrovima u tajnoj policiji i vojnoj obaveštajnoj službi. Njegovi ljudi i on kontrolišu vojsku u potpunosti, i to treba iskoristiti.

Nepoznat glas: Kako to mislite?

Hejden: Vrlo jednostavno. Krivicu zašto Karadžić i Mladić nisu uhapšeni treba svaliti na jugoslovensku vojsku, policiju i vlasti u Beogradu. Tako ćemo imati prostor za stalni pritisak prema njima. Koštunica ne dozvoljava da se očiste službe bezbednosti, onda ljudi iz tih službi kriju haške optuženike... Krajnje jednostavno!

Nepoznat glas: Razumem...

Hejden: Moramo nastaviti sa disolucijom srpskih oružanih snaga. Vojsku Jugoslavije treba osloboditi od kadrova koji su bili na komandnim mestima u vreme ratova tokom devedesetih. To je ključna stvar! Moramo i u budžetskim merama slabiti vojsku, odnosno vršiti konstantan pritisak na vladu u Beogradu da umanjí sredstva koje odvaja za potrebe vojske.

Del Ponte: Mi tu možemo pomoći, dosta... Mislim... kroz podizanje novih optužnica...

Hejden: I mi vama možemo biti od koristi... (smeh)... Ne brinite... Dalje, moramo uništiti i potencijale njihovih specijalnih jedinica u okviru policije i tajne policije. „Crvene beretke”, specijalna jedinica tajne policije, moraju biti raspuštene. Žandarmerija, koja će postati nova specijalna jedinica MUP, mora biti inferiorna u odnosu na slične jedinice u okruženju. Time će se borbena moć Srbije u regionu svesti na razumne mere.

Nepoznat glas: Ne smemo dozvoliti ni drugima da previše ojačaju. I to bi moglo da nam stvori problem u budućnosti.

Hejden: Naravno... Ne brinite... U Bosni, Crnoj Gori, Hrvatskoj, Kosovu imamo potpunu kontrolu. Na Balkanu će uvek biti dovoljno oružja i usijanih glava, ako nam bude bio potreban novi ratni sukob. Ali nikada više nijedna strana neće biti toliko moćna.

Otrežnjenje

18. jul 2008. Kurir

Posle druge zvanične posete SAD Zoran Đinđić, potpuno razočaran, shvatio prave namere američke administracije prema Srbiji

BEOGRAD – Prilikom druge posete SAD, u junu 2002. godine, srpskom premijeru Zoranu Đinđiću u Vašingtonu je pokazan papir koji je on morao da pročita, ali nije imao pravo da komentariše! Kako Kurir saznaje, na tom papiru, u vidu obaveznih uputstava, bile su napisane teze koje su odredile sudbinu ovog dela sveta u godinama koje su sledile. Postojanje ovih dokumenta, u svom svedočenju pred haškim tribunalom 24.11.2004. godine, potvrdio je i ruski general Ivašov.

Prema našim izvorima, na pomenutom papiru, koji je srpskom premijeru pokazan pred članovima američkog Saveta za nacionalnu bezbednost, pisalo je da američka spoljna politika ima za cilj da se u narednih nekoliko godina dovrši proces raspada Jugoslavije do avnojevskih granica, odnosno da Crna Gora, Kosovo i, na kraju, Vojvodina dobiju samostalnost u odnosu na Beograd. Takođe, dokument je sadržao i delove koji se odnose na proces privatizacije u Srbiji, koji je do kraja definisao američke prioritete u tom pogledu, pre svega u odnosu na stratešku industriju - železaru u Smederevu, fabrike duvana u Nišu i Vranju, cementare, prehrambenu industriju...

Kakav je utisak ova poseta ostavila na premijera Đinđića, govori i činjenica da su njegovi najbliži saradnici, koji su ga pratili tokom posete Vašingtonu, posle toga govorili da je tamo otišao pun optimizma, a da se vratio potišten i razočaran. Prijem na koji je srpski premijer naišao u SAD bio je mnogo hladniji nego prilikom njegove prve posete. Srpsku delegaciju su šetali od podsekretara do podsekretara Stejt departmenta, da bi se samo na nekoliko minuta, čisto protokolarno, Đinđić video sa predsednikom Bušom. Primio ga je i državni sekretar, ali je takođe bio prilično rezervisan i bilo je jasno da jedva čeka da mu vidi leđa.

Duboko razočaranje

Kada su izlazili iz zgrade Stejt departmenta, pošto je Đinđiću predočen dokument, srpski premijer obratio se svom pratiocu iz obezbeđenja rečima:
- Mislio sam da im je stalo da dođe do promene vlasti u Srbiji, a sada vidim da oni samo ruše Srbiju, svuda i na svim nivoima.

Strani faktor

19. jul 2008. Kurir

Luković: Pola Vlade je naša klijentela. Svratite ovde posle 10 uveče da vidite kako je, ko će sve doći i kakve će ribe biti tu

BEOGRAD – Deset dana pre ubistva Zorana Đinđića obaveštajci su snimili razgovor Mileta Lukovića Kuma i engleskog biznismena, u stvari agenta britanske obaveštajne službe koji se predstavio kao Džulijus Ričardson! Engleski obaveštajac je došao u Šilerovu na preporuku biznismena iz BiH koji je sarađivao sa „zemuncima“, kao poslovan čovek sa dobrim vezama u Londonu, ali i Pakistanu i Avganistanu, a koji pored toga posluje i na Balkanu. Razgovor je vođen na srpskom jeziku i bio je prilično otvoren i iskren, što je u velikoj meri iznenadilo gosta, koji nije očekivao da će ovako brzo steći poverenje sagovornika.

Drugog čoveka „zemunskog klana“ zanimalo je pre svega kako je moguće transferisati velike novčane sume na Kajmanska ostrva i zatim dalje, svuda po svetu, dok je Britanac zanimalo manje-više sve. Počev od toga čime se bavi „ekipa“ iz Zemuna, kakve veze ima sa političkim krugovima... Odgovori koje je dobio zapanjili su britanskog obaveštajca i on je to naveo u svom izveštaju.

Kurir objavljuje transkript razgovora Mileta Lukovića Kuma i Džulijusa Ričardsona, razgovora za koji upućeni kažu da je možda došao glave Kumu i njegovom šefu Dušanu Spasojeviću Šiptaru.

Luković: Avganistan živi od droge. Koka je tamo jeftina... Isto je i u Pakistanu... i kod nas na Kosovu. Tu u svakom selu ima po jedna laboratorija.

Ričardson: Kako stojite sa vlastima? Da li vam prave probleme? Jesu li spremni da vam progledaju kroz prste?

Luković (kroz smeh): Pola vlade je naša klijentela. Svratite ovde posle 10 uveče da vidite kako je, ko će sve doći i kakve će ribe biti tu. Sve sam vrh. Pa, nas su Francuzi uhapsili da bi nas vratili i izvukli nas iz zatvora, jer smo im trebali. Mi smo tu da odradimo škakljive poslove.

Ričardson: Rado ću svratiti. Kažite mi da li se uveče igra poker? Nisam neki pasionirani igrač, ali rado bih utrošio malo vremena i novca ako su igra i društvo dobri.

Luković: Ma, imamo ljude za sve. Ima kocke, pića, najboljih riba u gradu, sve probrani gosti. Ovo je najbolje mesto za zezanje za odabrane ljude. Vidiš ovo mesto... Ovo nema ni na Dedinju. A sve smo sami napravili. Od nule. Sad para ima ko pleve...

Ričardson: Posao ide dobro?

Luković: Nikad bolje. Droge ima svuda na ulici i nikad nije bila jeftinija. Sada je to moderno. Mada ja to ne volim...

Kovanje „Sablje”

20. jul 2008. Kurir

Odluku o pokretanju akcije u kojoj je srpska policija trebalo da se obračuna sa organizovanim kriminalom i političkim protivnicima doneli čelni ljudi britanske i američke obaveštajne službe na Balkanu

BEOGRAD – U beogradskom hotelu „Mažestik” 07. marta. 2003. godine sastali su se Entoni Monkton, šef britanske obaveštajne službe za Balkan, i njegov kolega iz CIA Dejvid Blek. Sastanak je održan svega nekoliko dana pre ubistva srpskog premijera Zotana Đinđića i dan nakon povratka Dejvida Bleka iz Beča.

U glavnom gradu Austrije prvi čovek CIA u Srbiji susreo se sa svojim nadređenim Stroubom Talbotom, koji mu je preneo instrukcije iz Vašingtona o pokretanju operacije „Mač”. Iz sadržaja njihovog razgovora da se naslutiti da je ova akcija u stvari trebalo da podstaknesrpsku policiju da se obračuna sa organizovanim kriminalom, ali i sa političkim protivnicima tadašnje vladajuće garniture. Iz ove akcije, pod znatno drugačijim okolnostima, nastala je i policijska akcija „Sablja”.

Takođe, primetno je da su dvojica obaveštajaca dobro upoznati sa prilikama u srpskom MUP i Državnoj bezbednosti, štaviše, da kontrolišu dobar deo funkcionisanja ovih institucija. Ovo, naravno, i nije neka tajna pošto je srpskoj javnosti poznata saradnja britanske i srpske policije na formiranju specijalnih ekipa poput „Poskoka” i UBPOK, za borbu protiv organizovanog kriminala. O ovim aktivnostima govorili su i tada čelni ljudi policije.

Čitav razgovor je snimljen i Kurir prenosi njegovu sadržinu.

Monkton: Kako je bilo?

Blek: Lepo. Bio sam dva dana tamo, ali vreme me nije poslužilo. Padala je kiša. Stroub baš nije bio raspoložen za neke neobavezne priče, a Dojč se pojavio nakratko... Obezbedio nam je mesto sastanka, rekao da ima nekih neodložnih obaveza i izgubio se...

Monkton: Šta su odlučili?

Blek: Krećemo sa operacijom „Mač”. Znači, sve kako je dogovoreno. Cilj akcije ukloniti prepreke... političke, pre svega... Znači DSS, radikali i socijalisti. Kao što znaš, operacija je podeljena na tri segmenta, s tim što ćemo se sada koncentrisati samo na plan A. Plan B i C zasad nisu u našem fokusu, jer ako sve bude išlo kako treba sa planom A, ove druge dve varijante neće ni biti potrebne.

Monkton: U redu. Mi smo spremni za svaku akciju, ali bolje je da operaciju nose ovi iz Državne bezbednosti, a da mi samo logistički delujemo, odnosno da povežemo aktivnosti na terenu. Kako Vojsku isključiti iz svega?

Blek: Žandarmerija će operacionalizovati akciju. Sugerisalo se da Guri i Sreten Lukić budu udarne igle. Oni su pogodni za ovakvu vrstu posla jer im je za vratom Hag. „Poskok” ne treba mnogo eksponirati, jer tamo ima mnogo nepouzdanih i sumnjivih. Mihajlovića ćeš ti upoznati sa osnovnim smernicama operacije, dok je Bil dobio zadatak da o svemu obavesti premijera Đinđića.

Monkton: Ako ovo završimo kako treba, imaćemo stabilnost u Srbiji na duži rok. Treba se pripremiti i na eventualne proteste građana na ulicama... Srbi su čudni, bune se kad to niko od njih ne očekuje. Posle poslednjih istupa ne možemo više biti sigurni ni u Đinđića. Kako reaguje Stroub na onaj njegov ispad u Banjaluci?

Spiskovi za „Sablju”

21. jul 2008. Kurir

Akcija „Sablja” dugo i pažljivo planirana, a spiskove za hapšenje sastavljali strani agenti

BEOGRAD – Za akciju „Sablja” pravljene su posebni spiskovi za hapšenja, u čijem su sastavljanju ključnu ulogu odigrali engleski i američki obaveštajci! Ovakav zaključak može se izvesti iz transkripta razgovora koji su 07. marta 2003. vodili prvi čovek CIA za Balkan Dejvid Blek i njegov kolega iz MI6 Entoni Monkton.

Pored spiskova, njih dvojica su se bavili i konkretnim organizacionim pitanjima vezanim za predstojeću policijsku akciju.

Blek: Svi su razočarani u Vašingtonu, najviše Stejt department. Ne veruju da je neko u stanju da se tako nepovoljno izjašnjava o našoj politici. Videćemo, možda ćemo, ako njegov odgovor bude... Od Đinđićevog odgovora zavisi da li ćemo morati da pređemo na varijantu B ili C.

Monkton: Ne treba isključiti ni opciju vanrednog stanja. Predsednica skupštine neće praviti probleme. Ako ne bude sve išlo glatko, ne možemo isključiti ni krajnju opciju...

Blek: Ja ću našima naložiti da naprave spiskove i ... ako je masa obezglavljena, neće biti problem i javno mnjenje će se brzo pomiriti sa učinjenim. Naravno, medije takođe treba pripremiti za novonastale događaje. Mislim da tu naši ljudi drže stvari pod kontrolom. Mihajlović neće praviti problem, ali mi smo ti koji ćemo morati da procenimo kada smo postigli efekat i kada je kraj represivnim merama. Moramo intezivirati praćenje ključnih ljudi sa spiska. Uskoro će nam stići i dodatna pojačanja iz Mađarske, Austrije i Belgije... i timovi za logističku podršku... Sve će biti spremno do 10. marta.

Monkton: Za specijalne zadatke angažovaćemo i Marka iz Surčina. Njegovi znaju da budu efikasni i surovi kad zatreba.

Blek: U prvom udaru moramo eliminisati svaku mogućnost da se na našu akciju odgovori. Svi ljudi koji nisu pod kontrolom u službama bezbednosti moraju biti sklonjeni. Ne sme se taktizirati ili biti selektivan. Spisak postoji i po njemu se može raditi, ali brzo i energično. Treba zauzeti sve osetljive pozicije u gradu i raditi bez pardona. Đinđić nije hteo da smiri Srbiju i sada ćemo mi to učiniti, ali na duži period.

Monkton: Nepoznanica je jedino crkva. Nisam siguran kako će oni reagovati... Naravno, postoji stalna opasnost od mogućeg nasilja, pošto u Srbiji postoji mnogo neregistrovanog oružja kod građana. A imamo i mnogo ljudi koji imaju borbeno iskustvo na ratištima... To može predstavljati problem... Jug Srbije može biti nezgodan zbog blizine Kosova.

Blek: Komanda NATO je dobila uputstva kako da reaguju njene jedinice u zemljama u okruženju. Borbena gotovost na Kosovu već je podignuta na viši nivo. Srbija će biti hermetički zatvorena i zato treba ograničiti kretanje stranih novinara koji nepovoljno izveštavaju o našim potezima. Posebno treba nadzirati diplomate u Beogradu, a naročito Ruse!

Surčinci zamenjuju zemunce

22. jul 2008. Kurir

Osnovni cilj akcije „Sablja” bio obračun s političkim protivnicima DOS i preuzimanje narkotržišta na Balkanu

BEOGRAD – Obračunati se s političkim protivnicima vladajuće garniture i preuzeti tržište trgovine drogom bili su osnovni ciljevi akcije „Sablja”, iza koje su stajali predstavnici dve strane obaveštajne službe, Dejvid Blek i Entoni Monkton. Celu akciju trebalo je da na terenu operativno izvede srpska policija, čiji je vrh u to vreme bio pod kontrolom britanske i američke obaveštajne službe.

Monkton: Kako će (Čedomir) Jovanović prihvatiti uklanjanje svojih prijatelja? Neće mu biti lako, jer mora da napravi zaokret od 180 stepeni. Treba preusmeriti i tokove trgovine drogom kad sklonimo ekipu iz Zemuna. Ne bi bilo loše da ovi iz Surčina preuzmu te poslove.

Blek: Sve će doći na svoje mesto kad se okonča ova delikatna operacija. Zamišljena je perfektno, a na nama je da je izvedemo kako treba. Svi će prihvatiti čišćenje političkih protivnika, u to ne treba imati sumnje. Vojska se mora u potpunosti izolovati iz ovih događaja.

Monkton: Znamo li druge varijante akcije... jer se mora na vreme predvideti... Vojsku ćemo lako zatvoriti po kasarnama, jer su se mnogi oficiri već deklarirali za našu stranu, ali je velika nepoznanica Kula. „Crvene beretke” su dobro naoružane i trenirane. Legija je izgubio mesto komandanta jedinice, ali su njegovi koreni tu duboko među ljudstvom.

Ne postoji formacija koja im se u Srbiji može suprotstaviti. Video sam i dosijee Legije i Maričića koje su radili naši stručnjaci... Analiza ličnosti...

Blek: Da, radi se o opasnim ljudima, ali pomalo nedoraslim situaciji...

Monkton: Kada sam razgovarao s (Vilijamom) Vokerom, uvek je isticao da je bio impresioniran ovom formacijom na terenu. Kaže da su dobri!

Blek: On ih je video na Kosovu... Malo sam razmišljao o bazi Bondstil na Kosovu i, eventualno, sa bazama na Kopaoniku i Staroj planini... Kako bismo onda dominirali... U pravu su naši stratezi kad kažu da je Srbija ključ Istoka.

Monkton: Da, tako dobra zemlja na tako dobrom mestu... Ali, nažalost... sami su krivi... Najviše me pogodilo u Đinđićevom intervjuu u Banjaluci kada je rekao da mu smetaju česte posete naših ambasadora i ljudi iz obaveštajnih službi. A nije rekao da smo mi u Vladu Srbije uglavnom dolazili na poziv njegovih ministara. Mi smo im organizovali vlast i državu... Kakva nezahvalnost!

Blek: Bez nas bi stali za deset dana.

Monkton: Mi smo im organizovali sve poslove. Policija i državna bezbednost su reformisane pod našom kontrolom i sad sasvim pristojno funkcionišu. Dušan se u početku nije najbolje snalazio, ali je on jedini koji i sada sluša šta da radi... Ovi drugi su digli noseve i glume neke eksperte... Čeda je najgori od svih, jer je previše otišao na drugu stranu...

Rusija sprečila krvoproliće

23. jul 2008. Kurir

Moskva upozorila Vašington, Brisel i London da zna za planove njihovih tajnih službi da se u akciji "Sablja" nasilnim metodama uništi opozicija u Srbiji

BEOGRAD – Ruska obaveštajna služba sprečila je da se operacija „Sablja” u Srbiji pretvori u krvavu osvetu nad političkim neistomišljenicima, saznaje Kurir od izvora bliskih obaveštajnim krugovima u Beogradu. Prema prvobitnom planu za ovu akciju, politički lideri opozicije, pre svega Vojislav Koštunica, trebalo je da se nađu iza rešetaka. Međutim, iako je u operaciji „Sablja” uhapšeno 12.000 ljudi, od kojih većina bez valjanog pravnog osnova, zbog čega je država kasnije isplatila milionske odštete, do obračuna s vrhom opozicionih političkih partija ipak nije došlo i Srbija nije prešla ivicu građanskog rata.

Naime, kada su početkom marta službe bezbednosti dokumentovale dva razgovora koja su vodili prvi čovek CIA za Balkan Dejvid Blek i njegov kolega iz britanske obaveštajne službe Entoni Monkton, operativci nisu imali ideju šta da urade sa celim slučajem pošto su sumnjali da su njihove službe po vertikali „probušene” i pod kontrolom stranih agentura.

- Doneta je odluka da se svi podaci iz ove operacije predaju predstavniku ruske službe u Beogradu. Međutim, na sastanku s tim čovekom, kada mu je saopšteno da posedujemo podatke da se sprema veliko krvoproliće u Srbiji i da je snimljen razgovor Monktona i Bleka, odgovorio nam je da mu je to poznato, jer su i njegovi snimili deo razgovora Montgomerija i Talbota – kaže naš sagovornik i dodaje: „Rus nam je rekao da je sve prosleđeno u Moskvu i da se čekaju dalja upustva”.

Kada su ruske vlasti zvaničnim kanalima saopštili Vašingtonu, Londonu i Briselu da im je poznata operacija uklanjanja političkih protivnika vlasti u Srbiji, među organizatorima operacije nastala je panika.

Operativci službi bezbednosti uspeali su da snime još jedan razgovor Monktona i Bleka, iako su oni za tu priliku postavili takvo obezbeđenje po svim „prstenovima”, od obaveštajnog do fizičkog, da je to izgledalo kao nemoguća misija. Susret je bio vrlo kratak i konspirativan. Tom prilikom je Blek rekao Monktonu: „Kako se otkrilo sve kada smo samo nas dvojica bili upućeni u pojedinosti?”

Monkton: Ne znam, ali sad nije ni bitno... Provaljena je faza A. Šta sad?

Blek: Prelazimo na fazu B, a po potrebi i na C! Uбудućе ćemo komunicirati... onako!

Monkton: U redu. Čuvajte se.

Znali za atentat

24. jul 2008. Kurir

Politički vrh zapadnih zemalja pre ubistva premijera Đinđića znao da se u Srbiji nešto sprema

BEOGRAD – Zapadne zemlje su znale već početkom marta 2003. godine da se u Srbiji nešto sprema, tvrde naši izvori bliski obavestajnim krugovima. Prema njihovim navodima, akciju „Sablja“ su isplanirali i koordinirali operativci zapadnih obavestajnih službi u Srbiji, dok su „izvođači radova“ bile srpske snage bezbednosti.

- Potvrdu operativnih saznanja, do kojih se došlo praćenjem čelnih ljudi engleske i američke obavestajne službe na Balkanu Antonija Monktona i Dejvida Bleka, da se sprema operacija koja treba da se razračuna s političkim protivnicima u Srbiji, dobili smo i od inostranih izvora - tvrdi naš sagovornik i dodaje da im je u tome pomogla ruska služba.

Prema navodima naših izvora, srpskim službama bezbednosti već početkom marta prenete su poruke da se nešto događa. Tako su iz Brisela obavesteni da je 1. marta u glavnom štabu NATO izdata naredba da se vazdušni nadzor teritorije nad Srbijom pojača upotrebom još dva aviona tipa AVAKS, koji bi bili u stanju da prate sve elektronske komunikacije na tlu. Već 3. marta iz Makedonije je prosleđeno obavještenje da je jedna britanska brigada iz sastava NATO kontingenta u ovoj zemlji dobila naređenje da se razmesti duž granice sa Srbijom.

Iz Budimpešte je prosleđeno da su dve eskadrile lovaca F-18 stavljene u stanje borbene gotovosti. Operativci iz Bosne su javili da je 5. marta komandant Sfora dobio uputstva da se vojnici ne puštaju na odsustva i da im se ukinu čak i dnevne dozvole za udaljavanje iz baze. Dva dana kasnije Sfor dobija naredbu o povećanju borbene gotovosti na najviši nivo.

Istovremeno, u Beogradu je primećeno da se pojačava broj ljudi u diplomatskim predstavništvima u Srbiji, naročito u ambasadama Bugarske, Rumunije i Mađarske. Naše službe su izvestile politički vrh o ovoj pojavi uz zaključak da se prisustvo obavestajaca u srpskoj prestonici pojačava i da se nešto veliko sprema.

U zapadnim medijima, u kojima su do tog trenutka dominirale teme o krizi vlasti u Srbiji, odjednom je prestalo da se piše o tome, što je protumačeno kao priprema terena.

Provera

Četiri dana pre ubistva Zorana Đinđića, Dejvid Blek, ključni čovek CIA za Balkan, zatražio je hitan sastanak sa svojim kolegom Entonijem Monktonom. Kad su se susreli, Blek je tražio od Monktona da preko Dušana Mihajlovića proveri da li je obezbeđenje oko zgrade Vlade Srbije pojačano i da li su neki specijalci raspoređeni u tom rejonu. Monkton je posle nekoliko dana kolegi poslao odrečan odgovor.

Lov na veštice

25. jul 2008. Kurir

Zoran Đinđić bio protiv toga da se akcija protiv organizovanog kriminala pretvori u obračun s političkim protivnicima

BEOGRAD – Zoran Đinđić nije hteo da dozvoli da se policijska akcija pretvori u obračun s političkim protivnicima, saznaje Kurir. Sudeći po razgovoru koji je 9. marta 2003. godine predsednik srpske vlade vodio sa svojim ministrom unutrašnjih poslova, a koju su snimili operativci bezbednosnih službi, Đinđić nije želeo da se obračun s organizovanim kriminalom pretvori u „lov na veštice“. Kurir prenosi transkripte ovog razgovora.

Rano ujutro, tog 9. marta, ministra policije Dušana Mihajlovića telefonom je pozvao Antoni Monkton, glavni čovek britanske obaveštajne službe za Srbiju. Monkton je bio kratak i zvaničan: „Tražite odobrenje od premijera Đinđića da započnemo sa operacijom ‘Mač’“!

Ministar unutrašnjih poslova ubrzo je zatražio hitan prijem kod premijera. Razgovor koji je vođen u Đinđićevom kabinetu je snimljen.

Mihajlović: Zvao me, ovaj... Entoni, znaš... Kreće operacija „Mač“, i oni traže odobrenje od tebe!

Đinđić: Kakav „Mač“. Opet nešto... da li su oni normalni! Stalno!... Dosta više... Čoveče, moram da vežbam kako bih se oslobodio štaka!

Mihajlović: Pa, ... pa... Hmm... (pauza). Njihova je ideja da nas, ehm, ovaj, oslobode balasta... političkog... mislim naa radikale, socijaliste i, ovaj... Koštunicu!

Đinđić: A kako to oni misle. To je tek tako. Pa nije ovo Južna Amerika! Neka banana država! Kao da ja to ne bih voleo! Ali kako? Oni deluju u okviru postojećih propisa! To

što oni misle da urade je čisto bezakonje! Ne može to tako! Bolje je da se mi ovde pošibamo, ako treba i oči jedni drugima da povadimo, nego da se oni mešaju! Počistiti organizovani kriminal to je Ok, ovo drugo nikako! Rekao sam im ne može sa nama više tako... nismo mi stoka. Moraju da nas poštuju!

Mihajlović: Nemoj, Zorane... Treba ih saslušati, trebaće nam oni još. Mislim...šta je poenta...

Đinđić: Ej, ostavimo to za sutra... Treba razmisliti o posledicama takve akcije. Lako je pustiti narogušene žandare da hapse i ubijaju, a šta ćemo sutra. Šta će svetsko javno mnjenje reći kad sazna da se bavimo zatvaranjem političkih protivnika. Tri dana će ćutati, a četvrtog će nas odrati u medijima. Može taj njihov plan da nam se obje o glavu. Pusti to... Čućemo se sutra!

Tvrđ orah!

26. jul 2008. Kurir

Podneću ostavku, ali neću dozvoliti teror Žandarmerije! Nije Srbija banana republika, poručio je Đinđić ambasadoru SAD Montgomeriju

BEOGRAD – Ministar Mihajlović ponovo je posetio predsednika srpske vlade Zorana Đinđića 11. marta oko devet časova ujutru, u njegovom kabinetu u Nemanjinoj 11. Ovog puta razgovor je bio vrlo kratak.

Mihajlović: Kako ti je zdravlje danas?

Đinđić: Da, da... Bolje je...

Mihajlović: Ovaj, ja sam mislio... Znaš...hmm...

Đinđić: Vidi... To kako su oni zamislili neće ići. Mi smo demokratiju u Srbiju uveli 5. oktobra. Prenesi im da ne odobravam akciju...

Mihajlović: Čekaj, ovaj...nemoj da si, uhhmm... na kraj srca. Mislim, može biti i neke političke koristi iz svega toga!

Đinđić: Ne, ne... Dosta je bilo. Prenesi im tačno ovako: „Ne odobravam akciju i spreman sam da podnesem ostavku ako se to od mene traži. Teror Žandarmerije ne dozvoljavam, nije ovo banana republika!“.

Mihajlović: Dobro, ovaj... Pusti da to odleži još neko vreme, da se... Sačekajmo, nešto će iskrsnuti u međuvremenu!

Đinđić: Ne razumeš. U vezi sa ovim ja neću promeniti mišljenje i moja odluka je definitivna, pa svidelo se to njima ili ne. Ne zanima me! Posle Banjaluke okomili su se na mene kao da sam sam crni đavo. Samo postavljaju neke uslove. Moraju da shvate da mi

nismo Zanzibar i da ja neću dozvoliti da se o meni govori kao o čoveku koji je hapsio svoje političke protivnike.

Posle ovog susreta Mihajlović je oklevao da prenese reakciju premijera Đinđića, ali ga je kasnije tog dana telefonom pozvao američki ambasador Vilijam Montgomeri.

Montgomeri: Dokle se stiglo sa pripremama? Mi čekamo početak akcije večeras! Moji kažu da je ostalo samo da Zoran odobri! Šta se dešava, je l' dato odobrenje?

Mihajlović: Nije!

Montgomeri: Kako nije? Šta nije u redu? Ne razumem!

Mihajlović: Nije dato odobrenje...

Montgomeri: Kako nije dato? Samo Zoran treba da...

Mihajlović: Zoran, nije dao... uhm...

Montgomeri: Ponovite... Zoran nije dao šta?

Mihajlović: Da, ovaj... On kaže da to ne dozvoljava, i da će... uhm... ako se to od njega traži, podneti ostavku! Bio je odlučan! Ja sam pokušao da ga ubedim, ali nije vredelo.

Montgomeri: Da, razumeo sam. Okej, prijatan dan.

Tajanstveni let

27. jul 2008. Kurir

Samo dan pre nego što je ubijen Zoran Đinđić, na aerodrom sleteo avion iz Budimpešte čiji dolazak nije zabeležila kontrola leta

BEOGRAD – Godine 2003, 11. marta u 14 časova, u prostorijama britanske ambasade održan je sastanak kome su prisustvovali Dejvid Blek, šef američke obaveštajne službe za Balkan, i njegov kolega Entoni Monkton. Cilj ovog susreta bio je operativno sprovođenje plana „Mač”, odnosno njegove prve faze. Mesto sastanka je sugerisao lično Dejvid Blek, koji je imao poverenja u obezbeđenje britanske ambasade.

Ipak, i pored svih mera bezbednosti, operativci bezbednosnih službi došli su do snimka razgovora dvojice obaveštajaca, doduše na krajnje neverovatan način. Naime, kako Kurir saznaje od izvora bliskim obaveštajnim krugovima, do snimka njihovog razgovora došlo se preko bosanske obaveštajne službe AID. Surenjivost i rivalitet dve najveće obaveštajne službe na svetu, CIA i MI6, dovela je do toga da snimak razgovora Bleka i Monktona završi u rukama ljudi Al Saida Nosaira, muslimanskog fanatika stacioniranog u Tuzli i više nego očigledno povezanog s islamskom terorističkom mrežom Al Kaidom. On predaje snimke operativcima bosanske službe, ne sluteći da oni istovremeno rade za još jednu službu.

Razgovor dvojice obaveštajaca bio je veoma kratak.

Monkton: Zoran nije pristao da odobri akciju?

Blek: Nažalost, nije.

Monkton: Neverovatno?! Ne mogu da verujem da ne vidi koliko je to dobro za njega. Šta se desilo sa njim?

Blek: Ne znam. Čak je rekao da je spreman da ponudi ostavku na mesto premijera i da se povuče, ako to od njega bude traženo.

Monkton: To uopšte ne liči na njega. Šta ćemo dalje?

Blek: Varijanta A otpada. Znači, prelazimo na realizaciju plana B, a odmah zatim, znači u najkraćem roku, i plana C. Jasno ti je koji su vaši zadaci?

Monkton: Naravno. Odmah krećemo.

Blek: Srećno.

Monkton: Srećno.

Odmah posle sastanka sa Monktonom, navodi naš izvor, Dejvid Blek je helikopterom prebačen u Budimpeštu.

Iz glavnog grada Mađarske vratio se istog dana, avionom, čiji let nije smeo biti zvanično zabeležen. Zajedno s njim u letelici je bilo još dvanaest muškaraca u civilu. Svi oni su direktno sa aerodroma blindiranim vozilima prebačeni na nepoznatu lokaciju u Beogradu – tvrdi naš sagovornik.

Ko je Marko?

28. jul 2008. Kurir

Noć pre nego što je Đinđić ubijen, Monkton naložio svojim saradnicima da Čedu Jovanovića hitno vrate iz Italije u Beograd

BEOGRAD – Kasno uveče 11. marta Entoni Monkton, šef engleske obaveštajne službe na Balkanu, u pratnji brojnog obezbeđenja, posetio je svog poznanika i saradnika koga su Britanci vodili pod šifrom „Marko iz Surčina”, tvrdi naš izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, Marko je bio uspešan biznismen koji je posedovao nekoliko firmi i bio prilično dobro upućen u politička dešavanja u Srbiji. Prema nezvaničnim informacijama, Marko iz Surčina imao je veoma dobre veze u Demokratskoj stranci i bio izuzetno blizak sa Čedomirom Jovanovićem. Takođe, Marko iz Surčina kontrolisao je mrežu obaveštajaca i doušnika koji su se finansirali preko njegovih firmi.

Bio je u dobrim odnosima i s kriminalnim gangom iz Surčina, tvrdi naš izvor i dodaje kako poznanstva sa čelnim ljudima „surčinskog klana” datiraju još iz dečačkih dana, a kasnije su kroz zajedničke poslove samo ojačana.

Monkton se žalio svom prijatelju kako je neko otkrio njegovu komunikaciju sa saradnicima i kako mu je život ugrožen. Sve što su Monkton i Marko rekli jedan drugom, operativci službe bezbednosti su zabeležili, a Kurir prenosi deo njihovog razgovora.

Marko: Takvu akciju ne odrađuju kurve ili neki prosečni operativci. Provući se pored obezbeđenja koje vas prati i ostalih mera zaštite?! To je umetnost! Visokoobučeni profesionalci su u pitanju.

Monkton: Da, verovatno si u pravu. Ali to sada i nije bitno... Slušaj... Predstoji akcija u kojoj morate i vi da uzmete učešće.

Marko: Znam. Već su me obavestili.

Monkton: Ovde u Beogradu očekujemo neke probleme. Provinciju je mnogo lakše kontrolisati nego Beograd. Ja ću biti van grada nekoliko dana, a možda i kraće, zavisi... pa se onda vraćam. Jesi li se čuo sa Čedom? Da nije opet... znaš (smeh)?

Marko: Čuli smo se. On je u Italiji, navodno, nekim poslom... Valjda za ove... Dobar je on, samo mu treba neko da ga balansira i vodi.

Monkton: Ovde je sve mobilno. Javi mu da odmah dođe i da bude pored nas nekoliko dana. Obezbedi mu sve što treba. Trebaće nam sada.

Marko: Nema problema. Smatrajte to završenim. Još sutra ću ga dovesti ovde...

Monkton: Samo požuri, molim te.

Susret u noći

29. jul 2008. Kurir

Između 11. i 12. marta 2003. zabeležen još jedan susret Antonija Monktona i Dejvida Bleka, na putu između dva beogradska naselja

1. Nejbor (CIA)
2. Monkton (MI6)

BEOGRAD – U noći između 11. i 12. marta 2003. godine na pustom putu između dva beogradska prigradska naselja sastali su se Entoni Monkton i Dejvid Blek. Razlog za ovakav kasni sastanak bio

je usaglašavanje poslednjih detalja vezanih za prvu fazu planirane operacije „Mač”, tvrdi naš sagovornik blizak obavestajnim krugovima.

Mesto za sastanak odabrao je upravo šef britanske obavestajne službe, koji je smatrao da ih na ovakvom mestu u to vreme niko neće moći snimiti. Upravo iz mera predostrožnosti, tačno mesto na putu na kom je trebalo da se sretnu nije određeno, već su izašli iz vozila, bukvalno, kada su se kolone njihovih blindiranih automobila susrele na putu.

Monkton je imao posebno poverenje u ovakve vrste „slučajnih susreta”, jer su, po njegovom iskustvu, bili veoma sigurni. Ako bi ih neko pratio, bilo bi mu veoma teško da odreaguje i uspe da pokrije celu deonicu i da snimi njihov razgovor, tvrdi naš sagovornik i dodaje kako je razgovor bio kratak, ali da su ga i pored svih nepovoljnih okolnosti operativci službi bezbednosti zabeležili.

Monkton: Dejvide, kako stoje stvari? Da li sve ide po planu?

Blek: Sve ide po planu, žao mi je što smo morali da pređemo na plan B, ali... nije bilo drugog izbora.

Monkton: Nije bilo drugog izbora... ne razumem Zorana, kako ne vidi... Ali to sada nije bitno!

Blek: Da, tim je stigao i smešten je na lokaciji. Logistika funkcioniše besprekorno, zasad... Pazi, narednih nekoliko dana su ključni. Tu moramo steći inicijativu i prednost...

Monkton: Ne brini, udarne snage akcije su potpuno spremne i pod kontrolom, samo čekaju naš znak!

Blek: Bitan je i onaj drugi deo. Javnost mora biti smirena, da li kontrolišemo medije?

Monkton: Naš čovek ima sve pod kontrolom. On je vrhunski profesionalac u svom poslu. Uopšte ne brinem da će taj deo funkcionisati.

Blek: A hoće li naši ljudi u Vladi uraditi ono što treba? Uvođenje vanrednog stanja je mnogo bitno. Biće nam mnogo lakše da završimo započeti posao. Ako to ne urade, biće mnogo teže, ruke će nam biti vezane, naši ljudi u MUP-u neće smeti...

Monkton: Ne brini, sve je završeno. Pronaći ćemo mehanizam kako da to uradimo po važećim propisima.

Gde je Čeda?

30. jul 2008. Kurir

Entoni Monkton posetio svog saradnika Marka iz Surčina 12. marta. Obaveštajca zanimalo da li će se Čedomir Jovanović vratiti u Srbiju tog dana

BEOGRAD – Rano ujutro 12. marta 2003. godine, Entoni Monkton je još jednom posetio svog bliskog saradnika iz Surčina, koga su Britanci vodili pod šifrovanim imenom „Marko”. Engleskog obaveštajca je zanimalo, pre svega, da li će se Čedomir Jovanović, blizak saradnik pokojnog premijera Đinđića, vratiti u Srbiju, tvrdi dobro informisan izvor blizak obaveštajnim krugovima. Podsetimo samo dan pre toga, prema navodima naših izvora, Monkton je tražio od Marka da se Jovanović pod hitno vrati u Beograd, pod izgovorom „da će im biti potreban narednih nekoliko dana” i da je „dobro da bude tu”. Čedomir Jovanović se u to vreme nalazio na skijanju u Italiji.

Mere obezbeđenja oko vile u kojoj je stanovao Marko bile su podignute na najviši nivo. Oko kuće su šetali ljudi naoružani „dugim cevima” i čak ni policija nije smela da im priđe, tvrdi naš sagovornik i dodaje da je Monkton pohvalio Marka zbog toga. U njegovoj kući, Englez se osećao prilično sigurno.

Monkton: Da li si preneo našem mladom prijatelju (misli se na Čedomira Jovanovića) da treba da se hitno vrati u Beograd?

Marko: Jesam. Pronašao sam ga.

Monkton: I kada dolazi? Nadam se da shvata ozbiljnost situacije!

Marko: Pa, ne baš. Prvo je bio odlučno protiv. Tvrdio je da nema potrebe da se vrati za Beograd, da je sve u redu, da to što ima, može da sačeka njegov povratak. Ja, naravno, nisam hteo da mu kažem o čemu se radi...

Monkton: Naravno, to je pametno. Treba komunikaciju ograničiti na usmenu, nakon poslednjeg razvoja događaja...

Marko: Onda sam mu suptilno stavio da znanja da, ako se ne pojavi... Može svašta da se desi. Mislim da je shvatio poruku. On je mlad i zato mu treba tolerisati dosta stvari, ali uvek one najbitnije razume...

Monkton: Da, da... Nesumnjivo se radi o najtalentovanijem političaru kod vas. Molim te, obezbedite mu sve što je potrebno i neka ga tvoji ljudi štite. Smestite ga van Beograda i strogo kontrolišite njegovo kretanje. On ne sme nijedan pokret da napravi, a da ti ne znaš. Da li zna šta je u planu B?

Marko: Nema pojma. Ne brini, razume se da ćemo ga držati na oku.

Monkton: Reci mi, šta misliš, kako će on reagovati kada budemo sklonili njegove dojučerašnje prijatelje? Ove iz Zemuna?

Marko: On je pragmatičan dečko. Razumeće... (smeh). Ma, gde se s njima spetljao... Ja im ne bih oprostio posle onoga kada su nam minirali one mašine za asfaltiranje.

Monkton: Imaćete svoj momenat za osvetu... Ne brinite.

Stiže Čedica

31. jul 2008. Kurir

Dvanaestog marta oko 11 časova Marko iz Surčina, saradnik Antonija Monktona, obavestio je svog šefa da je Čedomir Jovanović na putu iz Italije ka Beogradu

BEOGRAD – Dvanaestog marta u devet časova i 42 minuta na beogradski aerodrom je sleteo avion u kojem su se nalazili kriminalistički tehničari i eksperti iz Vizbadena. Njihov let nije smeo biti zabeležen, a za to su se u kontroli letenja pobrinuli ljudi iz Vlade Srbije, otkriva sagovornik Kurira blizak obaveštajnim krugovima, i dodaje da su odmah po sletanju putnici aviona ukrcani u blindirane džipove sa zatamnjenim staklima i odvezeni na nepoznatu lokaciju u Beogradu. Put ovoj koloni krčila su vozila sa upaljenim rotacionim svetlima.

U 10 časova i 30 minuta istog dana, u dvorište vile saradnika Antonija Monktona, koji je vođen pod šifrovanim imenom „Marko”, u Surčinu, ušla je kolona automobila. Na ulazu ih je dočekao lično Marko, a iz vozila su izašla dva muškarca, Antoni Monkton i čovek srednjeg rasta i plave kose, koji do tada nije nikada primećen u njihovom društvu, kaže naš izvor. Ušli su kuću i uputili se u sobu u kojoj se nalazio veliki radni sto. Soba je bila sa istočne strane kuće. Razgovor koji su vodili snimili su operativci službi bezbednosti.

Monkton: Rekao sam ti da se vidimo ubrzo! (smeh)

Marko: Da, samo nisam očekivao da će biti ovako brzo.

Monkton: Kako stoje stvari? Šta je sa Čedom?

Marko: Dolazi. U ovom trenutku je već negde na pola puta do Beograda. Poslali smo specijalan avion po njega. Vrlo brzo će biti tu!

Monkton: Da li ste uradili sve... Pazi, on mora imati savršenu priču... On je u Italiji... Zvanično... To je vrlo bitno! Razumete! Niko ne sme da posumnja.

Marko: Naravno, ne brinite. Uradili smo sve što je potrebno. Vaši ljudi su uradili sjajnu stvar. Izgledaće kao da do sada nije napustio Italiju. Mi smo klonirali njegovu karticu, na koju će se javljati da izgleda kao da je još u Italiji... Znaš, kao da je na njihovoj mobilnoj mreži... Ako ga bude zvao Zoran ili neko iz Vlade, ili stranke... nebitno... On će za to vreme biti ovde... Mislím da je razumeo šta će se otprilike desiti...

Monkton: Nisam ni sumnjao, on je pametan momak. Pazi, on mora „iz Italije”, telefonom, odmah da zatraži od svojih iz stranke i iz DOS-a uvođenje vanrednog stanja.

Marko: U redu. Biće tako. Razume on situaciju.

Spisak za odstrel!

01. avgust 2008. Kurir

Nekoliko sati pre ubistva Đinđića doneta je odluka o uklanjanju „zemunskog klana“, najjače kriminalne grupe u Srbiji

BEOGRAD – U drugom delu razgovora koji su, prema tvrdnjama naših sagovornika, vodili Entoni Monkton, šef britanske obaveštajne službe za Srbiju, i njegov saradnik „Marko“ iz Surčina, centralno mesto zauzima „zemunski klan“ i njegove vođe Dušan Spasojević Šiptar i Mile Luković Kum.

Iz njihovog razgovora može se pretpostaviti da je trebalo da Šiptar i Kum odigraju neku ulogu u predstojećoj policijskoj akciji, ali se u jednom trenutku odustalo i neko je doneo odluku da se oni ne uhvate živi - tvrdi naš izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Monkton: Određen je krug ljudi, insajdera, koji će sinhronizovano otkrivati zlodela Legije i drugih koji će biti optuženi. Eliminisanjem „zemunskog klana“ skidamo breme odgovornosti s mnogih u Vladi Srbije. Žrtvena jagnjad, to je njihova uloga u ovom trenutku!

Marko: Mislim da će se opirati! Već neko vreme su u dubokoj ilegali.

Monkton: Ne brini, naći ćemo ih već. Bez obzira na to koliko novca imaju i ko je sve do sada stajao iza njih. Kad ih dobro nagazimo... Ipak, jednu stvar sam naučio o ovoj zemlji. Ovde se sve može kupiti. Da čovek nestane ili da se pojavi, sasvim svejedno, neće imati kuda. Isplivaće na površinu.

Marko: Kakav je plan? Šta ćemo sa njima?

Monkton: Vidi, pošto smo provaljeni za plan A, i kad Đinđić nije pristao da da zeleno svetlo za operaciju, nemamo mnogo izbora. Oni će nam poslužiti da optuže Koštunicu, radikale i ove ljude koje treba...

Marko: Da li postoji spisak!

Monkton: Naravno. Nekih tridesetak ljudi, razmišljamo i o likvidaciji, ne bi bilo loše... Oni treba da kažu „mi smo to radili po njihovom nalogu“, u kamere da kažu, i onda...

Marko: Razumem. A posle toga?

Monkton: Posle toga postaće nezgodni svedoci kojih se treba rešiti. Bez mnogo razmišljanja.

Marko: Za njih razumem, ali šta ćete s političarima? Njih ne možete ubiti tek tako! Oni imaju stranke, članstvo... Javnost će se pitati...

Monkton: Ne, ne, Marko, ne razumeš... Stvoriće se takva atmosfera u javnosti preko medija, koji će biti u potpunosti pod našom kontrolom. Ovi političari će biti označeni kao šefovi kriminalcima, znači, i oni su kriminalci i to, zamisli, kriminalci koji će pružiti otpor pri hapšenju. Zgodno, zar ne!

Marko: Da, razumem. Ali ima tu jedna stvar. Dušan je sve posete Šilerovoj snimao. Ali baš sve. Ima tu raznih ljudi, i naših naročito. On je to čak i koristio da ucenjuje neke političare i poslovne ljude... Mi sada ne znamo gde su te kasete, zar ne?

Monkton: Deo je kod njih, a deo su ostavili kod pouzdanih ljudi. One za nas najbitnije su kod njih... tako da... Imali smo to u vidu!

Prva zamena

02. avgust 2008. Kurir

Za naslednika Zorana Đinđića zapadne sile odredile su Zorana Živkovića

BEOGRAD – Samo nekoliko sati pre nego što je 12. marta likvidiran srpski premijer Zoran Đinđić, Entoni Monkton, šef britanske tajne službe za Srbiju, otkrio je svom saradniku „Marku“ iz Surčina ko je njihov favorit za mesto premijera, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Iz transkripta razgovora ove dvojice, koji je vođen u Markovoj kući, vidi se da je upravo to bila jedna od ključnih tema.

Monkton je tom prilikom saopštio Marku da će Đinđića, koji nije pristao da da odobrenje za akciju u kojoj bi se pohapsili svi politički protivnici režima, zameniti Zoran Živković. Takođe, rekao je da je osnovni njihov interes u nastupajućem periodu pre svega ekonomski. Odnosno, privatizacija strateških preduzeća u Srbiji – tvrdi naš sagovornik.

Marko: Ali šta ako nije sve kod njih? Šta ako je još neko...hmm, zainteresovan... došao do tih snimaka?

Monkton: Mislim da nije... Za svaki slučaj, odlučili smo da srušimo njihovu bazu u Šilerovoj. Izgledaće malo čudno, pošto tamo već neko vreme nivo aktivnosti nije kao ranije, ali...

Marko: Da, biće čudno.

Monkton: Čeda mora energično da zatraži uvođenje vanrednog stanja. Odmah će ga podržati Popović (Beba), Korać, Nataša Mičić, Vladan Batić, Zoran Živković, Janjušević, Milić, Mićunović... najvažnije je da proces hapšenja ovih bude dugotrajan, jer se samo tako javnost priprema za odluke koje nam odgovaraju. Kad budemo objavili njihove fotografije, računamo da će se mnogi od njih odmah razbežati, što je i plan. Mediji moraju svaki dan biti bombardovani informacijama o njihovim kriminalnim delima. Javnost mora biti pripremana u tom smeru, pa će njihova likvidacija i likvidacija njihovih političkih inspiratora biti sagledana kao neophodnost. Razumeš?

Marko: Jasno mi je.

Monkton: I ne sme biti kontraudara... Pojaćaćemo obezbeđenje oko ljudi koji su sa nama. Zato smo ubacili dosta naših u celu akciju. Skoro 400 vrhunski obučeni ljudi. Ništa se ne bojte! Žandarmerija mora masovnim hapšenjima uterati strah u kosti i osećanje nesigurnosti. Znae, ništa bolje od opšte histerije u ovom trenutku ne može da nam pomogne u kanalisanju naših ciljeva. I što histerija bude veća, veća je verovatnoća da ćemo ostvariti postavljene ciljeve. Znaš, u Londonu i Vašingtonu uopšte ne isključuju opciju izazivanja građanskog rata u ovom trenutku! Naravno, kontrolisanog intenziteta.

Marko: Uf... To je malo radikalno, ali...

Monkton: Možda jeste iz vaše perspektive... Iz naše sigurno nije!

Marko: Ko će biti novi premijer? Pretpostavljam da Zoran više...

Monkton: Biće Zoran... ali Živković (smeh). On je shvatio da tempo ostvarenja naših ekonomskih interesa mora biti brži. Pre svega, privatizacija. Prvo ćemo završiti privatizaciju železare. Nemci će se malo ljutiti, jer im je Đinđić nešto obećao, ali... šta sad. Život nije fer. Razumeće.

Zaustaviti Rusiju

03. avgust 2008. Kurir

Svi lideri u Srbiji moraju imati jasno proevropsko i proameričko opredeljenje, stav je šefa engleske obaveštajne službe za Srbiju

BEOGRAD – Entoni Monkton je svom saradniku Marku iz Surčina, samo par sati pre atentata na Zorana Đinđića, otkrio i deo planova zapadnih obaveštajnih službi vezanih za dugoročnu budućnost Srbije, tvrde za Kurir sagovornici bliski obaveštajnim krugovima. Monkton je otkrio i koga London i Vašington vide kao buduće političke lidere Srbije, šta su njihova očekivanja, ali, najbitnije, još jednom je potvrdio da im je primarni interes isključivo ekonomski.

Kurir prenosi deo njihovog razgovora, koji su zabeležili operativci službi bezbednosti.

Marko: Ne verujem da će imati baš puno razumevanja. Ipak je u igri veliki novac, čak i za nas i za njih!

Monkton: Ne brini za njih. Oni će već znati gde im je mesto. Mislili su da mogu baš sve u Srbiji preko Zorana, bez dogovora sa nama. Ne može to tako. Ipak, mora da se zna ko je glavni! Ne mogu oni da uzmu sve. Prvo ćemo završiti Železaru u Smederevu, a onda će na red doći i cementare, pa industrije hrane, pivare, uljare. Ima tu dosta. S Vojvodinom treba biti obazriv. Mislim...

Marko: Kada razmislim, Živković uopšte nije loše rešenje.

Monkton: Pa, da. Ali to je samo privremeno rešenje. Ima tu još kandidata. Mi i Vašington vidimo tu još neke ljude u budućnosti. Na primer ovaj tvoj mladi štićenik - Čeda. Za njega imamo velike planove u budućnosti. Naravno, ako bude pametan. Ili Tadić. Amerikanci njega vide kao budućeg lidera ove zemlje.

Marko: Njega! Zoran nema neko naročito mišljenje o njemu. Jednom mi je čak rekao da je nesposoban i da je idealista. On je sada u partiji potpuno skrajnut.

Monkton: Da, ali ga ljudi cene. Ne prate ga korupcionaške afere. Građani ga doživljavaju kao pozitivnog lika. Njegov otac je ugledan profesor. Pedigre! To je nekad za politiku jako bitno.

Marko: Ne znam. Meni opet deluje bezlično.

Monkton: Vidi, doći ćemo u fazu kada nam imena neće biti bitna. To će sve biti jedan isti kalup. Kod svih političara u Srbiji mora dominirati jasna proevropska i proamerička orijentacija. Sve ostalo: partije, ideologija... – sve je to manje bitno. U našim centrima, kroz edukaciju i usavršavanje, oni će se upoznavati s našim ciljevima, od kojih neće biti odstupanja. Oni najuporniji i kvalitetniji će nas pratiti, ostali će odustajati usput. To je potpuno prirodno. Znaš, svi vi Srbi imate jednu crtu. Iz nekog razloga, koji ja ne mogu da razumem, a verujem ni ti, volite Ruse. To je takva glupost! Nikada, ali veruj mi, nikada nećemo dozvoliti bilo kakav prodor Rusije na Balkan! Nikada! Nema govora o bilo kakvom ekonomskom povezivanju Srbije i Rusije. To je utopija. Rusija je predaleko i nema šanse da zaustavi širenje NATO.

Marko: Čini mi se da je stigao naš prijatelj.

Složene kockice

04. avgust 2008. Kurir

Entoni Monkton zahtevao od Čede Jovanovića da on prvi zatraži uvođenje vanrenog stanja u Srbiji

BEOGRAD – U jednom trenutku sastanka u vili saradnika engleske obaveštajne službe, Marka iz Surčina, pridružio se Čedomir Jovanović, tvrdi izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, Jovanović je doputovao tajnim letom iz inostranstva, gde je boravio na odmoru. Njegov povratak izričito je zahtevao šef engleske obaveštajne službe za Srbiju Entoni Monkton. Naši izvori tvrde da je upravo njemu bila namenjena značajna uloga u predstojećoj policijskoj akciji, koja je trebalo da otpočne tih dana.

Marko: Ej, dobro je da si stigao. Kako si putovao?

Čeda Jovanović: Dobro. Šta se dešava?

Marko: Ništa, evo baš sada pričamo... Danas kreće operacija „Mač”. Ti znaš...

Čeda Jovanović: Znam šta je to... Mislim, ne znam detalje, ali... Znam da je bilo govora o tome...

Monkton: Vidite, operacija „Mač” je zamišljena da se u potpunosti obračunamo sa našim protivnicima, i političkim... i onim druge vrste. Što se javnosti tiče, zamišljena je kao policijska akcija koja će se obračunati sa organizovanim kriminalnim grupama. Akciju će voditi vaša policija, operativno, dok će sve kontrolisati naši ljudi. Svako od nas će imati svoj zadatak, pa i vi... Eliminisaćemo Koštunicu i...

Čeda Jovanović: U redu, šta kaže Zoran?

Marko: Zoran nije dao odobrenje da akcija krene.

Čeda Jovanović: Uhhh... Otkud...

Monkton: To sada i nije toliko bitno. Idemo dalje bez njega!... Nije razumeo!

Marko: Treba da znaš, ovi iz Zemuna će biti uklonjeni.

Čeda Jovanović: Zašto?

Monkton: Postoji interes... to je sve što treba da znate. Postoji trenutak kada je neko korisniji mrtav nego živ. Oni će nam koristiti, jer ćemo preko njih napraviti političku vezu sa Koštunicom i njegovim okruženjem.

Marko: Oni su otišli toliko daleko da više nema povratka. Zna se gde je kom mesto, i nema prelaska u interesne sfere, ne radi se samo o novcu!

Čeda Jovanović: Znam, ali da ipak ne grešite po pitanju Šiptara i Kuma. Šiptar je tvrd. Ne verujem da ga možete slomiti... A osim toga, oni i ne poznaju Koštunicu lično. To sigurno znam... Videli su ih samo na slikama i televiziji.

Monkton: To nije bitno. Bitno je u šta će narod poverovati.

Marko: Ti moraš energično zahtevati da se uvede vanredno stanje. Ne brini, imaćeš podršku u Vladi u ostalim političkim strankama, ali ti moraš biti napred. Razumeš?

Monkton: Da, upravo tako... To je vaša uloga i koncentrišite se na to.

Čeda Jovanović: Ok, shvatio sam. Nema problema.

Marko: Osloni se na Bebu (Popovića). On će iz senke odraditi najveći deo posla.

Režiseri

05. avgust 2008. Kurir

Kamere TV B92 nisu se slučajno našle ispred zgrade Vlade Srbije u trenutku kad je ubijen Zoran Đinđić

BEOGRAD – Kamere Televizije B92 koje su snimile ubistvo Zorana Đinđića nisu se na mestu zločina našle slučajno, kaže za Kurir dobro obavешten izvor blizak policijskim krugovima.

Prema njegovim rečima, pojavljivanje kamera TV B92 bilo je unapred planirano i nije bilo slučajno, kako je to prezentovano srpskoj javnosti. Naime, zvanična verzija glasi: kameraman televizije B92 je pukim slučajem, snimajući zgradu Vlade, „vođen profesionalnim instinktom“ snimio čitav događaj.

Navodno, sve to je uradio snimajući kamerom sa ramena. Međutim, kada se snimci i fotografije dobro izanaliziraju, može se videti da je prema uglovima i rastojanjima sa kojih je snimak načinjen verovatnije da je snimano iz zgrade preko puta Vlade i ne sa ramena, nego sa stativa, tvrdi naš sagovornik i dodaje da su ceo događaj snimale bar dve kamere, sudeći i prema drugim snimcima i fotografijama koje su se pojavile u javnosti. Naš izvor dalje navodi da je cilj ove akcije bila „dodatna dramatizacija javnog mnjenja“.

- Ovaj preparirani snimak trebalo je da uz danonoćno emitovanje proizvede masovni šok kod stanovništva. Da je ubistvo izvedeno bez prisustva kamera, bez slike, ogorčenje javnog mnjenja bilo bi prolazno. Javna likvidacija političara zgodan je način da se uz veću pripremu istraga usmeri u odgovarajućem smeru. E sad, zašto je izabrana baš Televizija B92, pokazaće vreme! - zaključuje naš sagovornik.

PITANJA BEZ ODGOVORA

Pitanja za B92:

1. Da li su kamere vaše televizije zaista bile postavljene na pomenutim zgradama?
2. Ako jesu, da li su postojale samo dve ili ih je bilo više?
3. Da li je snimak koji je emitovan na TV B92 i na kome se vidi pogođeni premijer snimljen nekom od kamera koje su se, navodno, nalazile na zgradama, ili ga je snimio vaš kameraman koji se nalazio u neposrednoj blizini zgrade Vlade?
4. Da li je prikazani snimak jedini na kome se vidi trenutak kad je pogođeni premijer ubačen u automobil, ili, eventualno, postoji još neki koji su kamere TV B92 snimile?

Ovo su pitanja koja smo juče postavili TV B92 s namerom da od njih dobijemo komentar povodom novih saznanja o spornom snimku, ali do zaključenja današnjeg broja na njih niko nije odgovorio.

NAGRAĐIVANI SNIMAK

Autor snimka ubistva premijera Zorana Đinđića ispred Vlade Srbije 12. marta 2003. je Mladen Vasić, snimatelj TV B92. Udruženje novinara Srbije Vasiću je krajem decembra te iste godine dodelilo godišnju nagradu „Laza Kostić“ za najbolji snimak godine. Povod za nagradu bio je upravo snimak atentata na premijera Đinđića. Pomenuti snimak bio je najemitovaniji tokom akcije „Sablja“ i posle nje.

Šifra KOLIVS

08. avgust 2008. Kurir

Dvanaestog marta 2003. godine u 12 časova Dejvid Blek obavestio Antonija Monktona da počinju sa trećom fazom operacije KOLIVS

BEOGRAD – Dvanaestog marta 2003. godine u 12 časova Dejvid Blek je pozvao Antonija Monktona i saopštio mu da se ulazi u završnu fazu operacije KOLIVS, odnosno na njegovu treću fazu VS, tvrdi za Kurir dobro obavešten izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, kontakti dvojice obaveštajaca bili su znatno proređeni, a naročito nakon što su uhvaćeni i snimljeni njihovi razgovori u beogradskom hotelu „Mažestik”. Međutim, ovaj put do telefonskog kontakta je došlo na inicijativu američkog obaveštajca. Njih dvojica su sigurno bili svesni da će se njihov razgovor snimiti, ali ih očigledno nije bilo briga za to, kaže naš sagovornik i dodaje da to verovatno govori da je operacija koju su spremali bila u fazi u kojoj je više ništa ne može zaustaviti.

Čitav razgovor Antonija Monktona i Dejvida Bleka operativci bezbednosnih službi su snimili i Kurir objavljuje transkript razgovora.

Blek: Je li sve u redu?

Monkton: Da, sve je u redu. Ja sam van (Monkton se u tom trenutku nalazio kod svog prijatelja i saradnika Marka iz Surčina)... Moji kažu da je sve u najboljem redu.

Blek: I kod nas je Ok. Sve ide po planu. KOLIVS je došao do kraja. Prelazimo na fazu tri. VS?

Monkton: U redu VS, razumeo!

Blek: Srećno!

Monkton: Srećno!

Tajna komunikacija Engleza i Amerikanaca

Šifra KOLIVS je bila dugo korišćena u komunikaciji između britanskih i američkih obaveštajaca u Srbiji, ali njeno značenje je dugo vremena ostalo tajna.

– Oni su je zaista često koristili, naročito u 2002. i 2003. godini. Naši operativci su stalno u svom radu nailazili na KOLIVS, ali su imali poteškoća da je dešifruju. Čak su nam i Rusi nekoliko puta signalizirali postojanje ove šifre. Pretpostavljamo da su i oni nailazili na nju, a s obzirom na to da su je oni sretali, bilo je razumno pretpostaviti da je

KOLIVS neka velika operacija. Da se radilo o Srbiji, u početku nikome nije padalo na pamet, tvrdi naš sagovornik i dodaje da su je, nažalost, dešifrovali previše kasno.

Prema njegovim rečima, KOLIVS je skraćenica, sastavljena od prva dva slova toponima **K**Opaonik, **L**Imes, i **V**S, za koju se pretpostavlja da je sastavljena od prvih slova reči Vlada Srbije.

– Nažalost, ovo smo shvatili tek nekoliko dana posle ubistva Zorana Đinđića. **KO** se odnosilo na simulaciju atentata pri povratku s Kopaonika, **LImes** se odnosio na pokušaj kod istoimene Sportske hale na Novom Beogradu, dok je **VS** bila završna faza operacije – tvrdi naš sagovornik.

Tretman

09. avgust 2008. Kurir

Posle svirepog mučenja u Pančevu Mile Luković Kum pristao da za ubistvo Đinđića optuži Koštunicu. Dušan Spasojević bio mnogo tvrdi

BEOGRAD – Mile Luković Kum uhapšen je 21. marta 2003. godine po dojavu saradnika službe bezbednosti koji je vođen pod šifrom Z, tvrdi za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima. Prema zvaničnoj verziji, vođe „zemunskog klana” Šiptar i Kum ubijeni su dok su se opirali hapšenju u vikend naselju u Meljaku, kraj Beograda. Glas javnosti je nekoliko dana pred ubistvo objavio da su uhapšene vođe „zemunskog klana”, ali policija je to zvanično demantovala.

Naš izvor navodi da je Kum uhvaćen u jednom stanu na Novom Beogradu i odmah prebačen na lokaciju u okolini Pančeva, gde je zadržan naredna dva dana.

– Kada su ga prebacili u Pančevo, obavesteni su ljudi iz okruženja Antonija Monktona, koji je naložio jednoj ekipi specijalaca da se odmah uputi na lokaciju u Pančevu. Nisu tražili od njega da otkrije gde se nalazi njegov šef Šiptar, jer su to već znali. Kum je bio izložen najsvirepijem mogućem mučenju, od prebijanja, nabijanja plastične kese na glavu i gušenja, do elektrošokova. Od njega su tražili da za ubistvo premijera Đinđića okrivni političare, pre svih Vojislava Koštunicu i njegove saradnike – kaže naš sagovornik.

Naš izvor tvrdi da je Luković 22. marta pristao da takvu izjavu da pred kamerama.

– Tada je data naredba da se pokupi i Dušan Spasojević Šiptar, koji im je već dugo vremena bio u rukama, ali su čekali pogodan trenutak da ga podignu. I on je doveden na isto mesto gde se nalazio i njegov prijatelj i saradnik Mile Luković Kum. Takođe je bio podvrgnut istom tretmanu, ali bio je znatno tvrdi, jer nije hteo da pristane da bilo šta izjavi pred kamerama – tvrdi naš sagovornik i dodaje da je posle nekoliko dana postalo jasno da neće uspeti u onome što su naumili.

Odluka da se kriminalci prebace u centralni zatvor, u zloglasne podrumne, doneta je 26. marta.

Sporna puška

Na zvaničnu verziju – da su Šiptar i Kum ubijeni dok su pucali na policajce - senku baca i sporan detalj u vezi sa puškom koja se nalazila pored tela Spasojevića i iz koje je on pucao.

Naime, naši izvori tvrde da su uviđaj obezbeđivali policajci iz Barajeva i da je jedan od njih primetio da je sporna puška bila puna masti, to jest konzervirana. Puška se nalazi u takvom stanju kada se drži u magacinu, a ne kada se iz nje puca.

Zovite Čedu!

10. avgust 2008. Kurir

Noć pred ubistvo, dok su ga mučili u Centralnom zatvoru, Dušan Spasojević Šiptar tražio da se sretne s Jovanovićem

BEOGRAD – Dušan Spasojević Šiptar tražio je 26. marta, samo dan pre nego što je ubijen, da se vidi sa Čedomirom Jovanovićem, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, pošto su u rano jutro tog 26. marta prebačeni u Centralni zatvor u Beogradu, u zloglasne podrum, ekipa koja je bila zadužena za vođe „zemunskog klana” nastavila je da ih muči. Jedini zahtev koji im je postavljen je da moraju pred kamerama da optuže Vojislava Koštunicu za ubistvo premijera. Međutim, kako tvrde naši sagovornici, iz nepoznatih razloga Spasojević na tako nešto nije hteo da pristane.

– Nudili su im nove identitete, selidbu i inostranstvo, novac, ali Spasojević nije pristao. Govorio im je da zna da će ga ubiti šta god uradio, da neće održati obećanje. U jednom trenutku, negde oko 19 časova, tražio je od ljudi koji su ga ispitivali da se vidi sa Čedom Jovanovićem, jer je verovao da mu on možda može pomoći. Međutim, Čeda nije

došao – tvrdi naš izvor i dodaje kako postoje informacije da je u to vreme Šiptara i Kuma posetio Jovan Prijić, koji je, navodno, tražio od njih da daju izjavu pred kamerama, ali ta informacija nikad nije potvrđena.

Jedino je sigurno da ga je posetio blizak saradnik Entonija Monktona i saradnik službe bezbednosti koga su vodili pod šifrom Z, kaže naš sagovornik.

U jednom trenutku te večeri, prema saznanjima naših izvora, neko je odlučio da se operacija prekine. Kasno u noći između 26. i 27. marta ubijeni su Dušan Spasojević Šiptar i Mile Luković Kum. Njihova tela su u toku dana prebačena u vikendicu u beogradskom prigradskom naselju Meljak. Uveče 27. marta zvanično je saopšteno da su odbegle vođe „zemunskog klana” likvidirane dok su pružale otpor hapšenju.

Zvezdanu pretili da će mu pobiti porodicu

Zvezdan Jovanović, atentator na Zorana Đinđića, u prvom trenutku nije želeo ni po koju cenu da ispriča kako je premijer ubijen. Ispitivanje nije davalo nikakve rezultate, tvrde naši sagovornici i dodaju kako od njega nisu mogli da izvuku bukvalno nijednu reč.

– Onda je Entoni Monkton, koji je sedeo u prostoriji pored s jednim visokim funkcionerom MUP i pratio ispitivanje, rekao pratiocu da pozove svoje inspektore i da im naloži da Zvezdanu kažu kako će mu pobiti i ženu i decu ukoliko ne prizna da je on ubio Đinđića, i da mu samo priznanje može održati porodicu u životu. Kad je to čuo, Jovanović je prelomio i priznao delo – tvrdi naš sagovornik.

Rusi spasli Voju!

11. avgust 2008. Kurir

Vojislav Koštunica trebalo da bude uhapšen i ubijen u akciji „Sablja”, ali je te planove osujetila ruska obaveštajna služba

BEOGRAD – Ruski obaveštajci u Beogradu saznali su da se priprema hapšenje i likvidacija Vojislava Koštunice i samo zbog njihove reakcije i, kasnije, intervencije Moskve, „Sablja” se nije pretvorila u obračun s političkim protivnicima – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, Rusi su imali sve podatke pre domaćih službi. Oni su znali da su vođe „zemunskog klana“ uhapšene ranije, ali su tek 25. marta uz pomoć doušnika iz SAJ-a saznali šta se planira, odnosno da je trebalo da Šiptar i Kum pred kamerama optuže Koštunicu i njegove saradnike za atentat na Đinđića. Zamisao je bila da, pošto se u medijima objave priznanja dvojice mafijaša, posebna ekipa specijalaca locira i uhapsi Koštunicu i njegove saradnike Radeta Bulatovića i Acu Tomića i da, u zavisnosti od razvoja situacije, pokuša da ih likvidira, dok oni, navodno, budu pružali otpor. U tu svrhu planirano je da se iskoristi nekoliko operativaca MUP i BIA, kojima bi formalno bio dat zadatak da čuvaju Vojislava Koštunicu i njegove saradnike.

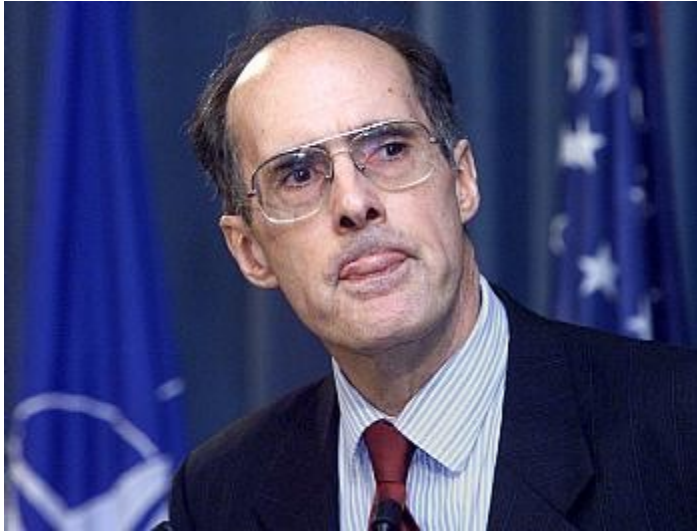
– Onda bi ti ljudi, kada bi došlo do pokušaja otmice, ušli u sukob sa napadačima i po njihovom planu bili likvidirani, a njihovo ubistvo u javnosti bi se objasnilo kao pokušaj ostataka Miloševićeve struje u službi bezbednosti da zaštiti političke pokrovitelje i zločince. Međutim, Rusi su doneli odluku da preko svojih kanala proslede poruku Dušanu Mihajloviću, Sretenu Lukiću i drugim ključnim ljudima u srpskom MUP da je operacija provaljena. To je njima bio signal da se okanu sugestija „savetnika”, što su oni delimično i učinili, pa je operacija prekinuta 26. marta uveče, ali je na taj način sudbina Dušana Spasojevića Šiptara i Mileta Lukovića Kuma bila zapečaćena. Postali su suviše opasni svedoci, pa su morali biti uklonjeni – tvrdi naš izvor i dodaje kako je cela akcija hapšenja u Meljaku bila unapred izrežirana.

– Kum i Šiptar ubijeni su s bliskog odstojanja posle višednevne torture, čije su posledice bile vidljive na njihovim telima. Zatim su prebačeni u Meljak, gde je organizovana čitava predstava, koja je trebalo da simulira njihovo lociranje, opkoljavanje, razmenu vatre i na kraju likvidaciju šefova „zemunskog klana” u trenutku dok su pružali oružani otpor srpskoj policiji – kaže naš sagovornik.

Ko buši CIA?

12. avgust 2008. Kurir

Nekoliko dana posle ubistva Zorana Đinđića glavni operativac američke tajne službe za Balkan Stroub Talbot podneo izveštaj o stanju na terenu

BEOGRAD – Stroub Talbot (pravo ime Nelson Storbridž Talbot III), zamenik državnog sekretara SAD od 1994. do 2001. godine i glavni čovek CIA zadužen za istočnu Evropu, podneo je nekoliko dana posle ubistva Zorana Đinđića izveštaj o „stanju na terenu”.

Pored uloge Rusije i njenog jačanja u ovom delu Evrope, Talbot se posebno pozabavio i situacijom na Balkanu, osvrnuvši se na nekoliko promašaja koje je CIA imala u poslednje vreme, od neuspelog pokušaja atentata na Koštunicu u Sarajevu i afere Perišić do ubistva Zorana Đinđića. Kurir objavljuje deo ovog izveštaja, do kojeg je došla obaveštajna služba jedne velike zemlje, i deo tog materijala ustupila i bezbednosnim službama u Srbiji.

„...Moram da istaknem da smo provalili grupu krtica iz Bosne koja je radila za obaveštajne službe Republike Srpske. Pripremajući atentat na Koštunicu 15. jula 2002. godine, prilikom sastanka s Mesićem i rukovodstvom bosanske države, zapazili smo da je neko opstruirao akciju u poslednjem trenutku. Zato smo sve naše aktivnosti usmerili na to da otkrijemo ko nas je provalio i na kraju utvrdili da je organizator grupe general muslimanske vojske u kojeg je Alija Izetbegović imao veliko poverenje i koji je odlikovan i nagrađivan više puta. Takođe je uhvaćena i grupa koja je radila sa Srbima za novčanu nadoknadu. Organizator ove grupe je jedan od načelnika sarajevske policije. Ove dve grupe su se infiltrirale i u organe međunarodnih snaga u Sarajevu, pa i u kancelariju visokog predstavnika. Svi oni su priznali da su radili za obaveštajne službe Republike Srpske, opisujući detaljno svoje aktivnosti. General muslimanske vojske (Srbin po poreklu) uživao je veliki ugled i bio je cenjen u Sarajevu, jer nije sprečio ubistvo vojnika jugoslovenske armije prilikom povlačenja u Dobrovoljačkoj ulici. Tada je stekao veliko poverenje Alije Izetbegovića, Ejupa Ganića i Harisa Silajdžića. Priznao

je da je špijunirao i Mekenzija, koji je nasledio indijskog generala Nambijara, i da je njegovom zaslugom otkriveno da je poslat izveštaj generalnom sekretaru UN u kome se za slučaj Dobrovoljačka okrivljuju Izetbegović i Ganić. Zahvaljujući njihovim dojavama sprečena su dva pokušaja atentata na Radovana Karadžića, u septembru 1992. godine i martu 1993. godine.

Srpske obaveštajne strukture još postoje i to dokazuje činjenica da su snimljeni neki razgovori naših ljudi na terenu. Zna se da su na udaru bili šefovi CIA i MI6 za Balkan, Blek i Monkton, ali nas je iznenadilo da su snimljeni i razgovori ambasadora Montgomerija”.

Ništa od gasovoda

„Mi pokušavamo da postavimo barijere ruskom prodoru na Zapad i dobili smo obećanje da će se pitanje izgradnje gasovoda kroz Srbiju postaviti u trenutku kada to Rusi budu najmanje očekivali. Kada je reč o ovoj destrukciji, polažemo velike nade u političare kojima smo pomogli da 5. oktobra dođu na vlast, sa izuzetkom Koštunice, koji je spreman na približavanje s Rusijom. Vojvođansko političko rukovodstvo na čelu sa Nenadom Čankom treba pripremiti da bojkotuje projekat gasovoda kroz pokrajinu i kako bi se time smanjio ruski uticaj na političke odluke vlasti u Srbiji”.

Brisanje tragova

13. avgust 2008. Kurir

Operativce CIA i MI6 koji su se eksponirali u događajima vezanim za atentat na premijera Đinđića treba povući iz regiona, kaže Talbot

BEOGRAD – Glavni čovek CIA za istočnu Evropu, Stroub Talbot, u izveštaju podnetom nekoliko dana posle ubistva Zorana Đinđića, obaveštava svoje pretpostavljene o problemima koje njihovim agentima na terenu stvaraju operativci srpskih obaveštajnih struktura.

U delu izveštaja koji je dostavljen bezbednosnim službama u Srbiji, Talbot osim informacija o propustima koje su agenti američke obaveštajne službe imali u BiH, izražava zabrinutost zbog zbog presretanja poverljivih informacija neposredno pre ubistva Đinđića, ali i uverenje da je stanje neposredno posle atentata stabilno i da se dalji tok događaja odvija po tačno određenom planu.

„...Uhapšena grupa nije znala da objasni kome je predavala informacije, jer su poruke ostavljane na dogovorenim lokacijama, u konzervama. Zahvaljujući njihovim dojavama sprečen je i atentat na Ratka Mladića, kad je ubačena muslimanska grupa u uniformama međunarodnih snaga trebalo da presretne kolonu u kojoj je bio Mladić. Oni su otkriveni i uhvaćeni kod Sokoca i kasnije likvidirani. Takođe, postoje pretpostavke da su se mnogi obaveštajci iz vojnobezbednosnih struktura privremeno pritajili u zabačenim mestima Srbije i Crne Gore i da čekaju pravi trenutak za ponovno aktiviranje. Operativci čije generalije imamo nisu opasni, jer su stalno pod prismotrom. Pravu opasnost predstavljaju ovi „spavači”. Srpske obaveštajne strukture postoje i one predstavljaju pretnju našim interesima na tom području. Oni su uspeali da snime i neke razgovore naših ljudi na terenu koji su neposredno prethodili ubistvu premijera Đinđića. Za sada se sve drži pod kontrolom zahvaljujući medijima koji su dobro instruisani. Ubistvo premijera izvršili su Đinđićevi saradnici i ta varijanta se čuva kao poslednje rešenje. Zasad svi koji su po našem planu označeni kao krivci biće i procesuirani uz odgovarajući medijski publicitet.

Ipak, da bi se predupredila iznenađenja, planira se smena mnogih službenika ne samo u ambasadi u Beogradu, nego i u širem okruženju. Mnogi operativci CIA i MI6 koji su se eksponirali u poslednjim događajima vezanim za atentat na premijera Đinđića biće povučeni iz regiona i premešteni na druge dužnosti, po potrebi. Proces se mora držati i odvijati u najvećoj tajnosti i bez istrčavanja i pitanja zašto se neko premešta. Svi ti ljudi će, naravno, biti zamenjeni novima.

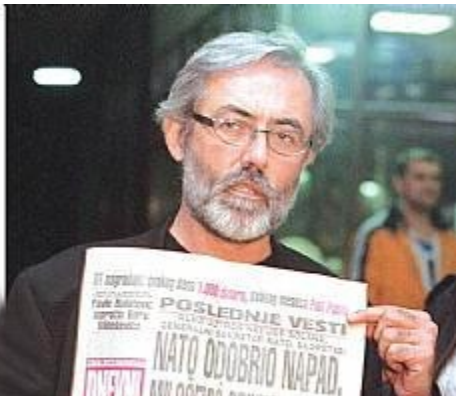
U Srbiji se već pojavljuju sumnje u vezi sa zvaničnim nalazima s mesta atentata i takav trend u informisanju se ne sme prekinuti rezovima već sistematskim i širokim iznošenjem kontračinjenica uz angažovanje medijskih ličnosti i zvaničnika Vlade.

Stručnjaci instituta u Vizbadenu već imaju verziju ubistva koja se mora zastupati u svakoj prilici. To će biti zvanična politika i jedina istina”.

Pušten niz vodu

14. avgust 2008. Kurir

Ćuruvija je morao da bude sklonjen, jer je situacija to od nas zahtevala. Oni ga nikad ne bi ubili da mi nismo prestali da ga štitimo, kaže Talbot

BEOGRAD – U nastavku izveštaja glavnom štabu CIA, Stroub Talbot između ostalog otkriva detalje vezane za operaciju „Provalija”, odnosno odluku američke obaveštajne službe o prestanku pružanja zaštite Slavku Ćuruviji, čime je atentatorima otvoren put za sprovođenje ubistva 11. aprila 1999. godine. Ove je informacije Talbot izneo kao veoma važne u sklopu sudskih procesa protiv ubica Ivana Stambolića, Slavka Ćuruvije i četvorice funkcionera SPO na Ibarskoj magistrali.

„... Prisustvo eksperata iz Visbadena i naših operativaca na samom uviđaju posle ubistva ne sme biti naglašeno u medijima, ono se mora minimizirati, pa čak i isključiti iz diskusije u javnosti. U tome ćemo se osloniti na nevladin sektor, ali i mnogi vladini zvaničnici, ministri, češće će se pojavljivati u medijima i glorifikovati Zorana Đinđića.

Moraju se stvoriti uslovi za punu saradnju obaveštajnih centara u Hrvatskoj, Bosni, Albaniji, Makedoniji i Sloveniji, uz neprestanu kontrolu. Takođe, i obaveštajne službe ovih zemalja treba naterati na saradnju, naravno, pod kontrolom naših obaveštajaca na terenu, jer se nikako ne sme dozvoliti potpuna sloboda u njihovom delovanju.

Postoje indicije da je i deo informacija vezanih za operaciju „Provalija“ procureo prema nekim neprijateljskim obaveštajnim službama, što može biti jako opasno po nas. Novinar Slavko Ćuruvija je morao da bude sklonjen, jer je situacija u tom trenutku to od nas zahtevala. Njegove novine, koje smo mi finansirali, bile su jako kritički nastrojene prema Miloševiću i često su umele da pređu meru, ali su zato bile omiljene u narodu. Njegova likvidacija je bila garancija da će svi pomisliti da iza ubistva stoji Miloševićev režim, što je delimično tačno. Oni ga nikad ne bi ubili da mi nismo prestali da ga štitimo.

Sa suđenjima za ubistvo Stambolića, Ćuruvije i ubistva Draškovićevih saradnika namerno se odugovlači. Dopušteno je da svoj sud o tim ubistvima daju mnogi, uglavnom oni za koje znamo šta će govoriti, i time smo želeli da stvorimo utisak da su nove vlasti u stanju da ispoštuju sve norme jednog demokratskog društva. Na kraju će sudske odluke u tim slučajevima biti onakve kako situacija bude nalagala.

Isto se mora ponoviti i po pitanju ubistva Zorana Đinđića. Formula je jednostavna – oni koji su okrivljeni moraju biti i osuđeni za ubistvo i javno mnjenje mora biti potpuno u toj funkciji. Mediji za ovih desetak dana izvrsno obavljaju zadatak”.

Brljotine

15. avgust 2008. Kurir

Vilijam Montgomeri nije mogao da se izbori sa egzibicionizmom svoje supruge Lin. Ceo Beograd je znao šta se priča u američkoj ambasadi. Čak i pikantne detalje. Treba ih odmah skloniti, kaže Talbot

BEOGRAD – Posebnu pažnju u svom izveštaju centrali američke obaveštajne službe, poslatom neposredno posle atentata na Zorana Đinđića, Stroub Talbot posvećuje propustima obaveštajca Dejvida Bleka i ambasadora Vilijama Montgomerija, pa čak i njegove supruge Lin. Talbot rad američke ekipe ocenjuje kao zabrinjavajući i zahteva njihovo hitno povlačenje sa položaja.

„... U međuvremenu, naši ljudi u vrhu vlasti će učiniti sve da u Vrhovnom sudu budu sudije koje će samo potvrditi odluke nižih sudova.

Kada se navodni uspesi ambasadora Montgomerija i Dejvida Bleka podvrgnu ocenjivanju, može se doneti samo površan zaključak da su uspešno i temeljno završavali postavljene zadatke. Međutim, kada se upustimo u ozbiljnu analizu njihovog rada, onda dolazimo do zabrinjavajućih činjenica. Oni su dopustili da se njihovi kontakti, i telefonski i lični, snime od strane za sada nama nepoznatih obaveštajaca. Ovakva nepažnja proizvela je mnogo teškoća, od kojih kasnije neke nismo bili u stanju da otklonimo, što je umnogome uticalo na naše operativne planove u regionu. Zato se mora sprovesti njihovo uklanjanje sa prostora na kome su delovali i to, u najkraćem mogućem roku. Pravljenе su mnoge greške, to je nesporno, a najviše zbog toga što su Dušan Mihajlović i drugi političari u Srbiji sve prepustili našim ljudima, a u potpunosti isključili svoje službe iz svih dešavanja. Da su njihovi organi odreagovali kako treba, odnosno da su istražni organi izašli prvi na mesto atentata, ne bi se nikada postavilo pitanje u javnosti zašto su strani stručnjaci vodili predistražne radnje, a i mi bi smo bili spremni.

Takođe, greške je pravila i Montgomerijeva supruga Lin. Njeni kontakti iz nevladinog sektora često su prepričavali njihove razgovore na javnim mestima gde se okupljaju. Tako su svi u Beogradu znali šta se priča u američkoj ambasadi, naravno, sa svim pikantnim detaljima, što nam je rušilo ugled i poziciju. Preveliko eksponiranje nikako ne može biti od velike koristi, a ambasador Montgomeri nije uspeo da se izbori sa egzibicionističkim sklonostima svoje supruge. Zato će i moja evaluacija njegovog rada biti krajnje stroga i preporučiću njegovo udaljenje sa pozicije. Niko od naših agenata na terenu nije uvažio preporuke ambasadora Cimermana, koji tvrdi da se u kontaktima sa Srbima mora biti obazriv i krajnje nepoverljiv”.

Diletanti

16. avgust 2008. Kurir

Dopustili smo da naš uticaj u srpskoj vlasti bude neprikriven. Ljudi koji su radili sa nama bili su kompromitovani i korumpirani

BEOGRAD – Stroub Talbot, glavni čovek CIA za jugoistočnu Evropu, zgrožen posledicama delovanja američkih obaveštajaca u Srbiji, u izveštaju svojim nadređenima nabraja njihove greške u radu. Pored toga, Talbot ističe i katastrofalan odabir srpskih kadrova u novoformiranoj vlasti, za koje tvrdi da su kompromitovani, korumpirani i nedorasli ulogama koje su im dodeljene.

„...Pored gospođe Montgomeri i naši operativci na terenu su pravili neoprostive greške. Dejvid Blek, ali naročito Nejbor, postavljali su se prema okruženju u Srbiji potpuno opušteno, kao da se nalaze u nekoj primitivnoj sredini, nedorasloj njihovim profesionalnim kapacitetima.

Svi kontakti koje su oni imali bili su izloženi drugim obaveštajnim službama, koje su ih skoro sve i dokumentovale na neki način. Pored stranih službi, poput ruske, nemačke, francuske, iranske i izraelske, koje deluju na tom prostoru, uspele su u tome i domaće, srpske službe, na veliku sramotu naših operativaca na terenu. Neshvatljivo je i neoprostivo kakve su greške pravili. Dopustili su sebi tu slobodu da se o operativnim planovima dogovaraju u ženskom društvu, na javnim mestima, u hotelima, restoranima, noćnim klubovima... Sva mesta koja su posećivali bila su pod opservacijom drugih

službi, a svi ljudi koje su sretali u neformalnim kontaktima svoje izveštaje su slali nekome. Dva puta nam je Moskva skretala pažnju na neke događaje u regionu i iz njihovog nastupa se moglo videti da dosta znaju o našim operacijama na Balkanu. U prvo vreme smo mislili da je veliki problem na nekom drugom nivou, ali smo kasnije shvatili da je većina informacija iscurila sa terena, jer su naši operativci bili neoprezni.

Druga zamerka na njihov rad odnosi se na prisustvo u organima vlasti u Srbiji i selekciju kadrova. Dopustili smo da naš uticaj u vlasti bude direktan i neprikriven, i što je najgore, potpuno javna stvar. Tako je deo operacija koje je trebalo da budu tajne, potpuno provaljen, što je za posledicu imalo tek delimično ispunjenje zacrtanih ciljeva. Selekcija kadrova koja je sprovedena na terenu katastrofalna je. Ljudi koji su radili sa nama bili su uglavnom kompromitovani, korumpirani, izloženi negativnom odijumu javnosti i po svojim ličnim karakteristikama nedorasli ulogama koje su im dodeljene. Upravo zahvaljući ovakvom odabiru Srbija je postala jedna od najkorumpiranijih zemalja na svetu, što će u bliskoj budućnosti predstavljati pretnju našim ekonomskim interesima na Balkanu”.

Eksperiment

17. avgust 2008. Kurir

Od Srbije prvo treba odvojiti Crnu Goru, a zatim i Kosovo, i od tih država posle napraviti konfederaciju, smatraju Amerikanci

BEOGRAD – Govoreći o godinama koje stoje pred Srbijom, Stroub Talbot predviđa jačanje nacionalne opcije i predlaže stavljanje pod kontrolu ovog procesa. Prvi čovek CIA za Balkan 2004. godine je u izveštaju svojim nadređenima ocenio da se proces razgradnje bivše SFRJ mora dovesti do kraja u roku od četiri godine i da je budućnost Srbije, Kosova i Crne Gore (koje vidi kao nezavisne države), funkcionalna konfederacija.

„Zamena ljudi na terenu obaviće se u narednih nekoliko meseci. U našim razgovorima sa Stejt departmentom smo došli do tačke u kojoj postoji saglasnost obe strane da budući diplomatski predstavnik u Srbiji bude diplomata od karijere, profesionalac koji će po svaku cenu izbeći prekomerno pojavljivanje u javnosti. Malo ćemo prilagoditi taktiku novonastalim okolnostima, što znači da ćemo, umesto ranijeg direktnog pristupa, u budućnosti primeniti znatno suptilniji pristup.

Meseci koji su pred nama poslužiće nam da do kraja ispunimo naše ekonomske interese u regionu. I sa jedne i sa druge strane očekujemo određeno prekomponovanje političke scene u Srbiji. Nova vlada i premijer poslužiće nam samo u tom interegnumu i njihova upotrebna vrednost je jako ograničena. Naša je pretpostavka da će u periodu koji predstoji doći do jačanja nacionalne opcije u Srbiji, pa su naše procene da treba izgraditi pozicije u tom delu političkih partija. Pretpostavljamo da je ovakav trend neizbežan, pa ćemo se potruditi da uspostavimo kontrolu nad tim procesom, odnosno, da kontrolišemo ključne ljude u tim političkim partijama. Postoje planovi da se u okruženje Vojislava Koštunice infiltriraju naši ljudi ili ljudi koje možemo kontrolisati, pre svih finansijeri. Sličan plan je i za Srpsku radikalnu stranku i Novu Srbiju.

Dopustićemo jačanje nacionalne opcije u Srbiji, sa jedne strane, a sa druge, tražićemo da se naš ekonomski interes ispoštuje u potpunosti. Isto tako, ta vlada će biti pod neprestanim pritiskom međunarodne zajednice, pre svega na polju saradnje sa

Haškim tribunalom, što će nam biti neka vrsta permanentnog uslova prema Beogradu. Naravno i ovaj proces, odnosno potragu za haškim beguncima, kontrolisaćemo na terenu.

Proces raspada bivše SFRJ biće završen do kraja 2008. godine. Crna Gora će postati nezavisna država, a ubrzo i srpska pokrajina Kosovo. Još uvek razmatramo da li je model konfederacije Srbije, Kosova i Crne Gore moguć i prihvatljiv za nas. Ukoliko uspemo da u Srbiji učvrstimo režim koji će biti jasno prozapadni i ukoliko javno mnjenje dovedemo do tačke da bezuslovno prihvata evroatlatske integracije kao svoju budućnost, onda je konfederacija moguća”.

Curenje u NATO

18. avgust 2008. Kurir

Iz centrale u Briselu podaci su neprestano curili, pa smo morali da upozorimo Ruse da ne rade tako otvoreno za Srbe, kaže Talbot

BEOGRAD – Poseban problem za aktivnosti CIA na Balkanu u nastupajućem periodu Stroub Talbot vidi u delovanju srpskih obaveštajnih službi, ali ne zanemaruje ni delovanje stranih agenata na prostoru Srbije. Da bi potkrepio svoje tvrdnje, Talbot podseća gazde na akciju „Milosrdni anđeo”, kako su Amerikanci zvanično nazivali bombardovanje Srbije 1999. godine, kada su srpski obaveštajci iz komande u NATO u Briselu dobijali najdetaljnije informacije o planovima bombardovanja.

„... Problem koji će uvek biti prisutan na terenu je rad srpskih obaveštajnih službi i drugih stranih obaveštajaca koji deluju na prostoru Srbije. U proteklih desetak godina naša iskustva sa njima su bila vrlo negativna. U više navrata naši ciljevi nisu bili do kraja realizovani upravo zbog potcenjivanja moći srpskih službi bezbednosti.

Pravi primer je 1999. godina i operacija „Milosrdni anđeo”. Jugoslovenska strana je imala prave informacije u ključnim trenucima i one su dolazile odakle se niko od nas nije nadao, iz komande NATO u Briselu. Srbi su znali ne samo koliko će ih aviona

bombardovati tog dana već i imena i nacionalnosti ljudi koji su činili posade tih bombardera, porodično stanje pilota, kućne adrese i sl. Da nismo otvorili vazdušne koridore u Mađarskoj, Rumuniji, Bugarskoj, Srbi bi ostali na Kosovu još nekoliko godina, naravno pod pretpostavkom da ne dođe do upotrebe kopnenih trupa.

Kada je posle dolaska prozapadne vlasti u Srbiji otkriveno da je snimljen razgovor Milošević-Ahtisari-Černomirdin, pored rigorozne kontrole naših specijalista, zaključili smo da su oprema za prisluškivanje i prislušne stanice postavljene duboko pod zemljom i da ih je jako teško eliminisati. Iz centrale NATO u Briselu podaci su neprestano curili, pa smo morali da upozorimo Ruse da ne rade tako otvoreno za Srbe. Međutim, i posle povlačenja svih njihovih operativaca i oficira za vezu, sve se ponavljalo iz dana u dan.

Imali smo pod kontrolom Jeljcina. Lično sam 15. aprila od Miloševića zatražio da se preda i predočio mu izjavu ruskog predsednika, koji nam je obećao da neće vojno pomagati Srbiju. On mi je na to odgovorio: „Borićemo se sami!”.

Samo dva dana kasnije grupa ruskih generala je tražila od Jeljcina da preda komandu nad nuklearnim arsenalom i raketnim sistemima i naša ratna strategija se srušila kao kula od karata. Jeljcin je odveden u nepoznatom pravcu i svaki kontakt sa njim je prekinut. Operacija „Milosrdni anđeo” morala je biti završena u najkraćem roku, jer smo došli u realnu opasnost da se mali konflikt pod kontrolom pretvori u veliki”.

Neka su ga ubili!

19. avgust 2008. Kurir

Haris Silajdžić kolegi Ejupu Ganiću u svom stanu u Sarajevu, samo dan posle atentata na Zorana Đinđića, objašnjavao pozadinu ubistva srpskog premijera. Razgovor snimili obaveštajci RS

BEOGRAD – Samo dan posle atentata na Zorana Đinđića, 13. marta 2003. godine, pripadnici tajne službe Republike Srpske zabeležili su u Sarajevu razgovor Harisa Silajdžića i Ejupa Ganića, koji je vođen u stanu sada predsedavajućeg Predsedništva BiH. Kurir objavljuje transkript razgovora dvojice bošnjačkih političara bez redakcijskih intervencija.

Silajdžić: Jedan problem manje u Bosni. Ko bi se tome nad'o? Jedno vrijeme su ga podržavali svi, Amerikanci, Njemci, Francuzi... Jedino su Englezi stalno bili uzdržani. Nikad ga nisu voljeli! Onaj mali, znaš, što je bio kod Ešdauna, obavještajac... Bio je prije u Beogradu ...

Ganić: Znam ga...

Silajdžić: E... On mi je rekao za Đinđića da je prevrtljiv čovjek. Začas se okrene. Ja, šta ćeš... čovjek uvek najebe od prijatelja.

Ganić: Ma, nije se s njima ... Ih... Nisu oni, ba... De ćeš se sa Amerikancima...

Silajdžić: Oni su bili bjesni... Ešdaun mi je pričao da su kod Đinđića u kabinetu bili bar dvojica njihovih koji su stalno držali ovoga na oku. Oni su kreirali politiku vlade u Srbiji. Šta je i očekivao: Aj što laže nas, laže ove u Zagrebu, ali kako ćeš lagati Zapad. Neka su ga, vala, i nije mi žao!

Ganić: Dobro je to. Posle onog intervjuja u Banjaluci... Znao sam da će ga ubiti. Sve nas je namaz'o. Oni su dobri dok ih slušaš, ali prevrtljivost ne vole.

Silajdžić: Ja sam uvijek mislio da je Koštunica problem. Stalno je s njim bilo Republika Srpska, pa Republika Srpska... Specijalne veze. A Đinđić je mudro ćut'o. Taktički. Ne

mogu da vjerujem da je ovo uradio, onako, na svoju ruku... Mora da mu je neko rek'o... Neko moćan... Nije smio politiku Zapada prema Srbiji da nazove ucjenjivačkom.

Ganić: Mediji su objavili da su ga ubili kriminalci. U Srbiji je, vala, sve moguće...

Silajdžić: Jes, jes... čuo sam ja to. Pričali su mi da se upetlj'o s tamo... Neki naši rade s tima nji'ovim.

Ganić: Možda su mu Njemci tražili da učini nešto njima, a on poletio pa...

Silajdžić: More bit. Mada ne vjerujem... Ih... Znao je on da ga Švabe ne mogu zaštititi.

Ganić: Od nas su tražili nekoliko ljudi, od ovi' Pakistanaca, stručnjaka za eksploziv, da im ustupimo. Kad su shvatili da oni ne govore nit razumiju jezik, onda su otišli kod Hrvata. Za šta im je to trebalo, ne znam!

Silajdžić: Šta misliš, ko će naslijediti Đinđića?

Pakost

20. avgust 2008. Kurir

Građanski rat u Srbiji! Da se pašćad između sebe poubija! To bi valjalo, al' neće Zapad dati, kaže Silajdžić

BEOGRAD – U nastavku razgovora koji su samo dan posle atentata na Zorana Đinđića vodili Haris Silajdžić i Ejup Ganić, a koji su snimili obavешtajci iz RS, dvojica vodećih bošnjačkih političara predviđaju mogući sled događaja u Srbiji. Pri tom i jedan i drugi ne kriju zadovoljstvo zbog krize u koju je zapala Srbija posle ubistva premijera i otvoreno priželjkuju izbijanje nereda i početak građanskog rata.

Ganić: Ne znam. Tamo će sve stati u... Ne zna se ko će ga nasljediti, al' znam ko će odabrati nasljednika (smeh)... Javljavu da su masovna hapšenja po Srbiji. Ovi radikali i socijalisti su se usrali. Boje se... kako se sahrana približava... Živi nisu.

Silajdžić: Ja, ja...

Ganić: Valj'o bi sad jedan rat!

Silajdžić: Građanski rat u Srbiji! Da se pašćad između sebe poubija! Ja... to bi valjalo, al' neće Zapad dati. Oni računaju da dugoročno nji'ovi pobjeđuju. Mesić mi kaže da poslije ubistva Đinđića za nas susjede može biti samo bolje, jer Amerikanci otvoreno uzimaju stvar u svoje ruke u Srbiji. Veli da mu je Galbrajt rekao kako svakog političara u Srbiji treba držati u neprestanom strahu od likvidacije. Kaže, samo tako Srbi će slušati.

Ganić: Vala, jes'. Ta mu valja.

Silajdžić: A ja ti njemu: pa što to isto ne primjene i na ove u Banjaluci. Kaže, oće!

Ganić: To bi bilo... ih!

Silajdžić: Ovi u Briselu mi kažu da su dali naređenje trupama oko Srbije da dignu nivo uzbune.

Ganić: Jes, i ovi što su kod nas. Znam to!

Silajdžić: Englezi javljaju da očekuju nemire u Beogradu. Misliš da će im NATO upasti?

Ganić: Oće. Oni samo čekaju i, ako bude trebalo, upašće sigurno. To bi bilo dobro.

Silajdžić: Okupacija. I vrijeme im je, vala. Zajebavaju čitav svijet. Volio bih kad bi nova vlast izručila Mladića i Karadžića, ali nema varijante. Alija nam je rek'o na Predsjedništvu da je lično Holbruk tražio da se Karadžić ne dira... Kriju ga ovi u Banjaluci. Sve ti je to ista gamad.

Ganić: Sjećaš se onda na početku rata... kad su četnici bili ušli u Sarajevo, bilo gotovo...

Silajdžić: Onda. Ljeto je bilo.

Ganić: Jes... u junu 1992. godine. Ušli su bili... Mladić ih je tad zaustavio, jer je obećao onom iz UN da se Sarajevo neće dirati! Drž'o je riječ!

Uklonjena prepreka!

21. avgust 2008. Kurir

Sad više nema prepreka na našem putu, rekao je Hašim Tači Agimu Čekuu posle vesti da je ubijen Zoran Đinđić

BEOGRAD – Vest o ubistvu Zorana Đinđića zatekla je Hašima Tačija, tada samoproklamovanog premijera Kosova, u njegovom kabinetu u Prištini. Društvo mu je pravio Agim Čeku, nadzornik transformacije OVK u Kosovski zaštitni korpus. Njihov razgovor u četiri oka, koji se nešto kasnije nastavio na temu ubistva srpskog premijera, snimila je jedna strana obaveštajna služba. Kurir prenosi transkript tog razgovora do kojeg su došli srpski obaveštajci.

Tači: Video si šta se desilo. U pravom trenutku!

Čeku: U pravom trenutku, baš tako!

Tači: Sad više nema prepreka na našem putu. Ne mogu da verujem da je pokušao da ih prevari. Ja sam bio tu kada je Olbrajtova od njega tražila da se on i njegova stranka ne opiru nezavisnosti Kosova. Kasnije mi je rekla da je dobila uveravanja da nema ništa protiv, uz zahtev da proces bude postepen i dugoročan. Bio sam prisutan kada mu je rečeno da se Srbija neće mešati u rad međunarodnih snaga na Kosovu i on je to prihvatio.

Čeku: Ogadio mi se. Vodio je kurvinsku politiku, nije mi ga žao!

Tači: Meni je u jednom trenutku došlo da naredim našima gore da ubiju pseto, ali Crnogorci su mi rekli da ga ne diram, poginuće od svojih. Sveto mi je to rekao! Toliko se osilio da je počeo da zapišava Ameriku! Da nije bilo njih, nikada on ne bi omirisao vlast.

Čeku: Okrenuo je leđa onima koji su ga doveli na vlast. Za vreme bombardovanja, da ga ne ubiju, pobjegao je iz Beograda kod Mila u Crnu Goru. On ga je čuvao kao oči u glavi. Bolje nego brat rođeni. I sad posle svega...

Tači: Srbima ne treba verovati. To se pokazalo. Trebalo je da ga kolju kao krme, a ne metkom kao čoveka.

Čeku: Da li će se zapucati u Beogradu? Šta kažu ovi tvoji prijatelji tamo? Ne treba propustiti priliku! Srbiju treba vratiti još deset godina unazad, a to se može samo ratom na njenoj teritoriji.

Tači: Trebalo je ubiti i onu džukelu Batića, kad je počeo da napada naše i da šalje dokumenta u Hag. Ja sam hteo da naredim da ga uklone, ali su me onda Amerikanci smirili. Kažu, sve njegovo pisanje završiće u kanti za đubre. Koga briga za nekog Batića i ja sam odustao. Voker mi je rekao da, ako hoću da pomognem našima, ne diram Srbe, ni Đinđića, ni Batića, već da se brinem o našima, a oni će o Srbima.

Potrošna roba

22. avgust 2008. Kurir

Svi smo mi za njih varvari. Kad interes prestane da postoji, žrtvovaće svakoga kao što su žrtvovali Đinđića, kaže Tači

BEOGRAD – Razgovor o ubistvu Zorana Đinđića, koji su Hašim Tači i Agim Čeku vodili u četiri oka nekoliko sati posle atentata, ubrzo se pretvorio u analizu odnosa koji zapadni moćnici i njihove obaveštajne službe imaju prema političarima u regionu Balkana. Tači i Čeku se slažu da se kosovski Albanci nalaze u njihovoj milosti samo iz interesa i da će kad to prođe i oni doći na red, kao premijer Srbije.

Čeku: Čuo sam priču da su ovi iz CIA tražili da naši u Hagu ubiju neke Srbe tamo! Jel znaš nešto o tome?

Tači: Moji mi kažu da su stvarno tražili od Haradinaja da pomogne u sklanjanju nekih za njih opasnih svedoka u Hagu. Izgleda da tu ima nešto.

Čeku: Nije ih poslušao!

Tači: Izgleda da nije. Bolje je tako. Šta ako su planirali da odigraju dvostruku igru? Šta ako su hteli da ga žrtvuju? Kao, istraga utvrdi da je on učestvovao, i onda ga oni sklone na doživotnu ili ga čak ubiju, jer ne dozvoljavaju da se neko tako ponaša u njihovom dvorištu. Svi smo mi za njih varvari i s nama su samo iz interesa. Kad interes prestane da postoji, žrtvovaće svakoga kao što su žrtvovali Đinđića. Nemoj to nikad da zaboraviš!

Čeku: Znam ja to dobro. Znam da i kod nas i kod Srba više cene one koji su iskreno protiv njih nego one koji pred njima pričaju jedno, a kad okrenu leđa drugo. Pazi, taj Đinđić je pred njima i nama govorio jedno, a onda radio sasvim drugo. Ono što njemu najviše odgovara.

Tači: Ne brinem ja mnogo. Samo da se naša stvar malo ubrza. Ovaj je mnogo kočio, dobro je da je uklonjen.

Čeku: Da, ali i sledeći koji dođe na vlast u Beogradu će kočiti, i sledeći, i sledeći... Oni to nikad neće priznati. Niko od njih, bez obzira na to šta govore i misle. Ako misle da vladaju Srbijom, ne smeju priznati državu Kosovo. Amerikanci tvrde drugačije i tu greše. Oni misle da će proizvesti političare koji će preći preko toga. Hoće dok ne dođu na vlast, bespogovorno će slušati svaki savet. Ali kad dođu na vlast, to je druga priča.

Tači: Da. Srbima jednostavno ne treba ništa verovati. Tako je najbolje.

Čeku: Evo, vidiš šta kažu... Đinđić je žrtva kriminalaca. Pa, ko će u to poverovati?! Svi znaju da se družio sa raznim ljudima iz te sfere, s kojima je imao čak i zajedničke poslove. Neki od tih ljudi rade sa našima. Pa, svi to znaju. Pogrešio je. Okružio se potkupljivim ljudima, a kad nekoga možeš kupiti novcem, onda se samo radi o iznosima, a to za nekoga ko ima neograničene izvore, poput... nije problem.

Tači: U Srbiji se sve može kupiti novcem. Od hleba do Vlade. Moramo to imati na umu stalno!

Kupovina

23. avgust 2008. Kurir

Treba samo da im ponudimo novac. Već imamo prolaz kod Čede i njemu to zbog politike koju zastupa neće biti problem. To u neku ruku javnost u Srbiji od njega očekuje, kaže Hašim Tači

BEOGRAD – Hašima Tačija i Agima Čekua je razgovor koji su vodili neposredno po saznanju da je u Beogradu ubijen premijer Srbije odveo u poslovne vode. Osim razmatranja mogućnosti da se potkupljivanjem ljudi u vrhu srpske vlasti deluje u smeru ostvarenja nezavisnosti Kosova, Tači i Čeku su se bavili plasiranjem albanskog kapitala iz njihovih crnih fondova u Srbiju, i to registracijom fantomskih stranih firmi u inostranstvu, pre svega u Rusiji.

Čeku: Srbi mnogo vole pare i neki će sve prodati za milion ili dva.

Tači: To su nam sugerisali i Amerikanci. Kao, napraviće nam oni svoje kanale prema vrhu srpske države, a mi ćemo samo dati novac, i imaćemo gore ljude koji će raditi za našu stvar.

Čeku: A hoće li i oni uzeti svoj deo za tu uslugu? (smeh) Odakle toliko novca?

Tači: Iz naših crnih fondova i od naših ljudi u inostranstvu. Trebalo je da se jedan kanal izgradi ka Đinđiću, ali od toga sada nema ništa, moramo da tražimo druge ljude. Već preko njih imamo prolaz kod Čede i njemu to zbog politike koju zastupa neće biti problem. To u neku ruku javnost u Srbiji od njega očekuje. Treba naći i druge u Beogradu na koje možemo uticati, sa Amerikancima ili bez njih. Svejedno! Ne možemo čekati da oni sami sve urade.

Čeku: I meni su govorili da će Đinđić biti sto posto za našu stvar, ali, eto, izneverio nas je sve.

Tači: I platio cenu.

Čeku: I platio cenu, ali idemo dalje. Imali smo dobru saradnju s njihovim ljudima iz biznisa. Moramo plasirati i naš kapital u Srbiju. Moramo da kupujemo firme i zemlju u Srbiji. Preko inostranstva. Investicioni fondovi, strana ulaganja u Srbiju... Otvore naši ljudi kompaniju u Londonu ili, još bolje, u Rusiji, ne zna se, naravno, da naši stoje iza toga, i učestvuju u privatizaciji u Srbiji.

Tači: Da, to je pametno. Treba kupovati zemlju i industriju hrane, nekretnine u velikim gradovima. Novac iz crnih fondova možemo tako kanalisati.

Čeku: Možemo to da radimo zajedno s Hrvatima, i oni, čujem, kupuju po Vojvodini.

Tači: Naravno. Kupili su na stotine hiljada hektara najbolje zemlje, za male pare. Samo nisam siguran da će nas pustiti u deo njihovih poslova.

Čeku: A ako im narede?

Tači: Ako im narede, to je druga stvar. Onda će morati, ali nevoljno. A od takvog posla nema ništa. Bolje da radimo sami. A, uostalom, bili bismo dužni nekome još jednu uslugu.

Tači: Takvim ljudima ne treba ostajati dužan.

Namazani

24. avgust 2008. Kurir

Pazi, ako procuri da su ovi sa Zapada organizovali Đinđićevu likvidaciju, ako pritisak njihovih medija bude prevelik, oni će nas okriviti za to. Pustiće nas niz vodu, kaže Čeku Tačiju

BEOGRAD – U trećem delu razgovora, komentarišući ubistvo srpskog premijera Zorana Đinđića, dvojica albanskih vođa strahuju da bi upravo oni mogli biti označeni kao mogući izvršioci atentata.

Tači: Hej, sve ovo što se dešava u poslednjih godinu dana, sve mi je to Voker ispričao ranije. Neverovatan je.

Čeku: Znaš li ti kakav je to čovek! Ja sam ga prvi put video u Hrvatskoj 1992. godine. Bio je kod Merčepa kao neka vrsta savetnika. U stvari, on mu je bio instruktor. Merčep je radio sve što mu je ovaj govorio. Predstavili su mi ga kao mnogo opasnog čoveka, koji se dokazao u Južnoj Americi. Kada me je prvi put video, znaš li šta mi je rekao?

Tači: Ne!

Čeku: Kada je čuo moje ime, pitao me je odakle sam. Ja sam mu rekao sa Kosova, na šta mi je on rekao: „Trebaćete mi kroz koju godinu. Potrudite se da preživite ovaj rat”. Kasnije mi je objasnio da će Kosovo biti nezavisna država u roku od nekoliko godina, i da je CIA, ili kako je on rekao, njegova organizacija, već počela da sakuplja ljude i resurse za taj poduhvat. Meni je u tom trenutku izgledalo nemoguće, mislio sam da Milošević nikada neće sići s vlasti i da njegovu vojsku ne možemo poraziti na Kosovu. Uostalom, u tom trenutku je hrvatska vojska gubila rat sa Srbima. Ali pokazalo se da je bio u pravu.

Tači: Kad sam ga ja prvi put video, nije mi bilo lako. Ti znaš da se ja ne bojim skoro nikoga, ali kada sam njega video... I meni je rekao da će Srbe oterati s Kosova, a da će Milošević biti sklonjen. Mislio sam, da li je ovaj normalan, zna li on o čemu uopšte priča. Ali, eto, ispalo je tako.

Čeku: Moramo da pazimo na jednu stvar. Znaš, mnogi u Srbiji će ubistvo Đinđića pripisati nama, naročito posle onih njegovih izjava o podeli Kosova i onoga kako će braniti Kosovo svim sredstvima i te gluposti. Pazi, ako procuri da su ovi sa Zapada organizovali njegovu likvidaciju, ako pritisak njihovih medija bude prevelik, oni će nas okriviti za to. Pustiće nas niz vodu!

Tači: To je moguće!

Čeku: Ne da je moguće, nego će sigurno biti tako. To su opasni i beskrupulozni ljudi. Baš njih briga za nekog Agima i Hašima, naći će druge budale u roku od dva dana. U stvari, već ih imaju spremne. Zato moramo te priče da zaustavimo gore u Srbiji. Sve nama bliske ljude moramo usmeriti da ovu mogućnost javno označe kao smešnu. Ne žali para za to.

Tači: Okej. Razumeo sam.

Lovci na glave

25. avgust 2008. Kurir

U vreme policijske operacije „Sablja” u Srbiju ubačena ekipa specijalaca treniranih za likvidacije

BEOGRAD – U vreme operacije „Sablja” u Srbiju je bila ubačena ekipa specijalaca CIA koja je trebalo da likvidira nekoliko političkih lidera, a među njima Vojislava Koštunicu i istaknute članove SRS i Socijalističke partije Srbije, kaže za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, ta ekipa specijalista za likvidacije, tzv. darkovci, u Srbiju je došla specijalnim letom koji kontrola nije zabeležila, na dan atentata. Bili su razmešteni na nekoliko lokacija u Beogradu. Njihov zadatak je bio da u najkraćem mogućem roku eliminišu označene ciljeve, a u svom radu imali su logističku podršku ne samo svoje matične službe nego i delova srpskih bezbedonosnih struktura. Svi su bili uredno snabdeveni policijskim značkama i uniformama, legitimacijama i oružjem koje uglavnom upotrebljava naša vojska i policija.

– Deo tih ljudi je i dan-danas u Srbiji i služi kao podrška timovima koji se na terenu bave potragom za haškim beguncima. Postoje indicije da su upravo oni bili umešani u nekoliko misterioznih ubistava u Srbiji čije počinioce policija još nije pronašla. Radi se o vrhunskim profesionalcima koji su bukvalno spremni na sve – tvrdi naš sagovornik i dodaje kako je jedan od tih specijalaca bio angažovan u vreme akcije „Sablja” na iznuđivanju iskaza od osumnjičenih.

– Čovek koga su oni oslovljavali sa Ajkula, prema našim saznanjima, učestvovao je u mučenju vođa „zemunskog klana” Dušana Spasojevića Šiptara i Mileta Lukovića Kuma u zatvoru u Pančevu. On je osmislio ceo „tretman”, koji se sastojao i od psihičkog i od fizičkog maltretiranja. Dva dana je trajalo mučenje, u kome su Šiptaru puštali visokonaponsku struju kroz telo, davili plastičnom kesom, pokazivali mu slike porodice tvrdeći da će ih sve pobiti – tvrdi naš sagovornik. Takođe, on tvrdi da je upravo taj operativac često viđan u društvu tužioca Jovana Prijjica, ali i u okruženju ministra policije Dušana Mihajlovića.

Overa

26. avgust 2008. Kurir

U najbližem okruženju premijera Zorana Đinđića bio je čovek sa zadatkom da dovrši atentat ukoliko strelcima to ne bude uspelo

BEOGRAD – U okruženje pokojnog premijera Zorana Đinđića bio je instaliran čovek čiji je zadatak bio da ga ubije u slučaju da atentat ne uspe, ili da premijer bude ranjen – kaže za Kurir sagovornik blizak obavешtajnim krugovima.

Njegov zadatak bio bi da u slučaju neuspeha, ili delimičnog uspeha strelca atentatora, koristeći opšti metež i haos, dovrši atentat. Prema njegovim rečima, ovaj čovek je bio postavljen u okruženje premijera Đinđića nekoliko godina ranije i bio je poznat ovdašnjim bezbednosnim službama.

– Kad su se u noći pred atentat u vili saradnika britanske službe Marka iz Surčina sastali Entoni Monkton i Dejvid Blek, bilo je reči o ovom čoveku. Monkton je pitao da li Amerikanci u svojim resursima imaju čoveka u najbližem Đinđićevom okruženju sposobnog za neke specijalne zadatke. Blek je odgovorio da imaju čoveka koji je u Vladu Srbije došao na preporuku Milorada Dodika, čije je mišljenje Đinđić uvažavao. Blek je još dodao da je taj čovek apsolutno pouzdan i da će bez problema ispuniti svaki zadatak, na šta mu je Monkton odgovorio da je to sasvim dovoljno i da ima poverenja u njegov izbor – tvrdi naš sagovornik i dodaje kako su naše službe pred sam atentat registrovale neke čudne promene oko ljudi iz najbližeg kruga saradnika pokojnog premijera. On tvrdi da je početnu sumnju izazvao pojačani odliv deviza s računa iz Srbije ka inostranim računima.

– Kad se malo bolje zagrebalo po toj stvari, utvrđeno je da su novac uglavnom izvlačili ljudi koji su bili u nekim bliskim relacijama s tadašnjom vladajućom garniturom, što je bilo krajnje sumnjivo. Jedan od ljudi koji je povukao veliki novac iz Cepter banke u Srbiji bio je upravo i taj saradnik pokojnog premijera, koji je kasnije dobio zadatak da ga ubije ako to ne pođe za rukom atentatorima. Prema saznanjima do kojih su došli, nije bila

u pitanju skromna suma, a novac je prebačen na Kajmanska Ostrva – tvrdi naš sagovornik.

Poslednje upozorenje

27. avgust 2008. Kurir

Mislim da grešite i da ovu grešku nećemo moći da ispravimo, rekao je ambasador Vilijam Montgomeri premijeru Srbije Zoranu Đinđiću dan uoči atentata

BEOGRAD – Samo dan pre atentata, Zoran Đinđić, predsednik Vlade Srbije, susreo se sa ambasadorom SAD Vilijamom Montgomerijem, koji mu je tokom razgovora saopštio da su on i njegovi šefovi nezadovoljni ponašanjem srpskog premijera – tvrdi dobro obavešteni izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Sastanak je održan u premijerovoj rezidenciji, s ciljem da Montgomeri još jednom pokuša da ubedi Đinđića kako je neophodno da promeni svoj stav povodom zahteva koji su mu Amerikanci uputili. Čitav razgovor, koji je trajao svega nekoliko minuta, snimili su obaveštajci službi bezbednosti.

– Đinđić ga je upitao da li mu on to možda pretili, na šta mu je Montgomeri odgovorio da shvati to kako hoće, ali da bi ga on, da je na Đinđićevom mestu, protumačio kao prijateljski savet. Onda je Zoran ponovo upitao da li on govori u ime SAD ili u svoje ime. Montgomeri mu je rekao da govori kao prijatelj – kaže naš izvor i dodaje kako je onda Đinđić uzvratio paljbu.

– Rekao mu je da je Milošević pre njega vodio razgovore sa ambasadorom Cimermanom, ali da je siguran kako oni nisu bili ni upola tako mučni i komplikovani kao što su ovi koje oni vode. Đinđić je saopštio da je uvek vodio računa da slučajno ne izazove reakciju svog moćnog sagovornika, to jest, kako je rekao, bio je manji od makovog zrna. Kazao mu je da je sve vreme znao da pojedina ministarstva u njegovoj vladi vode „strani eksperti i savetnici”, a ne njegovi ministri, ali da je prelazio preko toga. Montgomeriju je u lice rekao da neće dozvoliti takvo ponašanje i da se ozbiljnost jedne vlade meri odnosom prema stranim predstavnicima. „Mi vas poštujemo, poštuju i vi nas, ali nas nemojte tretirati kao svoju koloniju”, bio je izričit Đinđić – tvrdi naš sagovornik.

– Montgomeri je i dalje pokušavao da ubedi srpskog premijera da je nužno da revidira svoj stav, međutim, Đinđić je ostao nepokolebljiv.

– Đinđić ni po koju cenu nije hteo da pristane da uvede zemlju u diktaturu i krvoproliće. Kada je Montgomeri shvatio da nema izgleda da se njegov pokušaj uspešno završi, samo je kratko rekao: „Mislim da grešite i da ovu grešku više nećemo moći da ispravimo”. Zatim se pozdravio sa svojim domaćinom i napustio rezidenciju srpskog predsednika Vlade – kaže naš izvor.

Prjav veš

28. avgust 2008. Kurir

Razočaran što ga je Đinđić odbio, Montgomeri je pokušao da se osveti srpskom premijeru otkrivanjem malverzacija koje su činili ljudi iz DOS-a

BEOGRAD – Ambasador SAD u Beogradu Vilijem Montgomeri planirao je da obelodani podatke koliko je zaista stiglo novčane pomoći u Srbiju sa Zapada i ko se sve od političara ugradio u taj posao, tvrdi za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima.

Posle neuspešnog pokušaja da ubedi Zorana Đinđića da prihvati uvođenje vanrednog stanja u Srbiju, ambasador Montgomeri je po napuštanju rezidencije srpskog premijera posetio svog kolegu u Beogradu Dejvida Bleka.

– Preneo je Bleku sve što mu je Đinđić rekao i predložio je da se organizuje akcija, odnosno, da se medijima doture podaci o tome koliko je stvarno novca došlo u Srbiju u vidu pomoći i koliko su od tog novca za sebe zadržali lideri Demokratske opozicije Srbije. Montgomeri je bio van sebe, govorio je da ne prihvata da ga u Srbiji ponižavaju političari koji su desetak godina pre toga bili sitni lopovi i krali bunde u Zapadnoj Nemačkoj. Montgomeri je, naravno, mislio na Đinđića, aludirajući na članak koji je objavio nemački Berliner cajtung, u kome se spominje nadimak Zorana Đinđića, što je naravno bila tek čaršijska priča – kaže naš sagovornik i dodaje da ova Montgomerijeva ideja nije baš naišla na oduševljenje kod Dejvida Bleka.

Prema njegovim rečima, šef CIA za Balkan je bio protiv toga, jer je smatrao da će se na taj način otvoriti Pandorina kutija i da bi neko u zapadnim medijima mogao da se uhvati za tu priču, a onda bi nastao problem.

– Blek je rekao Montgomeriju da to ne bi bilo baš pametno, iako su njihovi operativci na terenu prikupili sve podatke o tim proneverama, jer bi se onda postavilo i pitanje uloge nekih, u tom trenutku, njima bitnih ljudi. On je rekao američkom ambasadoru da već postoje neka druga rešenja, čija je primena već započeta – kaže naš sagovornik.

Prema saznanjima obavestajnih službi, u Srbiju je posle 5. oktobra stiglo više od milijardu dolara strane pomoći, a jedan deo tog novca je kroz razne oblike provizija, nameštanja tendera i druge malverzacije završio na računima tadašnjih funkcionera.

Četvrti pokušaj

29. avgust 2008. Kurir

Neuspešni napadi kod hale Limes, na povratku s Kopaonika i ispred savezne skupštine služili kao opomena premijeru, ali nisu bili jedini

BEOGRAD – Pokušaji atentata na Zorana Đinđića kod hale Limes i prethodno na povratku sa zimovanja na Kopaoniku i ispred savezne skupštine bili su samo opomena srpskom premijeru i ljudima oko njega šta bi moglo da se desi ukoliko se on ne opameti i ne prihvati postavljene uslove, tvrdi dobro obavješten izvor Kurira blizak obavještajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, postojao je još jedan pokušaj atentata, s kojim šira javnost nije bila do kraja upoznata, a dogodio se takođe na Kopaoniku, sredinom februara 2003. godine. Zoran Đinđić je u to vreme bio na skijanju sa porodicom, obezbeđenjem i nekoliko najbližih saradnika. Upravo je na tom zimovanju, igrajući fudbal s pripadnicima Žandarmerije, Đinđić teže povredio nogu.

– Premijer Đinđić je jedne večeri s pratnjom otišao u restoran koji se nalazi na vrhu Vučje staze. Restoran je u to vreme bio zatvoren, ali je za tu specijalnu priliku ipak bio u funkciji. Premijer je s porodicom i pratnjom otišao put restorana odmah pošto je pao mrak. U jednom trenutku nekome iz pratnje premijera javio se tadašnji komandant Žandarmerije Goran Radosavljević Guri i Đinđić je, kad je čuo o kome je reč, poručio da se odmah pojavi na večeri. Guri je u prvom trenutku odbijao, tvrdeći da je kasno i da je umoran, da ne želi da smeta... Onda je lično premijer uzeo telefon u ruke i rekao komandantu Žandarmerije da se ne prenevaži kao neka strina, nego da sedne na skuter i da odmah dođe na večeru. Guri je tek onda pristao – kaže naš sagovornik i dodaje kako je Guri sa svojom pratnjom na skuterima za sneg krenuo na Vučji vrh.

– U jednom trenutku general Radosavljević i njegova pratnja su u udolini primetili grupu ljudi takođe na skuterima. Bilo im je čudno šta oni rade tu kada je već pala noć i pokušali su da im se približe. Ali kada su krenuli prema njima, istog trenutka su pobjegli odatle. Žandarima iz pratnje se učinilo da su to ljudi iz JSO koji su se baš u to vreme nalazili na zimskim pripremama na Kopaoniku, ali nisu bili sasvim sigurni – tvrdi naš izvor.

Provaljeni

30. avgust 2008. Kurir

Ruski obaveštajci nekoliko dana pre atentata na Đinđića pozvali svoje američke i engleske kolege i saopštili im da su upoznati sa svim njihovim planovima u Srbiji

BEOGRAD – Nekoliko dana pre atentata na predsednika Vlade Srbije Zorana Đinđića s predstavnicima američke i britanske obaveštajne službe u Srbiji kontaktirali su ljudi iz ruske obaveštajne službe i stavili im do znanja da znaju šta se dešava u Srbiji i kakav plan postoji, tvrdi dobro obavешteni izvor Kurira blizak obavешtajnim krugovima.

On dalje navodi da je došlo do određenih kontakata na operativnom nivou i da su Amerikancima i Englezima predočene činjenice da su njihovi planovi sa daljim razvojem događaja u Srbiji manje-više poznati svim obavешtajnim službama koje su aktivne u regionu Balkana.

– Oni su im bukvalno rekli da znaju za njihove planove u vezi sa uvođenjem vanrednog stanja u Srbiji, eliminisanjem političkih protivnika i likvidacijom pojedinih političara. Čak su im predočeni i neki detalji za koje su znali samo najupućeniji ljudi na vrhu obavешtajne hijerarhije CIA i MI6 na Balkanu. Blek i Monkton su posle provale i prisluškivanja nekoliko njihovih susreta pretpostavljali da Rusi znaju, u grubim crtama, šta se dešava, ali nisu mogli pretpostaviti da su upućeni bukvalno u svaki detalj – tvrdi naš izvor i dodaje da je odmah posle ovih susreta razmatrana i opcija zaustavljanja cele operacije.

– Od toga se odustalo kad su dobili mig od svojih pretpostavljenih da nastave kako je planirano i da se ne obaziru na to što je akcija provaljena i dovedena u pitanje. Iz centrale im je poslata poruka da su drugi obavješteni da je to njihova interna stvar i da ne postoji razlog da se mešaju, ali je Bleku i Monktonu istovremeno strogo naređeno da do kraja ispoštuju svaki nalog svojih pretpostavljenih i da u daljem radu nemaju potpunu autonomiju, odnosno da moraju svojim pretpostavljenima slati izveštaje o stanju na terenu, na dnevnoj bazi – kaže naš sagovornik i dodaje da je to u praksi značilo da su se u centrali bojali mogućih ishitrenih postupaka na terenu koji bi kompromitovali njihove službe. Time je praktično stavljen moratorijum na eventualne političke likvidacije, bez dozvole vrha ovih obavještajnih službi.

Krimosi hapsili

31. avgust 2008. Kurir

Blek i Monkton tražili angažovanje kriminalaca za obavljanje prljavih poslova tokom planiranog vanrednog stanja u Srbiji

BEOGRAD – Čelni ljudi američke i britanske obaveštajne službe u Srbiji Dejvid Blek i Entoni Mokton tražili su od svojih saradnika da se jedan deo organizovanih kriminalnih grupa, na koje su njihovi doušnici imali uticaj, stavi na raspolaganje za predstojeću operaciju uvođenja vanrednog stanja u Srbiji posle likvidacije predsednika Vlade Zorana Đinđića, tvrdi za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Namera je bila da se na desetine naoružanih kriminalaca iskoristi za najprljaviji deo posla, likvidacije, mučenja, praćenje sumnjivih lica i zastrašivanje njihovih porodica. Za potrebe ovakvog njihovog angažovanja pripremljene su im i odgovarajuće isprave, odnosno dokumenta i legitimacije službenih lica, policajaca, pripadnika obaveštajnih službi i slično.

– Čelnim ljudima srpske policije u to vreme je čak i predložen ovaj plan, i naloženo im je da usko saraduju sa operativcima koji drže ove ljude pod kontrolom. Neki oficiri su čak smatrali da nije pametno na taj način koristiti ove ljude, jer se to ne može sakriti niti do kraja kontrolisati. Smatrali su da će previše ljudi znati za to, pre svega u tom kriminalnom svetu, da će na kraju cela stvar „iscuriti” i da posle niko neće moći da spere ljagu sa te policijske akcije. Takođe, postojala je bojazan da će pored „službenog” dela posla, kriminalci iskoristiti svoj trenutni položaj da odrade i neke poslove za sebe, što je bilo sasvim razumljivo – kaže naš sagovornik i dodaje da je snimljen razgovor Monktona i njegovog saradnika Marka iz Surčina.

– Monkton je tražio da se deo ljudi iz „surčinskog klana” upotrebi u ovoj operaciji i Marko je rekao da će to organizovati. Postoje informacije da je zaista nekolicina ljudi s podebljim dosijeima učestvovala u pripremi nekih velikih hapšenja u akciji „Sablja”. Oni su iskorišćeni za pripremu, prikupljanje podataka i praćenje lica. Tek nekoliko puta su učestvovali u samom činu hapšenja osumnjičenih, ali su zato bili angažovani u mnogim slučajevima kada su pritvoreni ljudi bili „nekooperativni” – tvrdi naš sagovornik.

Intervencija

01. septembar 2008. Kurir

U vreme akcije „Sablja” postojao i rezervni plan da se, ako se deo vojske i policije usprotivi, trupe NATO u zemljama u okruženju uključe u akciju

BEOGRAD – U okviru priprema za akciju „Sablja”, koja je u Srbiji sprovedena nakon ubistva premijera Zorana Đinđića, bile su angazovane i trupe iz kontingenata NATO u zemljama u okruženju, pre svega u Bosni i Hercegovini i na Kosovu, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim službama.

Nekoliko nedelja pre atentata na Đinđića obaveštajne službe su dobile izveštaje iz zemalja u okruženju o povećanju aktivnosti i podizanju gotovosti trupa Zapadne alijanse koje su se nalazile u tim zemljama.

– Brojni izveštaji su stigli iz Bosne, ali i sa Kosova, i u prvom trenutku našim analitičarima nije bilo jasno o čemu je reč pošto je nivo priprema i organizacije u njihovim bazama bio na istom nivou kao i u, na primer, vreme agresije 1999. godine – kaže naš sagovornik i dodaje kako su u jednom trenutku čak i razmatrali opciju da možda neće doći do novog sukoba sa NATO, odnosno nije bila isključena opcija da se priprema novi napad na Srbiju.

Prema njegovim rečima, dve nedelje pre ubistva premijera Đinđića NATO trupe u Bosni su ojačane delovima američkih specijalnih jedinica iz baza u zapadnoj Evropi, a ljudstvu je bilo zabranjeno da napušta baze i borbena gotovost je podignuta na najviši nivo, odnosno kao da se nalaze u stanju neposredne ratne opasnosti.

– Drugi izveštaji do kojih su naše službe došle preko svojih kanala bili su znatno jasniji i pomogli su nam da pretpostavimo šta će se desiti. Naime, jedan izvor koji je bio na vezi sa srpskom službom, a radilo se o pripadniku bosanske službe AID, potvrdio je da se trupe NATO spremaju da u slučaju eskalacije nasilja u Srbiji intervenišu i pomognu opstanak tadašnjeg režima – tvrdi naš sagovornik.

Plan je bio da se, u slučaju da se naiđe na nekakv sistemski otpor, odnosno da deo vojnih ili policijskih struktura iskaže neposlušnost i ne pristane da uzme učešća u predstojećoj akciji, Srbija dovede na rub građanskog rata i da potom NATO trupe intervenišu, pod opravdanjem da se brinu o zaštiti demokratski izabrane vlade i očuvanju mira u Srbiji.

Prema procenama do kojih su došle obaveštajne službe, skoro 20.000 vojnika iz sastava različitih mirovnih kontingenata u regionu bilo je spremno da se uključi u sprovođenje ove akcije.

Hapšenje na poček

02. septembar 2008. Kurir

Po naređenju Antonija Monktona, akcija hvatanja vođa „zemunskog klana” namerno odlagana kako bi u javnosti bila stvorena slika o njima kao izvršiocima atentata

BEOGRAD – Hapšenje vođa „zemunskog klana” Dušana Spasojevića Šiptara i Mileta Lukovića Kuma bilo je namerno prolongirano po naređenju Antonija Monktona, kaže za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, zamisao je bila da se u javnosti stvori takva slika o Lukoviću i Spasojeviću, da se oni bukvalno prikažu kao izvršiocima atentata na premijera Đinđića, i da se na taj način javnost dodatno šokira.

Da su hteli brzo hapšenje Šiptara i Kuma, onda sigurno ne bi objavljivali njihove slike po novinama i na televiziji sa svim generalijama, nadimcima i pobrojanim krivičnim delima koje su članovi „zemunskog klana” izvršili, ali i onih koje nisu izvršili ili im dela nisu dokazana. Njihove slike i podatke medijima je dostavio, prema sopstvenom priznanju, Vladimir Beba Popović, koji je, opet prema sopstvenom priznanju, poznavao i dotičnog Antonija Monktona. Sve je moglo da se završi na mnogo elegantniji način da se zaista imalo u vidu samo hapšenje Lukovića i Spasojevića u atentatu – tvrdi naš sagovornik.

U jednom trenutku ljudi koji su u MUP-u operativno vodili operaciju razmatrali su mogućnost da se sa Šiptarom i Kumom, pošto su od samog početka bili pod prismotrom i policija je u svakom trenutku znala gde se nalaze, stupi u kontakt i da se pregovora sa njima o predaji i saradnji, ali takva mogućnost je stopirana u vrhu MUP-a.

– Saradnik tajne službe koji je vođen pod šifrom Z svakodnevno je izveštavao svoje kontakte u BIA o njihovim pozicijama. Da je postojala volja, moglo je doći do kontakta i do pregovora s njima, ali očigledno nekom nije odgovaralo da oni ostanu u životu – kaže naš sagovornik i dodaje da je bilo izvodljivo da se oni uhvate živi čak i ako pregovori propadnu.

Podsećamo, prema saznanjima do kojih je Kurir došao, Mile Luković Kum je uhapšen 21. marta 2003. godine, a Dušan Spasojević Šiptar 23. marta. Ovu informaciju

25. marta 2003. godine objavio je beogradski dnevni list Glas javnosti, a ova verzija događaja znatno se razlikuje od zvanične.

Intervencija

03. septembar 2008. Kurir

Nekoliko dana pre atentata na Đinđića srpski obaveštajci registrovali kontakt koji je sa CIA i MI6 ostvario BND. Nemci su osetili da se nešto u Beogradu kuva i pokušali da zaštite svog čoveka. Bez uspeha

BEOGRAD – Nemačka obaveštajna služba se nekoliko dana pre ubistva premijera Đinđića zainteresovala kakva se to akcija sprema u Srbiji, ali su upozoreni da se ne mešaju i da je to stvar iza koje stoje druge dve velike zapadne službe – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Pretpostavljalo se da su Nemci bili zainteresovani za političku budućnost Vlade Zorana Đinđića, jer su s njim imali izvanrednu saradnju, naročito u poslovima privatizacije uspešnih srpskih kompanija.

Nekoliko dana pre 12. marta 2003. godine i ubistva premijera Đinđića naše obaveštajne službe registrovale su kontakte pripadnika američke CIA i britanske MI6 s jedne strane i BND, nemačke obaveštajne službe, sa druge strane, tvrdi naš sagovornik i dodaje da su ti kontakti bili iznenađenje za mnoge pošto već duže vremena ove službe nisu blisko saradivale.

– Očito je bilo da su se njihovi, pre svega, ekonomski interesi na ovom terenu u jednom trenutku razišli – kaže naš izvor.

Inače, pokojni srpski premijer je jedno vreme, krajem sedamdesetih godina prošlog veka, proveo u Nemačkoj, gde je spremao doktorat iz filozofije na Univerzitetu u Konstanci, što može govoriti u prilog tezi o Đinđićevoj navodnoj bliskosti s nemačkom tajnom službom.

– Često je svraćao u knjižaru „Karl Marks” u Frankfurtu, u kojoj je u to vreme radio Joška Fišer, kasnije ministar inostranih poslova u vreme kancelara Šredera. Postoje priče da su s Đinđićem tada kontaktirali pripadnici obaveštajne službe Zapadne Nemačke. Ove informacije nikada nisu do kraja proverene, iako su postojale indicije koje su govorele u prilog njihovoj tačnosti, isto kao i informacije da se student Đinđić u to vreme u Nemačkoj družio i s pripadnicima jugoslovenskog kriminalnog podzemlja – kaže naš izvor. Takođe, srpske obaveštajne službe su pokazivale interesovanje i za kontakte Zorana Đinđića s izvesnim Morisom Huncingerom, vlasnikom kompanije koja se bavi odnosima s javnošću i čovekom koji se smatra vrlo bliskim nemačkom političkom i obaveštajnom vrhu.

Mentor

04. septembar 2008. Kurir

Moris Huncinger je bio čovek koji je vrlo izdašno pomagao političku karijeru Zorana Đinđića. Otvorio mu sva vrata u Berlinu i Bonu. Čak ga je i oblačio

BEOGRAD – Moris Huncinger, prijatelj i pokrovitelj pokojnog Zorana Đinđića, bio je ključni čovek koji se bavio realizacijom nemačkih ekonomskih interesa u Srbiji, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim navodima, on je bio osoba koja je posredovala između nemačkih firmi i srpske vlade koristeći se ličnim uticajem na srpskog premijera i ministre u vladi. Upravo zahvaljujući njemu fabriku u Leskovcu počele su da grade nemačke farmaceutske kuće „Marsel kliniken AG” i „RWE Umwelt servis GMBH”.

– Reč je o vrlo interesantnom čoveku. Huncinger je jedno vreme bio siva eminencija u Nemačkoj i osoba koja je nesumnjivo bila vrlo visoko kotirana u političkom establišmentu. Bio je jako blizak sa tadašnjim ministrom odbrane Rudolfom Šarpingom, ali i sa Joškom Fišerom. Važio je za čoveka koji spaja politiku i biznis. Huncinger je bio čovek koji je vrlo izdašno pomagao političku karijeru Zorana Đinđića u svakom smislu. Upoznao ga je sa nemačkim političarima i otvorio mu sva vrata u Berlinu i Bonu. Čak ga je i oblačio. Nemački list „Junge welt” je 25. jula 2002. godine objavio informaciju da je Huncinger plaćao skupocena odela mnogim političarima, npr. Rudolfu Šarpingu, Mihaelu Štajneru, bivšem visokom izaslaniku za Kosovo, pa između ostalih i srpskom premijeru – kaže naš sagovornik.

Krajem 2002. godine Huncinger je postao glavna tema u nemačkim medijima.

On je u Nemačkoj optužen da je podmićivao ministra odbrane Rudolfa Šarpinga da favorizuje pojedine proizvođače oružja u poslovanju sa nemačkom državom.

– Huncinger je tada Šarpingu u nekoliko navrata isplatio velike novčane sume – kaže naš izvor.

Odmah posle petooktobarskih promena Đinđić je prvo otputovao u Nemačku, naravno, kod Huncingera. Kako saznajemo, u ove posete često su išli i drugi članovi Đinđićeve vlade, poput Žarka Koraća, Marije Rašete-Vukosavljević, Aleksandra Vlahovića, Slobodana Milosavljevića, Gorana Pitića i drugih.

– Ovi gosti su bili pozvani na večeru koja je održana u jesen 2001. godine u Frankfurtu, kojoj su prisustvovali čelnici farmaceutskog giganta „Frezenijus AG” i frankfurtskog aerodroma. Tema razgovora je bio ulazak na srpsko tržište – tvrdi naš sagovornik.

Zaboravni Đinđićevi saradnici

Slobodan Milosavljević: „Zaista ne mogu da se setim. Putovali smo i sretali se sa mnoštvom ljudi, zvaničnika, privrednika, političara, ali stvarno se ne sećam tog imena. Da je to neko poznat javnosti, neko ko se često spominje, verovatno bih se setio. Žao mi je!”.

Žarko Korać: Nedostupan.

Goran Pitić: „U sastavu takve delegacije nikada nisam bio u Nemačkoj. Nikada u tom petočlanom sastavu. Čak mislim da nikada sa potpredsednikom Koraćem nisam bio u delegaciji, posebno ne u Nemačkoj”.

Aleksandar Vlahović: „Ne znam ko je taj čovek. To ime mi ništa ne govori”.

Marija Rašeta-Vukosavljević: Nedostupna.

Huncinger se seća!

U jednom od razgovora sa Morisom Huncingerom koje je objavio nemački novinar i publicista Jirgen Elzeser, vodeći nemački PR stručnjak se seća posete Đinđića i sedam srpskih ministara.

– Najzad, Đinđić je i posle svog izbora za predsednika vlade, krajem 2000. godine, još jednom bio u Nemačkoj. U proleće 2001. Đinđić je zatražio od mene da dam nacrt nove himne demokratske Srbije. Ali od atentata taj projekat miruje. Tekst i muzika još leže u njegovom pisaćem stolu. Važan je bio susret u septembru 2001, na koji je Đinđić doveo sedam srpskih ministara. S nemačke strane bili su, između ostalih, zastupnici Peter Friš, predsednik Saveznog ureda za zaštitu ustava, i glavni menadžer nemačke industrije – rekao je tada Huncinger.

Kobni Sartid

05. septembar 2008. Kurir

Moris Huncinger bio ključni čovek za lobiranje Zorana Đinđića u vezi sa prodajom smederevske železare nemačkoj kompaniji „Krupa”

BEOGRAD – Moris Huncinger, PR stručnjak, poverenik obaveštajne službe BND i nemačke vlade i prijatelj pokojnog premijera Zorana Đinđića, bio je spoj između nemačkog giganta „Krupa” i srpske vlade u vezi sa prodajom smederevske železare „Sartid”, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Upravo je zahvaljujući vezama Huncingera i Đinđića omogućeno „Krupu” i njegovom menadžmentu da uđu u tajne pregovore sa Vladom Srbije o prodaji smederevskog giganta.

– Huncinger je pozvao Đinđića i tražio od njega da se sastane sa ljudima iz „Krupa” u vezi sa prodajom „Sartida”. Nekoliko puta je nemačka delegacija tokom 2002. godine boravila u Beogradu, a u više navrata premijer Đinđić i njegovi saradnici boravili su u Nemačkoj u uzvratnim posetama. Nemci su bili vrlo zainteresovani za Smederevo, čak su po nekim ponuđenim uslovima i parama koje su nudili bili veoma korektni i konkretni – kaže naš sagovornik.

Međutim, prema rečima našeg izvora, Zoran Đinđić je trpeo strahovit pritisak od Amerikanaca da se ta fabrika mora prodati nekoj njihovoj kompaniji.

– Pretpostavljam da mu nije bilo lako. Radilo se o prodaji strateške industrije jedne zemlje, kičmi svakog industrijskog sistema. Obaveštajne službe su snimile i dokumentovale nekoliko sastanaka srpskog premijera sa američkim zvaničnicima, na kojima je glavna tema bila upravo privatizacija smederevskog „Sartida”. Kada su Amerikanci saznali da Đinđić paralelno pregovara sa Nemcima, bili su veoma ljuti, što se moglo videti prilikom njegove poslednje posete Vašingtonu – kaže naš izvor.

Podsećamo, Zoran Đinđić je tom prilikom u Stejt departmentu dobio list papira koji je smeo samo da pročita, ali nije smeo da ga komentariše ni na koji način. To je bila neka vrsta liste zadataka ili usluga koje su se od njega očekivale. Na vrhu te liste bilo je napisano „Privatizacija ‘Sartida’”.

Naš sagovornik nije želeo da spekulise da li su ovi aranžmani sa nemačkim industrijalcima uticali na dalji razvoj događaja, ali logično je pretpostaviti da je izvesni uticaj ipak postojao.

O tome govori činjenica da je nemačka služba svakako znala šta se sprema u Srbiji, ali da ništa nije učinila. Pravo pitanje je zašto? Da li od straha od druge dve velike službe koje su bile u igri ili iz nekih ekonomskih razloga, pita se naš sagovornik.

Slavlje

06. septembar 2008. Kurir

Samo jedan sat pre ubistva Đinđića u dvorištu Vlade parkirao se automobil jednog visokog vladinog činovnika i bliskog saradnika pokojnog premijera. Iz automobila su izneti piće i hrana, koji su razdeljeni radnicima obezbeđenja, sekretaricama i drugom osoblju

BEOGRAD – Nekoliko sati posle atentata na Zorana Đinđića nikom nije bilo dozvoljeno da priđe dvorištu i mestu na kome je pogoden premijer, čak ni istražnim organima i dežurnom istražnom sudiji, tvrdi sagovornik Kurira blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, mesto na kom je sproveden uviđaj obezbeđivali su pripadnici policije, ali bila su prisutna i neka lica koja nisu bili pripadnici MUP-a niti bilo koje druge relevantne državne službe.

Inače, prema rečima našeg sagovornika, na sam dan atentata u zgradi Vlade Srbije u Nemanjinoj ulici primećena je velika frekventnost ljudi.

Pored nekoliko konferencija za novinare koje su bile zakazane za taj dan, u zgradi Vlade bilo je i dosta stranaca, odnosno ljudi koji su bili angažovani u brojnim ministarstvima na pozicijama savetnika i sličnim mestima.

– Naše službe su evidentirale sve te ljude i daljom proverom utvrđeno je da je reč o pripadnicima stranih obaveštajnih službi. Zašto je dozvoljeno da se takvi ljudi postave u državne strukture i da im se omogući pristup nekim ključnim informacijama, posebno je pitanje, ali evidentno je da se tog 12. marta u zgradi Vlade Srbije nalazio veliki broj ovih „posmatrača”. Neki od njih primećeni su u dvorištu zgrade neposredno nakon zločina – kaže naš sagovornik.

Takođe, primećena je još jedna neuobičajena pojava. Samo jedan sat pre ubistva u dvorište Vlade parkirao se automobil jednog visokog vladinog činovnika i bliskog saradnika pokojnog premijera. Iz automobila su izneti piće i hrana, koji su razdeljeni radnicima obezbeđenja, sekretaricama i drugom osoblju.

– Nekog naročitog povoda za slavlje nije bilo, ali postoje indicije da je ovo bila neka vrsta diverzije, namerno sračunate na to da se ljudi koji su bili zaduženi da se bave bezbednošću okupiraju nekim drugim stvarima, a ne svojim poslom. Činjenica je da u trenutku kada je pokojni premijer izašao iz automobila u dvorištu nije bilo nijednog pripadnika obezbeđenja – kaže naš izvor.

Diverzija

07. septembar 2008. Kurir

Ubačena grupa iz Bosne trebalo da izazove nered i krvoproliće na dan sahrane ubijenog premijera

BEOGRAD – Entoni Monkton, šef britanske obaveštajne službe za Balkan, naložio je da se 11. marta uveče u Srbiju iz Bosne ubaci ekipa specijalaca koja bi bila zadužena da isprovocira eventualne sukobe i nered na ulicama glavnog grada ukoliko posle atentata na Zorana Đinđića dođe do spontanog okupljanja naroda, kaže za Kurir sagovornik blizak obaveštajnim krugovima.

Bezbednosne službe su uhvatile njegovu komunikaciju sa saradnikom koji se u to vreme nalazio u Banjaluci i sa kojim je ugovarao detalje ove operacije.

– Ideja im je bila da se u Beograd ubaci jedna ekipa ljudi koji bi pokušali da u trenutku kada se skupi kritična masa na ulicama izazovu neki incident, koji bi kasnije prerastao u sukob većih razmera i koji bi polako odveo celu zemlju u građanski rat. Radilo se o ekipi od dvadesetak ljudi, koji su savršeno vladali jezikom, i sa bogatim ratnim iskustvom. Granicu su prešli u grupama po dvojica ili trojica na nekoliko graničnih prelaza između Srbije i Republike Srpske, kao obični građani – tvrdi naš sagovornik i dodaje da su u zemlju ušli nenaoružani, a da je oružje i opremu neophodnu za ovu akciju trebalo da dobiju u Beogradu.

Pošto srpska policija nije imala većih problema sa skupljanjem naroda odmah nakon ubistva, planirana akcija je pomerena na dan sahrane.

– Činjenica je da zapadne zemlje nisu odustajale od opcije građanskog rata u Srbiji i zato su i pokušale da sa ovom ubačenom grupom diverzanata izazovu krvoproliće. Plan im je bio da se u toku prolaska kolone njihovi ljudi umuvaju u masu i da neko započne sukob pucajući sa strane u ljude koji su se nalazili u pogrebnoj povorci, što bi izazvalo potpuni kaos. Zatim bi otvorili vatru na policiju i vojsku, koji su obezbeđivali povorku, što bi ih nateralo da odgovore i krvoproliće više niko ne bi mogao da zaustavi. Sve bi, naravno, bilo pokriveno kamerama, kao što je i bilo, i efekat bi bio potpun. Izazivanje nereda bi odmah bilo prikačeno ekstremnim nacionalistima, opozicionim političkim liderima i prostor za linč protivnika bi bio potpuno otvoren – kaže naš sagovornik.

Provaljeni

08. septembar 2008. Kurir

Od akcije izazivanja nereda na sahrani Zorana Đinđića odustalo se tek kada je postalo jasno da Rusi znaju za ovaj plan

BEOGRAD – Do insceniranog krvoprolića na dan sahrane pokojnog premijera Zorana Đinđića nije došlo zato što su se u celu akciju umešali operativci strane službe koji su upozorili organizatore ove akcije da ne treba ići toliko daleko, kaže za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, operativci službi bezbednosti pratili su celu ekipu specijalaca koja je ubačena iz Bosne, ali nisu imali zeleno svetlo da ih neutrališu.

– U svakom trenutku naši ljudi su znali gde se ovi nalaze, ko im je logistika, kakvi su im planovi, ali nisu smeli da reaguju, jer nisu znali šta će se desiti ako se otkrije da delovi službe znaju za ovaj plan. Umesto obavestavanja nadređenih o podacima do kojih su došli, odlučili su se za recept koji su primenili ranije. Odlučili su da obaveste operativce ruske službe koji su bili angažovani u Srbiji – kaže naš sagovornik.

Do kontakta i razmene informacija došlo je brzo i zvanična Moskva je bila obavestena o namerama delova zapadnih obavestajnih službi da izazovu krvoproliće na ulicama Beograda na dan sahrane ubijenog premijera Zorana Đinđića.

– Njihova reakcija je bila brza i oni su stavili do znanja Englezima i Amerikancima šta se dešava. Čak su ih obavestili da znaju detalje, odnosno, sve podatke o ubačenoj grupi, broju ljudi, njihov identitet, gde se trenutno nalaze, iz čega je bilo jasno da se deverzanti nalaze pod celodnevnom nadzorom i da mogu biti neutralisani svakog trenutka. Ostavljena im je opcija da povuku svoje ljude sa terena odmah ili će oni biti uklonjeni – tvrdi naš izvor i dodaje da je Moskva htela po svaku cenu da izbegne na ulicama srpske prestonice režirani nered, čija je jedina namera bila da se medijski iskoristi kao zeleno svetlo za svaku pomoć vlastima u Srbiji, ali i obračun sa političkim protivnicima.

Odluka je doneta da se operacija otkáže, i to je iz centrale saopšteno šefu MI6 u Beogradu Entoniju Monktonu.

– Prema izveštajima izvora iz njegovog okruženja, on je bio prilično iznenađen. Tražio je pojašnjenje od centrale zašto se cela operacija otkazuje. Kada je dobio odgovor da su provaljeni, potpuno je pobesneo i tražio je da se odmah kazne operativci u Bosni koji su organizovali celu grupu, jer nisu bili dovoljno oprezni pa su dozvolili da ih provale – kaže naš izvor.

Logistika

09. septembar 2008. Kurir

Isključene kamere, šut u sigurnosnom tunelu i zatvorena vrata na ulazu broj pet Vlade bili su deo podrške atentatoru na Đinđića

BEOGRAD – Atentatori premijera Zorana Đinđića imali su veliku logističku podršku iz same zgrade Vlade Srbije, kaže za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, pored isključivanja kamera koje su bile postavljene oko zgrade Vlade u Nemanjinoj ulici, postojalo je još nekoliko bitnih predradnji koje su ubicama bitno olakšale posao.

– Prvo, na ulazu u tunel bio je postavljen šut, pošto su u zgradi pored u to vreme vršeni građevinski radovi. Po pravilima i bezbednosnim procedurama, prirodno je da vozilo koje koristi i u kome se nalazi predsednik Vlade upotrebljava baš taj ulaz pošto je on najbezbedniji. Takođe, upravo zbog tih građevinskih radova i buke koje su stvarale mašine u zgradi pored atentatori su mogli da računaju na to da hici koji bi oni ispalili neće biti odmah registrovani niti će se moći pravilno proceniti odakle tačno dolaze. Zvuk bi se jednostavno izgubio u šumi drugih zvukova koje proizvode teške građevinske mašine, pa bi čak i ljudi koji su se nalazili neposredno pored Đinđića ostali zbunjeni. Kakvu je ovo konfuziju proizvelo, videli smo kasnije na suđenju – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da su operativci stranih službi do tančina proučavali kretanje i navike pokojnog premijera.

– Operativci naših službi došli su do analize koja do detalja opisuje ponašanje Đinđića i njegovog obezbeđenja. Tako se, na primer, u tom dokumentu tvrdi da premijer nije voleo da mu se pomaže dok hoda iako je bio na štakama, da je njegovu poslovnu tašnu uvek nosio Milan Veruović, da mu je uglavnom on otvarao i zatvarao vrata kada izlazi ili ulazi u automobil, a to su za atentatora jako korisne informacije – tvrdi naš izvor i dodaje da se, pored svih ovih pripremnih radnji, pribeglo još jednom sredstvu.

– U zgradi Vlade postojao je čovek koji je na monitoru pratio šta se događa ispred, na parkingu i čiji je zadatak bio da, kada se Đinđić pojavi na vratima, na ulazu broj pet, u prvom trenutku ne otvori vrata, već da malo sačeka, što strelcu daje dovoljno vremena za siguran hitac – kaže naš sagovornik.

Režirano

10. septembar 2008. Kurir

Pre nego što su ljudi iz vrha srpske vlasti znali šta se dešava, BBC i CNN su već prekinuli emitovanje svog redovnog programa zbog vesti o ubistvu Đinđića, uz opasku da ga je verovatno likvidirala neka organizovana kriminalna grupa

BEOGRAD – Prema prvobitnom planu bilo je predviđeno da postoje dva snajperska gnezda koja bi pokrivala dvorište zgrade Vlade u trenutku atentata na premijera Zorana Đinđića, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

– Drugi strelac trebalo je da bude postavljen u Birčaninovoj ulici i njegov zadatak bi bio da puca odmah posle prvog hica, koji bi bio ispaljen sa drugog mesta, i da na taj način zbuni obezbeđenje pokojnog premijera, jer bi tako izgledalo da se radi o unakrsnoj vatri – kaže naš izvor i dodaje da su do ovih podataka došli operativci domaćih službi beležeći kontakte agenata koji su se nalazili pod kontrolom Bleka i Monktona, neposredno posle ubistva premijera.

– Snimljeni su njihovi razgovori, koje su vodili uglavnom u četiri oka, i iz njihovog sadržaja se moglo videti da je cela operacija bila isplanirana do tančina. Pored drugog snajperskog gnezda, bilo je isplanirano i da uviđaj vode operativci CIA u saradnji sa stručnjacima iz Vizbadena i njihov zadatak je bio da istragu usmere u određenom pravcu. Njih je trebalo zvanično da pozovu iz srpskog MUP-a kao stručnu ispomoć u ovako delikatnom slučaju, pošto srpska policija ne raspolaže odgovarajućim sredstvima da bi obavila ova komplikovana istraživanja – kaže naš sagovornik.

Pored toga, odabran je bio i novinar jedne strane agencije da odmah pusti vest da je ubijen premijer srpske vlade.

– Pre nego što su ljudi iz vrha srpske vlasti znali šta se dešava, BBC i CNN su već prekinuli emitovanje svog redovnog programa zbog vesti o ubistvu Zorana Đinđića, uz opasku da ga je verovatno likvidirala neka organizovana kriminalna grupa. Domaći mediji su se odmah nadovezali, a pre svih B92 i Pink, koji su prvi emitovali ovu informaciju. Ubrzo je po nalogu Vladimira Bebe Popovića svim redakcijama distribuiran materijal sa imenima i slikama pripadnika „zemunskog klana” koji su te večeri zvanično, u centralnoj informativnoj emisiji RTS, označeni kao ubice srpskog premijera – tvrdi naš izvor.

Srećni Gaša

11. septembar 2008. Kurir

U atentatu na Zorana Đinđića 12. marta mogao da strada i Gašo Knežević, tadašnji ministar prosvete, koji je samo nekoliko minuta pre ubistva ušao u dvorište Vlade Srbije

BEOGRAD – Samo je sudbina spasla ministra prosvete Gašu Kneževića da 12. marta 2003. godine ne nastrada u dvorištu zgrade Vlade Srbije zajedno sa premijerom Zoranom Đinđićem, kaže za Kurir izvor blizak obavještajnim krugovima.

Samo nekoliko minuta pre ubistva premijera, tačnije u 12.23 časa, u dvorište zgrade ušao je automobil Gaše Kneževića, ministra prosvete, koji je žurio na konferenciju za novinare. Ovaj događaj niko od ljudi koji su bili uključeni u atentat nije mogao da predvidi.

– Sve je išlo po planu, atentator je prebačen na lokaciju vozilom koje je bilo pod pratnjom službenih automobila i on je zauzeo svoju poziciju. U 12 sati i 14 minuta javljeno im je da je premijer sa svojim obezbeđenjem krenuo iz svoje rezidencije u zgradu Vlade. Sve je bilo na svom mestu, šut ispred tunela koji je onemogućavao ulazak, posečen drvodred koji je potpuno otvarao vidik, isključene kamere na zgradi Vlade i obezbeđenje koje nije bilo na svojim mestima – kaže naš sagovornik i dodaje da se onda sasvim neočekivano na parkingu pojavilo vozilo Gaše Kneževića.

Ovaj događaj je potpuno poremetio planove atentatora.

– U prvom trenutku su bili zbunjeni. Nisu znali kako da postupe, a atentator je tražio uputstva. Operativac koji je radio-vezom koordinirao akciju tražio je uputstvo od šefova šta da učini ukoliko se Knežević zadrži nekoliko minuta u dvorištu, ili malo duže, i ako se zatekne tu u trenutku kad se pojavi Đinđić. Dilema je bila da li pucati – kaže naš sagovornik.

Prema našim izvorima, Gordijev čvor razrešio je neko od ključnih ljudi, a pretpostavlja se da je to bio Monkton, koji je dao nalog da se puca.

– Čovek koji je koordinirao akciju izdao je nalog da se prvo ukloni meta, a onda i svi koji se nalaze u njegovoj okolini, što je značilo da, ukoliko se bilo ko osim Veruovića, koji je bio najbliži Đinđićev pratilac, nađe u njegovoj neposrednoj blizini, i on bude izložen vatri – kaže naš sagovornik.

Zatečeni

12. septembar 2008. Kurir

Spasli smo Đinđića od Miloševića, ali nismo mogli od njegovih. Nisu pojačali obezbeđenje i posle toliko pokušaja da ga ubiju. Neverovatno, rekao je Milo Đukanović Svetozaru Maroviću

BEOGRAD – Nekoliko sati posle atentata na Zorana Đinđića, tačnije, 12. marta između 18 i 19 časova, operativci jedne strane obaveštajne službe snimili su telefonski razgovor koji su vodili tada tek inaugurisani predsednik SCG Svetozar Marović i predsednik Vlade Crne Gore Milo Đukanović. Deo ovog razgovora, koje su agenti pomenute službe dostavili srpskim obaveštajcima, Kurir objavljuje u originalu, uz redakcijsku opremu.

Milo Đukanović: Malo smo razgovarali prošli put o ovome. Ništa se konkretno nije znalo o... Mediji javljaju da su ga ubili „zemunci” i Legija. Šta naši javljaju o tome?

Svetozar Marović: Napeto je... Imamo izveštaje da se kolone nekih vozila kreću prema Beogradu. Na ulicama i ispred državnih objekata je Žandarmerija. Šapuće se da su počela hapšenja sumnjivih. Za Legiju se pretpostavlja da je već napustio Beograd.

Milo Đukanović: Spasli smo Đinđića od Miloševića, ali nismo mogli od njegovih. Strašno je to... Ubijen pred radnim mestom... Neverovatno... Nisu pojačali obezbeđenje i posle toliko pokušaja da ga ubiju. Neverovatno...

Svetozar Marović: Da, zaista neverovatno.

Milo Đukanović: Bio mi je dobar... Nikada nije bilo razmimoilaženja među nama. Verovao sam u njega sve do jednog trenutka. Petog oktobra je obećao da će se boriti da Crna Gora postane nezavisna država, a kada je došao na vlast – onda ništa. Sudbinu Crne Gore sad će rešavati drugi, a oni nemaju moje poverenje.

Svetozar Marović: Ja sam uvek govorio da mi se ne sviđa njegov politički stil. Uvek je veličao samog sebe, stvarao je mit o svojoj vladavini. Takvi ne vladaju dugo, jer ih vodi opasno vlastoljublje.

Milo Đukanović: Bio je takav, ali šta sad...

Svetozar Marović: Ja u Beogradu nisam video srećnog čoveka na ulici. Uradio je dosta, nesporno... Približio je Srbiju Evropi i svetu...

Milo Đukanović: Ali je dozvolio da njegovi ljudi opljačkaju državu. Osiromašio je Srbiju. Kad je Solana bio ovde, rekao mi je da je Đinđić blizu kraja. Bio je nezadovoljan.

Svetozar Marović: I meni je rekao da se Đinđić zadovoljio time što je uhapsio Miloševića i da sad misli da je samo to dovoljno.

Nezdrava atmosfera

13. septembar 2008. Kurir

Zoran je bio neodgovoran i neozbiljan. Kad god sam bio kod njega u kabinetu, uvek se pričalo o nekim intrigama, ko se s kim viđa, ko je uzeo novac i ko za koga radi, rekao Svetozar Marović

BEOGRAD – U nastavku razgovora koji su vodili telefonom nekoliko sati posle atentata na premijera Zorana Đinđića, Milo Đukanović i Svetozar Marović osvrću se na rad tadašnje tužiteljke haškog tribunala Karle del Ponte. Po njima, odnos koji je srpska vlada imala prema Del Ponteovoj bio je suviše mek, tačnije, ponižavajući. Veliku zaslugu za to crnogorski političari dodeljuju upravo pokojnom premijeru.

Milo Đukanović: Kako je Karla bila besna na njega (Zorana Đinđića).

Svetozar Marović: Ona je nemoguća! Ponaša se kao da je predsednik Amerike, a ne tužilac nekog tamo suda.

Milo Đukanović: Ali nije ona kriva. Krivi su oni u Beogradu, zato što joj stalno titraju.

Svetozar Marović: U pravu si.

Milo Đukanović: Kako smo je mi spustili na zemlju. Kaže da ima podatke da se Karadžić krije u Ostrogu. Molim lepo... Evo vam sve što vam treba, koliko ljudi, svega... Proverite, pa ga uhapsite!

Svetozar Marović: Razume se.

Milo Đukanović: Umislila gospođa da sve treba da se vrti oko nje. Da mi svi ovde zbog nje postojimo. Zamisli šta mi je jednom rekla! Kaže, cilj joj je da se na istoj klupi u Hagu nađu Milošević, Šešelj, Mladić i Karadžić. Ona nije normalna.

Svetozar Marović: Tu si u pravu, u Beogradu su od nje napravili nekakav svetski faktor. Ko je ona uopšte?

Milo Đukanović: Samo oštro. Tako sa njom treba. Skinuli smo je s vrata. Sada nas proziva kako se ovi kriju na tromedi. Ali ispala je budala već jednom i sada je niko ne uzima za ozbiljno.

Svetozar Marović: Ona kaže operativci Tribunala imaju podatke. Kakvi operativci. To neko javi „videli smo Ratka ili Radovana”.

Milo Đukanović: Eh, umetnost je preživeti kao vladar. Nije to za svakoga.

Svetozar Marović: Sve je to tačno i poučno, ali je Zoran bio neodgovoran i neozbiljan. Kad god sam bio kod njega u kabinetu, uvek se pričalo o nekim intrigama, ko se s kime viđa, ko je uzeo novac i ko za koga radi. Potpuno nezdrava atmosfera.

Milo Đukanović: Čuo sam i ja za to. Napravio je pravi vizantijski dvor od svoje vlade. Gomila probisveta i polusveta.

Gde su milijarde

14. septembar 2008. Kurir

Po Beogradu se priča da će iza njega ostati milioni evra u akcijama i nekretninama na Zapadu. Ne znam koliko u tome ima istine, rekao je Sveto Marović

BEOGRAD – U trećem delu razgovora, koji su nekoliko sati nakon ubistva premijera Đinđića vodili Sveto Marović i Milo Đukanović, dvojica crnogorskih političara razgovaraju o tome ko je sve mogao imati motiv za ubistvo premijera Srbije. Kurir prenosi transkript ovog razgovora uz redakcijsku opremu.

Milo Đukanović: Sada njegovi saradnici liju krokodilske suze. Živeli su kao kraljevi i, zamisli, sada traže pomoć od nas.

Svetozar Marović: Da. Kad je teško...

Milo Đukanović: Kako da ne traže pomoć? A gde su milijarde koje su ušle u Srbiju? Razneli su ih kao vrane, i to oni... Njegovi najbliži. Gde su milijarde koje je Milošević izneo na Kipar? Gde? Dinkić je obećao da će ih naći, pa sad ćuti.

Svetozar Marović: On je mnogo zadužio Đinđića.

Milo Đukanović: Video sam pre nekog vremena kako su nekakve argentinske novine objavile da je Đinđić kupio tamo neko imanje. Nešto ogromno...

Svetozar Marović: Da, i ja sam čuo za to. Po Beogradu se priča da će iza njega ostati milioni evra u akcijama i nekretninama na Zapadu. Ne znam koliko u tome ima istine, ali sigurno kada se priča da...

Milo Đukanović: Ostavi se toga, Sveto... Nestao je čovek i treba ga žaliti. To su sve prazne priče, pljuvanje po mrtvacu... Ja najbolje znam kakve je propuste pravio i sa kim se sve okružio. Njegovi prijatelji su biznismeni...

Svetozar Marović: Kole i Cepter!

Milo Đukanović: Ma... nije to ni bitno... Evo sad gledam Italijani javljaju da nije jasno koji su motivi ubistva... Pominju strani faktor... Nije im jasno kako je jedna kriminalna grupa mogla da ubije premijera.

Svetozar Marović: Njima to nije jasno... (smeh). Nisu čuli za mafiju!

Milo Đukanović: Nije im jasno kako ti kriminalci nisu pohapšeni.

Svetozar Marović: To jeste čudno. Francuzi su ih bili pohapsili, pa izručili Srbiji. A onda ih je neko pustio. Kažu Čeda. E sad, da li sa znanjem ili bez znanja Đinđića... Verovatno je znao.

Milo Đukanović: Morao je znati. Ako nije znao... Znaš šta će na kraju ovi mediji lansirati... Kako su ga ubili zbog šverca duvana!

Svetozar Marović: Znam ko će to sigurno napisati.

Milo Đukanović: Misliš na Nacional... Pukanić gradi tiraž na toj aferi sa „duvanskom mafijom” i piše kako sam ja šef te mafije... Smešno... Italijani me stalno proganjaju, jer sam navodno oštetiо budžete Evropske unije. Optužuju me da sam Canetu pružio utočište u Crnoj Gori, a on se šeta po Monte Karlu...

A sad malo mi

15. septembar 2008. Kurir

Moramo se odvojiti od Srbije. Taj zagrljaj nas guši, rekao Marović. To je nesporno. Solana me stalno podseća na to, dodao Đukanović

BEOGRAD – Razgovor o ubistvu Zorana Đinđića Milo Đukanović i Svetozar Marović ubrzo su prebacili na domaći teren, odnosno nezavisnost Crne Gore i ono što sledi posle toga.

Svetozar Marović: Dobro, kakvo je tvoje mišljenje? Kuda će Srbija posle Đinđića? Šta ćemo mi dalje? Moramo se odvojiti od Srbije. Taj nas zagrljaj guši!

Milo Đukanović: To je nesporno. Solana me stalno podseća na to. Moramo se odvojiti, oni žele iz nekih njihovih razloga da Srbija ostane sama i što manja. Ali Srbi u Crnoj Gori su protiv toga. Imamo neke termine, koje moramo poštovati, ali nikako po svaku cenu.

Svetozar Marović: Ceo proces treba osmisliti i građane upoznati sa negativnim posledicama ako se ostane u zajedničkoj državi.

Milo Đukanović: Štap i šargarepa. Teško je to, Sveto. Mi ćemo ostati zabeleženi kao secesionisti koji su srušili vekovno zajedništvo Srbije i Crne Gore. To je opasna istorijska stigma. To će biti najteži ispit za Crnu Goru i za nas.

Svetozar Marović: Znam. Ali sada više nemamo kuda. To se od nas očekuje.

Milo Đukanović: Ne smemo podleći pritiscima spolja u tolikoj meri da stvorimo haos u Crnoj Gori. Znam za sugestije Zapada da se treba osloniti na manjine u ovom procesu, znaš, kao po ugledu na Vojvodinu, ali moramo biti obazrivi. Ja im stalno objašnjavam da to nije isto. Albanci dugo, strpljivo i perfidno streme ka Velikoj Albaniji i šta ako nam uzmu deo teritorije u budućnosti? Lako je Solani i Evropi da pričaju o modelima i planovima, prekrajanju granica, ali šta ćemo mi, pitam ja tebe, kad oni nama otepe Malesiju? Šta onda?

Svetozar Marović: U pravu si Milo.

Milo Đukanović: Muslimani opet imaju svoje planove – spajanje sa Sandžakom, a ni Hrvati neće sedeti skrštenih ruku. To ti je jasno.

Svetozar Marović: Sigurno neće mirovati, bez obzira na to šta sada pričaju.

Milo Đukanović: Evropa je već odredila ko će raditi na našem projektu. Mesić mi je rekao da su to Lipke i Lajčak. Moramo naći prolaz do tih ljudi.

Svetozar Marović: Neće to biti problem. Sitni su to igrači.

Paljenje juga

16. septembar 2008. Kurir

Izazivanje oružanog sukoba sa velikim brojem civilnih žrtava na jugu Srbije planirano odmah po atentatu na Zorana Đinđića, s namerom da usledi intervencija Zapada, a zatim i okupacija Srbije

BEOGRAD – Posle atentata na premijera Srbije Zorana Đinđića bilo je planirano i izazivanje nereda i oružanih sukoba na jugu Srbije, kaže za Kurir izvor blizak obavешtajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, plan je bio da se aktivira tzv. Oslobodilačka vojska Preševa, Bujanovca i Medveđe i da teroristi iz ove grupacije napadnu iz zasede pripadnike MUP-a i Vojske i na taj način isprovociraju reakciju.

– Logistika za ovu operaciju trebalo je da dođe spolja, odnosno, od stranog faktora. U otkrivanju ove namere pomoglo je i snimanje razgovora Hašima Tačija i njegovog saradnika, koji su govorili o tome da „treba pomoći Arifa da malo zatalasa”.

– Njegov saradnik je čak predložio radikalnije metode, odnosno, da se ubiju neki civili, ali je Tači odgovorio da im to neće dozvoliti – tvrdi naš sagovornik i dodaje da je operacija već bila isplanirana do najsitnijih detalja.

Namera je bila da se izazovu sukobi širih razmera u tri opštine na jugu Srbije koje će dovesti do ograničenog egzodusa albanskog stanovništva ka Kosovu.

– Hteli su da izazovu humanitarnu katastrofu ograničenih razmera. Scenario identičan kosovskom iz 1999. godine. Namera je bila da se na taj način isprovocira strana intervencija. Šef britanske službe za Srbiju Entoni Monkton trebalo je preko svojih ljudi u srpskom MUP-u da organizuje „odgovor” srpskih snaga bezbednosti na ovu pretnju. Namera im je bila sa reakcija srpske policije u prvom trenutku bude mlaka i neodlučna i da proizvede mnogo gubitaka na srpskoj strani, a da kasnije preraste u nezgrapnu operaciju koja će proizvesti veliki broj civilnih žrtava. Obe ove tačke trebalo je da posluže u propagandne svrhe. Veliki gubici na srpskoj strani trebalo je da alarmiraju javno mnjenje u Srbiji i da stvore ratnu i osvetničku atmosferu, a „humanitarna katastrofa” trebalo je da posluži Zapadu kao medijsko opravdanje za intervenciju i okupaciju – kaže naš sagovornik.

Sačekuša

17. septembar 2008. Kurir

Terorističku grupu sa Kosova koja je u rejon Preševa upala dva dana posle atentata na Đinđića presrele i neutralisale srpske snage bezbednosti

BEOGRAD – Planirani oružani sukob na jugu Srbije posle ubistva premijera Zorana Đinđića izbegnut je oštrom reakcijom srpskih snaga bezbednosti, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Organizovanu terorističku grupu koja je trebalo da bude ubačena sa teritorije Kosova uz pomoć tzv. kosovskih vlasti presrele su i uništile srpske snage bezbednosti na samom prelasku administrativne linije razdvajanja.

– Dva dana posle ubistva premijera, tačnije 14. marta uveče, u rejonu opštine Preševo presretnuta je teroristička grupa koja se spremala da iz zasede napadne patrole srpskih snaga bezbednosti koje se kreću u tom kraju. U njihovoj opremi pronađena su sredstva za komunikaciju, šifre i frekvencije na kojima komuniciraju srpska vojska i policija i detaljni planovi kretanja srpskih policijskih patrola u tom kraju. Bilo je očigledno da su imali sjajnu logističku podršku – tvrdi naš sagovornik.

Naši izvori pretpostavljaju da je ovakva podrška mogla da dođe samo sa jedne strane.

– Očigledno je da su Kfor i strane obaveštajne službe pružile ove podatke teroristima i da su imale kontrolu nad njima. Na postojanje ove grupe srpske službe su upozorene od Rusa, koji su je pratili na Kosovu i samo zahvaljujući njihovim detaljnim informacijama uspele su u potpunosti da ih neutrališu. Rusi su nas svakodnevno izveštavali kuda se kreću, gde se nalaze, pošto su bili stacionirani u Gnjilanu i okolini – tvrdi naš sagovornik.

Zanimljivo je da su pred sam incident, na prvi pogled ničim neizazvane, brojne strane TV ekipe napustile Beograd i uputile se na jug Srbije.

– U ovo vreme zabeležen je i veliki broj stranih državljana, novinarskih ekipa, raznih posmatrača i izvestilaca na teritorijama Bujanovca, Medvede i Preševa, a naročito u Bujanovcu. Sve je to bilo veoma interesantno pošto je u tom trenutku hapšenje ubica Đinđića, potera za njima i sama sahrana bila medijski gledano daleko interesantnija. Bilo je očigledno da iščekuju da se nešto desi – tvrdi naš sagovornik.

Uklanjanje svedoka

18. septembar 2008. Kurir

Obaveštajci Entoni Monkton i Dejvid Blek noć posle ubistva Đinđića razrađivali plan o stvaranju haosa

BEOGRAD – Zašto srpska policija okleva sa hapšenjima i uvođenjem vanrednog stanja u državi, bila je prva tema razgovora Antonija Monktona i Dejvida Bleka, šefova britanske i američke obaveštajne službe u Srbiji, tvrde za Kurir sagovornici bliski obaveštajnim krugovima.

Naime, prema našim izvorima, operativci su snimili prvi susret Monktona i Bleka nakon ubistva, u noći između 12. i 13. marta. Do susreta je došlo na zabačenom putu koji povezuje dva prigradska beogradska naselja. Mesto za susret je odabrano jer su taj kraj kontrolisali ljudi lojalni saradniku britanske obaveštajne službe, koga su vodili pod imenom Marko. Međutim, ceo razgovor koji su vodili u četiri oka ipak je snimljen.

Monkton: Sve je prošlo dobro, niste imali problema?

Blek: Ne. Bilo je malih nezgoda pri izvlačenju, ali sve u svemu, Ok. Ništa što ne možemo rešiti.

Monkton: Svedoci?

Blek: Da, ali oni neće predstavljati problem. Kao što rekoh, rešićemo!

Monkton: Pazite se. Prethodne dve operacije su bile kompromitovane zbog mnogo manjih stvari. Nisu oni baš toliko nevešti, i naivni i primitivni, kako možda izgledaju.

Blek: Ne, nije ništa tog obima, ni toliko opasno. Mislim da se radi o koincidenciji, ali... Ne brinite. Da li sve ostalo ide po planu?

Monkton: Ja sam kontaktirao s našim ljudima u policiji. Kažu da je sve u redu. Malo sam skeptičan. Sve je to sporo i neprecizno.

Blek: Ni meni se ne sviđa kako se stvari odvijaju. Bojim se da nam sve ne izmakne kontroli. Haos, razumete li! Moramo stvoriti haos. Eliminirati sve protivnike, dovesti sistem na rub funkcionisanja.

Monkton: Da, razumem, ali oni to ne razumeju. Ako sada ne sklonimo sve koji njima smetaju...

Blek: Smetaju oni i nama, ali dobro... Intervenišite kod vaših ljudi u policiji. Svaki je sat bitan. Svaki minut koji mi izgubimo, neko je dobio. Što se cela operacija bude duže otezala, veće su šanse da se otkrije.

Monkton: Jasno mi je.

Blek: Znači, vanredno stanje, teror, hapšenja, strah... To su sada naša glavna oružja...

Bez milosti

19. septembar 2008. Kurir

Bilo bi dobro kada bi neko od njih pružio otpor pri hapšenju, rekao Blek. Nisam siguran da je pametno ići toliko daleko, ali svakako bi bilo korisno, dodao Monkton

BEOGRAD – Nastavak razgovora, vođenog u noći između 12. i 13. marta 2003. godine, Entoni Monkton i Dejvid Blek posvetili su međusobnom preispitivanju u vezi sa planovima koje je trebalo ostvariti za vreme vanrednog stanja. Ranija iskustva koja su stekli radeći u Srbiji i regionu posebno su ih brinula, jer nisu u potpunosti mogli da se oslone na domaći kadar. A to je u datoj situaciji bilo neizbežno.

Monkton: Ja sam njima naložio da hapse sve koji su na tim spiskovima.

Blek: Jesu li oni napravljeni kako treba?

Monkton: Jesu. Video sam i lično prekontrolisao većinu. Radili su uglavnom po našim podacima, pošto sami nisu u stanju ništa da sastave.

Blek: Dobro. Posebno obratite pažnju na ljude koji su radili ili sada rade za njihove obavestajne službe. Njih obavezno prvo treba pohapsiti. Oni nam mogu napraviti velike probleme.

Monkton: Oni se nikada u potpunosti ne isključuju. Znamo da veliki broj bivših vojnih obavješajaca u ovom trenutku „spava”, ali sam siguran da će se aktivirati u zavisnosti od situacije.

Blek: Imate li predstavu o kolikom se broju ljudi radi?

Monkton: Samo najgrublju, ali se bojim da u stvari o tome ništa ne znamo!

Blek: Kao što sam rekao, baš zato treba biti što oštriji. Bez milosti! Pohapsiti one koje treba pohapsiti, one koji pruže otpor ukloniti. Ako mi ne budemo vodili ovi operaciju, vaši ljudi u srpskoj policiji sigurno će zabrljati.

Monkton: Mislio sam na to i rešili smo da ključna hapšenja izvrše naši ljudi, kao što sam rekao ranije.

Blek: To je pametno. Slobodno tražite asistenciju i naših operativaca po potrebi. I vrlo bitno... Iskoristite Hag. Sve koje možete da zavezete haškom optužnicom završite tako. Znači, svima kojima možete natovarite optužnicu na vrat.

Monkton: Da, naši ljudi u tužilaštvu rade na tome. Iz Haga imamo zeleno svetlo za ovo.

Blek: Sve ih pohapsite i šaljite tamo! Jako je važno, obavezno uhapsite sve čelne ljude vojne obavješajne službe. Imamo razloga da verujemo da oni stoje iza propasti nekih naših akcija na terenu.

Monkton: Čvrste dokaze!

Blek: Dovoljno dokaza. Samo me poslušajte.

Monkton: Nema problema, spremamo se da počistimo taj krug ljudi oko Koštunice ionako.

Blek: Bilo bi dobro kada bi neko od njih pružio otpor pri hapšenju...

Monkton: Nisam siguran da je pametno ići toliko daleko, ali svakako bi bilo korisno. I više nego korisno!

Pritisak

20. septembar 2008. Kurir

Informacija da se Ratko Mladić krije u Srbiji delo je britanske obaveštajne službe kojim se vrši dodatni pritisak na srpsku vladu i namerno otežava njen položaj u međunarodnim odnosima

BEOGRAD – Iza informacije da se haški optuženik Ratko Mladić krije u Srbiji stoje strane obaveštajne službe, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima. Prema rečima našeg izvora, namera im je da se na taj način izvrši dodatni pritisak na srpsku vladu i oteža položaj zemlje u međunarodnim odnosima.

– Sličan primer imali smo u Hrvatskoj povodom slučaja Gotovina. Tada su agenti britanske obaveštajne službe preko pojedinih medija plasirali informacije kako se Ante Gotovina krije u Hrvatskoj i da uživa zaštitu tamošnjih obaveštajnih službi. Ovi medijski napisi poslužili su kao sredstvo za pritisak na evropske zvaničnike u Briselu, a sve je režirano u kuhinji britanske obaveštajne službe, koja se inače smatra najaktivnijom na ovim prostorima – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da se sličan scenario primenjuje i u slučaju Srbije.

– Kao što su u Hrvatskoj pojedini mediji poput Globusa bili zaduženi za stvaranje negativne slike o hrvatskoj vladi kao o glavnom jataku haških optuženika, tako su u Srbiji neke televizijske stanice i pisani mediji zaduženi za isti posao. Tačno se po pisanju pojedinih medija može videti ko na njih utiče, i po uređivačkoj politici i po nastupu na tržištu. Namera im je jasna. Treba pisanjem i plasiranjem informacija stvoriti utisak da su zvanične državne institucije glavni zaštitnici haških begunaca – kaže naš sagovornik.

Na slučaju naših zapadnih komšija videlo se da je ovako stvorenu medijsku klimu iskoristila pre svega u to vreme glavna tužiteljka Haškog tribunala Karla del Ponte, koja je svojim negativnim ocenama saradnje sa Hagom usporavala prijem Hrvatske u EU.

– Isti je slučaj i u Srbiji, samo su se imena promenila. Umesto Karle del Ponte sada je u njenoj ulozi Serž Bramerc. Na poslednjem primeru protivljenja Holandije i Belgije primeni SSP-a sve je jasno. Samo što naša javnost pogrešno procenjuje da iza toga stoje ove zemlje. Nažalost, igra je mnogo perfidnija – kaže naš sagovornik.

Podmetanje informacija

21. septembar 2008. Kurir

Agenti engleske obaveštajne službe preko ljudi u srpskim medijima lansirali „proverene” podatke o lokacijama na kojima se nalazi Ratko Mladić da bi Karla del Ponte mogla da pritiska Beograd

BEOGRAD – Iza priča o tome da se Ratko Mladić krio u okolini Valjeva i o spektakularnim poterama za njim stoji engleska obaveštajna služba, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, agenti i saradnici ove službe, pozicionirani u pojedinim medijima u Srbiji, puštali su u nekoliko navrata u periodu od 2005. do 2008. godine informacije da se najtraženiji haški begunac krije na tačno određenoj lokaciji u Srbiji i da je u toku „spektakularna policijska potera”.

– Ove prve informacije uglavnom su u javnost plasirane preko TV B92, da bi ih kasnije preuzimali drugi mediji u Srbiji, a potom i svetske agencije i velike TV kuće poput CNN, BBC itd. Tako se u svetskoj javnosti stvarala slika o tome da se Ratko Mladić krije u Srbiji, što su obilato koristile strane diplomate u razgovorima sa srpskim zvaničnicima. Ove „ubedljive” informacije vrlo često su korišćene kao argument kojim se pravio poseban pritisak na zvanični Beograd u pregovorima sa Evropskom unijom – kaže naš izvor.

Posebno je glavna tužiteljka Haškog tribunala Karla del Ponte često koristila ovaj adut.

– Ona je na zvaničnim sastancima tražila od ljudi iz srpske vlasti da uhapsu Mladića, a kada bi oni odgovorili da ne poseduju dokaze da se Mladić nalazi na teritoriji Srbije i da ona, ukoliko ima nekakve druge informacije, treba da ih prosledi njima, kao i da će srpske snage bezbednosti učiniti sve da ga uhapsu, njen najčešći odgovor bio je da ona nema nikakvih informacija.

A kada bi ih ponudila, uglavnom se radilo o nepouzdanim i neproverenim glasinama tipa rekla-kazala, koje nisu mogle da posluže kao ozbiljna osnova za bilo kakav ozbiljniji rad – tvrde sagovornici Kurira.

Međutim, prema njihovim rečima, to nije zaustavilo glavnu tužiteljku da u medijima neprestano napada srpsku stranu da ne saraduje dovoljno.

– Posle svakog sastanka njena retorika je bila istovetna: Srbija ne saraduje sa Hagom u dovoljnoj meri, a ozbiljnih argumenata nije bilo – kaže naš sagovornik.

Pazi, snima se!

22. septembar 2008. Kurir

Entoni Monkton i Dejvid Blek nekoliko dana posle atentata na Zorana Đinđića razgovarali u motelu nedaleko od Pavlovića mosta, jer više nisu bili sigurni da li ih u Srbiji neko snima

BEOGRAD – Nekoliko dana posle ubistva premijera Zorana Đinđića na teritoriji Bosne i Hercegovine, u blizini granice sa Srbijom, sastali su se Entoni Monkton, šef britanske obaveštajne službe u Srbiji, i njegov kolega iz CIA Dejvid Blek. Sastanak je održan u jednom motelu u blizini graničnog prelaza Pavlovića most. Tema razgovora dvojice obaveštajaca bila je situacija u Srbiji, a čitav njegov tok snimili su operativci jedne strane obaveštajne službe, koji su delovali na tom terenu.

Monkton: Da li je sve u redu sa vašim ljudima?

Blek: Da, nedavno smo ih sve koji su bili tamo sklonili van Srbije. Neke odmah, avionom. A ostale u narednih nekoliko dana, na razne strane. Uglavnom svi su sklonjeni, nije bilo provale. Sve je u redu. Kako je kod vas prošlo?

Monkton: Manje-više dobro. Imali smo malih problema. Naši ljudi su više izloženi pošto kontaktiraju sa njihovim ljudima u bezbednosnim strukturama, a znaš kakva je tamo situacija. Nismo stigli sve da promenimo i u stvari nikad nećemo biti do kraja sigurni za koga neki naši ljudi zapravo rade.

Blek: Čuvajte se toga. Mnogo je dvostrukih i trostrukih igrača u ovoj igri. Tražio sam da se vidimo ovde zbog nekoliko stvari. Prvo nisam siguran koliko smo mi tamo (u Srbiji) pod kontrolom i ko nas sve snima, pošto znaš šta se dešavalo...

Monkton: Da... nažalost. Mi još istražujemo kako je do toga uopšte moglo doći...

Blek: To sada više nije bitno... Dobio sam naredenje iz centrale da se ni po koju cenu ne smeju primeniti delovi plana C u ovoj operaciji. Znaš na šta mislim?

Monkton: Znam... Ali ako ne uklonimo sve političke protivnike u Srbiji, imaćemo problema na duži period... Imaćemo problema uvek... To je nerazumno...

Blek: Slažem se s tobom, u potpunosti. Ti i ja znamo situaciju na terenu, ali naši pretpostavljeni ne znaju. Pozvan sam na hitne konsultacije u Beč. Videću šta mogu da učinim. Mislim da ih je neko pritisnuo odozgo.

Monkton: Insistiraj, molim te. Inače sve ovo što smo radili nema smisla. Moramo da završimo stvar do kraja.

Blek: Znam. Ali, u svakom slučaju, dok se ja ne vratim, obustavite sve operacije. Posle ćemo videti šta ćemo.

Monkton: U redu. Ali... bojim se da nemam dobar predosećaj u vezi s ovim.

Greška u koracima

23. septembar 2008. Kurir

Monkton i Blek tokom razgovora u blizini Pavlovića mosta konstatovali da su akciju u Srbiji počeli prerano i da su previše očekivali od operativaca

BEOGRAD – Nastavak razgovora koji su Entoni Monkton i Dejvid Blek vodili u jednom motelu nedaleko od Pavlovića mosta, na granici sa Srbijom, nekoliko dana posle ubistva Đinđića, sveo se na međusobno preispitivanje. Šef britanske obaveštajne službe u Srbiji i njegov kolega iz CIA zaključili su da se akcija koju su započeli pokazala kao preuranjena, jer mreža saradnika koju su stvorili na terenu ni izbliza nije odgovarala njihovim potrebama.

Monkton: Izgubićemo dragoceno vreme i inicijativu, a to je najopasnije.

Blek: Znam, ali šta je, tu je.

Monkton: Samo me zanima ko nas je provalio. Jesu li Rusi?

Blek: Najverovatnije. Ali ni ovi Srbi nisu tu bili sasvim nevini. U svakom slučaju, moramo dobro da pretresemo našu mrežu na ovom terenu, pošto se ova nije pokazala kao dobra.

Monkton: Slažem se. Ali to će biti veoma teško ake ne očistimo njihove strukture u Srbiji do kraja. Šta misliš, šta će se desiti sa našim ljudima koji su bili kod njih? Ili još gore, šta će biti sa njihovim ljudima koji su radili za nas? Ne nužno sada, nego za pet ili deset godina. Neko će jednom otvoriti to pitanje.

Blek: To je sigurno. Svi će otvoriti to pitanje. Čim budu mogli. Izgleda da se nikom ne dopada ideja da ovakve stvari radi u Evropi. Ni Francuzima ni Nemcima!

Monkton: Šta se to njih tiče, dobili su svoj deo?

Blek: Znam, ali svi sada pričaju kako mi postupamo s jednom zemljom u Evropi kao da se radi o nekoj južnoameričkoj banana republici.

Monkton: Pa, Srbija je mnogo gora od bilo koje banana republike. Mi njima činimo uslugu, doduše, sada možda i ne činimo. Možda smo previše hteli?

Blek: Naši ciljevi su uvek bili realni i pragmatični, ali možda ipak treba malo vremena da se na ovom prostoru izgradi neka mreža koja bi mogla da u potpunosti ispuni naše ciljeve.

Monkton: Ako se u potpunosti povučemo, šta ćemo sa našim tekućim poslovima? Mislim na duvan i...

Blek: To je posao koji mora teći i tu nema priče, oko toga se nećemo pogađati ni sa kim. Bar koliko ja znam. Tu sve mora ići kao podmazano. Postarajte se za to.

Monkton: Naravno. Ne bi trebalo da bude problema. Ipak niko od njih nije imun na pare. Čak ni ova druga strana.

Znali za trgovinu

24. septembar 2008. Kurir

Srpske službe bezbednosti redovno dostavljale informacije o trgovini ljudskim organima na Kosovu državnom vrhu Srbije. Zorana Đinđića saradnici ubeđivali da je to bajka i da nipošto ne reaguje

BEOGRAD – Srpski državni vrh je od 2000. do 2003. godine posredstvom bezbednosnih službi dobijao izveštaje o trgovini ljudskim organima na Kosovu i ubijanju otetih Srba, ali je jedan visoki funkcioner MUP-a tražio od premijera Đinđića da ne reaguje zvanično i ne traži objašnjenje od međunarodnih snaga na Kosovu, kaže za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, u tom periodu i vojna obavestajna služba i DB, odnosno BIA, dostavljale su državnom vrhu ove informacije.

– Postojalo je na desetine izveštaja, zabeleški i informacija o trgovini ljudskim organima na Kosovu i u severnoj Albaniji. Sve inicijalne informacije su detaljno proverene i pokazale se kao tačne, bar većina njih. Već krajem 2001. godine cela šema je bila potpuno jasna, i naši operativci su imali detalje: imena ljudi, organizatore, ko sve učestvuje, izvršioce, lokacije... Jedini problem je bio što su u ceo posao bile upetljane ne samo međunarodne snage na Kosovu nego i delovi dve velike obavestajne službe, koji su logistički stajali iza operacije – tvrdi naš sagovornik. Međutim, i pored jasnih i nedvosmislenih podataka, reakcija srpskih vlasti je izostala.

– Srpska vlada je morala da zatraži od Kfora i civilnog administratora za Kosovo da istraži sve ove navode, ili da u smelijem scenariju organizuje tajnu akciju spasavanja ljudi koji su se nalazili kao taoci albanskih terorista. Za to je postojala dobra volja, ali je kasnije pod pritiskom jednog člana vlade, čija je argumentacija bila da se radi o neozbiljnim tvrdnjama i „dečijim bajkama”, Zoran Đinđić praktično ubeđen da nije reč o istini. Taj ministar je čak rekao: „Zorane, to su neverovatne stvari. Napravićeš glupost, ispašćeš neozbiljan!”. Kasnije su naše službe utvrdile da ovaj funkcioner ima česte kontakte sa pripadnicima britanske obavestajne službe u Srbiji, a naročito sa njenim šefom Entonijem Monktonom, koji je čak jednom prilikom za njega rekao da su prijatelji – tvrdi naš sagovornik.

Kobni sastanak

25. septembar 2008. Kurir

Na sastanku britanske i američke obaveštajne službe u Briselu maja 2006. godine određena dalja sudbina Srbije

BEOGRAD – U Briselu je 26. maja 2006. godine održan sastanak na inicijativu britanske obaveštajne službe MI6, a tema sastanka bila je Srbija, kaže za Kurir dobro obavešten izvor blizak diplomatskim i bezbednosnim krugovima.

Sastanku su pored Britanaca prisustvovali i predstavnici američke obaveštajne službe i Stejt departmenta. Sličan sastanak održan je i godinu dana ranije na istom mestu, pa naši izvori pretpostavljaju da je reč o nekoj vrsti obavezujućeg konsultovanja, vezanog za situaciju u Srbiji. Prema njihovim rečima, ovi susreti u velikoj meri utiču na dalju sudbinu Srbije.

Na ovom sastanku doneti su sledeći zaključci:

- 1) Na sve načine, ne isključujući ni krajnja sredstva, primorati Srbe u Bosni da se odreknu svoje državnosti i zatim ukinuti Republiku Srpsku. Posebno obratiti pažnju na izbor novog visokog predstavnika.
- 2) Praktičnim merama, ne obazirući se na formalni aspekt, staviti van snage Rezoluciju 1244 SB UN o Kosovu i stvoriti uslove za nezavisnost.
- 3) Potpuno medijski marginalizovati uticaj pronacionalističkih stranaka u Srbiji i kada se stvore uslovi, u celosti ih eliminisati sa političke scene.
- 4) Političke lidere ovih snaga optužiti, izvesti pred sud i osuditi zbog brojnih korupcionaških afera.
- 5) Eliminirati uticaj Rusije u regionu po svaku cenu. Oduzeti Moskvi bilo kakvu inicijativu po pitanju njihovog ekonomskog interesa u Srbiji. Ni po koju cenu ne dozvoliti rusku ekspanziju, naročito privatizaciju strateških preduzeća.
- 6) U javnom mnjenju Srbije stvoriti negativno raspoloženje prema Rusiji.
- 7) Apsolutni prioritet je obezbediti pobeđu prozapadnih političkih snaga na predstojećim izborima. Za ovu operaciju obezbediti dovoljna novčana sredstva.

Kako je ubijen Đinđić

26. septembar 2008. Kurir

U avionu koji je 11. marta uveče sleteo na surčinski aerodrom nalazio se ubica Zorana Đinđića. Čovek srednjeg rasta i krhke građe, prodornih plavih očiju. On i njegova podrška napustili su pistu u vozilima s rotacionim svetlima

BEOGRAD – Uveče 11. marta 2003. godine u 19.55 časova na surčinski aerodrom sleteo je avion bez oznaka, čiji let nije registrovan u kontroli. U avionu se nalazilo 12 muškaraca u civilnim odelima i s torbama u kojima je bio lični prtljag, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Putnike iz ovog aviona na aerodromu je sačekalo šest zatamnjenih vozila i nekoliko operativaca koji su bili pod kontrolom Antonija Monktona i Dejvida Bleka.

Bez pasoške kontrole ili bilo kakve provere pristigli putnici su se ukrcali u automobile i uz pratnju vozila pod rotacionim svetlima napustili aerodromsku pistu i zaputili se prema obližnjem prigradskom naselju Surčin. Službenicima aerodroma i pripadnicima policije koji su se nalazili u blizini nije bilo dozvoljeno da, u vreme kada se avion nalazio na pisti, prilaze blizu.

– Svi muškarci koji su pristigli na aerodrom bili su snažne fizičke konstitucije, osim jednog. Reč je o ekipi specijalaca koja je bila određena da pruži logističku podršku za predstojeći atentat i da u slučaju eventualnih problema strelca izvuče na bezbedno. Čovek koji je određen kao neposredni izvršilac je posebna priča – kaže naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, fizičkim izgledom atentator je u potpunosti odudarao od ljudi sa kojima je doputovao.

– U pitanju je bio tridesetogodišnjak, srednje visine i krhkije građe. Bio je kratko podšišan i ono što je na njemu bilo upadljivo bile su izrazito plave i prodorne oči. Prema informacijama do kojih su došle i neke strane obaveštajne službe, reč je o jednom od najboljih snajperista koji je s vremena na vreme radio za neke zapadne službe. Prezime

tog čoveka je Hil i njegov zadatak bio je da likvidira srpskog premijera Zorana Đinđića – kaže naš izvor.

Kolona vozila je oko 20.20 časova pristigla do izolovane kuće na samom rubu prigradskog naselja Surčin. Lokaciju su obezbeđivali naoružani ljudi. Putnici iz aviona su se uputili u kuću, dok se atentator Hil sa još jednim operativcem zaputio u kuću saradnika britanske obaveštajne službe „Marka”.

Pucanj iz Nemanjine 9

27. septembar 2008. Kurir

Dva snajperska gnezda za podršku bila su smeštena u Birčaninovoj, odnosno u ulici Admirala Geprata, dok je atentator Hil čekao svoju metu u napuštenoj zgradi sedamdeset metara od ulaza br. 5 u Vladu

BEOGRAD – Na sastanku 11. marta uveče u kući saradnika britanske obaveštajne službe koga su vodili pod imenom „Marko”, Entoni Monkton je do detalja izneo plan akcije koja je bila planirana za 12. mart u dvorištu zgrade Vlade Srbije, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema navodima naših izvora, pored šefa britanske obaveštajne službe Monktona i atentatora Hila, sastanku su prisustvovali i operativci koji su bili zaduženi da pruže zaštitu i logističku podršku ekipi na terenu.

– Monkton je objasnio prisutnima da su obavljene sve prethodne pripreme koje su bile nužne za operaciju. Posečen je drvored na parkiralištu kako bi se uklonile sve prepreke strelcima, obavljani su radovi oko zgrade Vlade i velika gomila šteta je bila smeštena na ulaz u tunel, pa je premijer sa pratnjom morao da uđe na ulaz br. 5. Monkton je posebno naglasio da su sigurnosne kamere na zgradi isključene i da neće biti nikakvog zvaničnog snimka osim onog koji naprave televizijske kamere – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da je na tom sastanku u „Markovoj” vili dogovoreno da se postave tri snajperska gnezda.

– Mesto za atentatora bilo je u Nemanjinoj ulici, dok su druga dva snajperska gnezda, koja je trebalo do pokrivaju atentatora i pruže podršku atentatoru, bila smeštena u Birčaninovoj, odnosno u ulici Admirala Geprata. Svako od njih je imao precizna naređenja. Atentator Hil se nalazio u zgradi u Nemanjinoj br. 9, koju samo pomenuto dvorište deli od zgrade Vlade. Iz ove pozicije atentator je imao savršen pogled na ulaz br. 5, a razdaljina je manja od sedamdeset metara, što je za dobrog strelca praktično zicer. Nisu postojale nikakve prepreke između njega i cilja, nikakvi nagibi terena koji bi mogli da smetaju, niti vetar ili neke druge atmosferske prilike nisu mogli da utiču na preciznost hica. Sa te pozicije svi koji su se našli u dvorištu zgrade Vlade bili su kao na dlanu – tvrdi naš sagovornik i dodaje da je zgrada u Nemanjinoj br. 9 bila idealna i zbog još nekih razloga.

– Pomenuti objekat je bio pogodan za vreme bombardovanja 1999. godine i praktično napušten, što je atentatoru omogućavalo lakše izvlačenje sa mesta zločina. Pored toga, zgrada je bila povezana podzemnim tunelima sa okolnim državnim i vojnim objektima – tvrde naši sagovornici.

Laka meta

28. septembar 2008. Kurir

Pre atentata na premijera Zorana Đinđića eliminisani svi prstenovi obezbeđenja osim lične pratnje. Atentator na Đinđića insistirao da ne koristi prigušivač kako bi izazvao metež

BEOGRAD – Specijalac Hil, atentator na premijera Srbije Zorana Đinđića, insistirao je da prilikom samog izvršenja zadatka ne koristi prigušivač na svojoj pušci, kaže za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima. On je ovo zahtevao na sastanku održanom 11. marta uveče u vili saradnika britanske obavestajne službe, koji je bio poznat pod pseudonimom Marko, u beogradskom prigradskom naselju Surčin.

Inače, prema tvrdnjama naših izvora, ovaj sastanak predstavljao je poslednju operativnu pripremu pred akciju koja je bila predviđena za 12. mart.

– Hil je tražio da se ne koristi prigušivač, jer je smatrao da će efekat pucnja bez njega biti takav da će uz istovremene hite sa druge dve lokacije u potpunosti zbuniti i dezorijentisati obezbeđenje premijera Srbije. Monkton se složio sa ovim zahtevom – kaže naš sagovornik.

Pored toga, na ovom sastanku su operativci, koji su se bavili praćenjem pokojnog premijera, izneli svoja saznanja.

– Izneti su svi detalji o tome kako funkcioniše obezbeđenje premijera Srbije. Koje su njihove rutine, kako se postavljaju u određenim situacijama, kako funkcionišu svi prstenovi obezbeđenja. Najviše pažnje posvećeno je prvom pratiocu Zorana Đinđića Milanu Veruoviću, koji mu je uvek bio najbliži pratilac. On je takođe označen kao meta koju treba eliminisati. Veruović se uvek kretao neposredno iza premijera, i sada kada je Đinđić bio povređen i hodao na štakama, upravo je on bio taj koji mu je otvarao vrata, pomagao da izađe iz vozila i nosio njegove lične stvari, dokumenta, torbu i sl. Inače, Đinđić, iako je bio povređen i na štakama, nije dozvoljavao da mu bilo ko pomaže pri kretanju. Atentatoru je dozvoljeno da u zavisnosti od rasporeda ljudi iz Đinđićeve pratnje da znak za početak akcije – tvrde naši sagovornici.

Naši izvori tvrde da je logistička priprema ovog atentata bila izvedena besprekorno.

– Eliminirani su svi prstenovi obezbeđenja oko predsednika srpske vlade, osim onog poslednjeg, njegovog ličnog obezbeđenja. Obaveštajni prsten nije funkcionisao, drugi prsten takođe nije funkcionisao i on je bio zaista laka meta za takve profesionalce – kaže naš sagovornik.

Finalni dogovor

29. septembar 2008. Kurir

Atentator Hil na sastanku uoči ubistva rekao prisutnima da će on doneti odluku u kom trenutku će pucati u premijera

BEOGRAD – Na sastanku u vili saradnika engleske obaveštajne službe „Marka” dogovoren je i način kako će se atentator i njegovi pomagači izvući na bezbednu lokaciju posle završenog posla, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima. Plan je bio da se posle atentata sve tri ekipe sa lokacija izvuku vozilima s rotacionim svetlima i upute u pravcu Novog Beograda.

Prema njegovim rečima, atentator je brifovan o svemu. Operativci i Monkton su ga obavestili o svim važnim parametrima neophodnim za planiranu akciju.

– Predočeni su mu dosije svih članova Đinđićevog obezbeđenja, pa čak i samog premijera. U njima su bili i njihovi psihološki profili, analiza njihovog ponašanja... Predočeni su mu i svi podaci o meteorološkim prilikama, padavinama, vetru, vazдушnom pritisku. Pretpostavka njihovih stručnjaka bila je da će vreme biti idealno za akciju – tvrdi naš sagovornik.

Svi prisutni na ovom sastanku imali su veliko poverenje u čoveka koji je trebalo da bude izvršilac atentata.

– Monkton je u jednom trenutku rekao da sve od njega zavisi, da je upravo Hil taj koji određuje početak akcije i da sve mora biti sinhronizovano s njim – tvrde naši izvori.

Kad je pogledao sva dokumenta i neke snimke koje su mu bili pripremljeni, atentator je doneo odluku kako će postupiti.

– Hil je obavestio prisutne da će on odabrati trenutak kada će pucati i da će to biti onda kad srpski premijer bude bio najmanje pokretan, odnosno kad bude bio na vratima ulaza br. 5 u zgradu Vlade. Naglasio je da odmah posle njegovog hica simultano mora biti otvorena vatra i iz druga dva snajperska gnezda i da strelci moraju eliminisati prvog pratioca Zorana Đinđića, Milana Veruovića. Tako bi se stvorio opšti metež, obezbeđenje bi bilo obezglavljeno i verovatno je da bi izostala pravovremena reakcija – kaže naš sagovornik i dodaje da je tada Monkton saopštio da postoji čovek u zgradi Vlade, njihov operativac iz najužeg Đinđićevog obezbeđenja, koji će se u to vreme nalaziti baš na ulazu br. 5 i koji ima zadatak da po proceni situacije eventualno „završi posao”. Naši izvori tvrde da je atentator Hil rekao da za to neće biti potrebe.

Poslednje pripreme

30. septembar 2008. Kurir

Jedanaest specijalaca i atentator Hil zauzeli pozicije oko zgrade Vlade 12. marta nešto pre 12 časova. Svi bili povezani radio-vezom

BEOGRAD – Ujutro 12. marta, oko deset časova, 11 specijalaca i atentator po imenu Hil uputili su se na svoje lokacije, tačno prema planu koji je do detalja razrađen prethodne noći u vili saradnika britanske obaveštajne službe „Marka” u Surčinu, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, specijalci su sa četiri terenska automobila, uz pratnju vozila koja su pripadala srpskoj vladi, prebačeni do centra grada, odnosno u okolinu Nemanjine ulice, nedaleko od zgrade Vlade.

– Svi su bili povezani radio-vezom sa centrom koji je bio smešten na drugoj lokaciji i koji je pratio frekvenciju na kojoj su komunicirali članovi Đinđićevog obezbeđenja sa ljudima iz BIA-e i MUP-a. U svakom trenutku su znali gde se nalazi predsednik Vlade Srbije i njegova pratnja – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da je cela mreža bila postavljena već pre dvanaest časova.

– Atentator Hil je zauzeo svoju poziciju nekoliko minuta pre 12 časova, na drugom spratu zgrade u Nemanjinoj 9. Ispred i oko zgrade bilo je raspoređeno još petoro ljudi koji je trebalo da mu budu oružana podrška ukoliko ga u nekom trenutku ugrozi obezbeđenje premijera Srbije ili neko iz zgrade Vlade, i da istovremeno osiguraju bezbedno izvlačenje posle izvršenog zadatka. Isti slučaj je bio i u druga dva snajperska gnezda – tvrde naši sagovornici.

Planeri i izvršiooci su računali na faktor iznenađenja i brzine, kao i na opstrukciju unutar BIA-e i MUP koja je trebalo da u prvim satima potpuno parališe državne službe.

– Ipak, za svaki slučaj, operativeci MI6 i ljudi koje je kontrolisao „Marko” bili su raspoređeni oko objekta u kojima se nalazila policija i vojska i trebalo je da u slučaju potrebe, odnosno ako neko iz tih struktura nešto pokuša, brzo reaguju – kažu naši izvori.

Pakovanje dokaza

01. oktobar 2008. Kurir

Sat i po pre atentata na Zorana Đinđića u zgradu Vlade smeštena ekipa forenzičara čiji je zadatak bio da mesto zločina preurede po tačno utvrđenom planu, pre nego što istražni sudija stigne na lice mesta

BEOGRAD – Već u 11 časova, 12. marta, u blizini zgrade Vlade Srbije, ali i u samoj zgradi, bila je stacionirana ekipa forenzičara koja je sa nekim ljudima iz MUP i BIA trebalo odmah posle atentata da izađe na lice mesta, kaže za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima.

Prema rečima našeg sagovornika, njihov zadatak bio je da, u zavisnosti od razvoja situacije, prepariraju mesto zločina na onakav način kakav bi najviše odgovarao daljim zamislama kreatora atentata na srpskog premijera Zorana Đinđića.

– Trebalo je da se ovi ljudi odmah posle atentata nađu u dvorištu Vlade Srbije i da sve dokaze, eventualne ostatke hitaca i druge tragove, uklone i nameste na tačno određeni način, pre no što bi dežurni istražni sudija izašao na lice mesta. Takođe, njihov zadatak bio je da odugovlačenjem i skretanjem pažnje omoguće atentatoru Hilu i njegovoj logističkoj podršci da se bezbedno izvuku iz okoline Nemanjine ulice – tvrde naši sagovornici.

Isti izvori dodaju da su operativci koji su se nalazili u samoj zgradi Vlade imali zadatak da pruže podršku i eventualno izvuku čoveka, bliskog Đinđićevog saradnika, koji je imao zadatak da bude u blizini ulaza br. 5 i da, u slučaju da atentator dobro ne obavi posao, završi započeto.

– Zadatak ovog čoveka bio je sasvim jasan. On je trebalo prvi da pritekne u pomoć pogođenom premijeru, pošto je drugi hitac trebalo da onesposobi Đinđićevog ličnog pratioca Milana Veruovića. Ostali članovi obezbeđenja bili su predaleko i najnormalnije je bilo da se tu nađe najbliži, u ovom slučaju pomenuti saradnik srpskog premijera. U slučaju da je Đinđić bio lakše ili teže ranjen, odnosno, u slučaju da je atentator Hil podbacio, on je trebalo da se pobrine da srpski premijer živ ne stigne do operacionog stola – kaže naš sagovornik i dodaje da za tim nije bilo potrebe, jer je, prema saznanjima koje on ima, Đinđić na mestu bio mrtav.

Atentat

02. oktobar 2008. Kurir

Đinđić je bio licem okrenut masivnim vratima i pružio ruku da ih otvori. U tom trenutku atentator otvara vatru i pogada srpskog premijera. Odmah se razležu još dva pucnja, tvrdi izvor Kurira

BEOGRAD – Događaji u dvorištu Vlade Srbije 12. marta od 12 časova do ubistva premijera Zorana Đinđića, o kojima je Kurir dobio informacije od izvora bliskih obavestajnim krugovima, razlikuju se od zvanične verzije dešavanja vezanih za atentat.

Po rečima naših sagovornika, u 12 časova i 14 minuta operativci su javili da je premijer Srbije Zoran Đinđić krenuo ka zgradi Vlade Srbije. U 12 časova i 23 minuta u dvorište nepredviđeno stiže ministar prosvete Gaša Knežević, koji ubrzo ulazi u zgradu, dok njegov vozač ostaje u dvorištu.

Nekoliko minuta kasnije, tvrdi naš izvor, u dvorište zgrade Vlade ulaze automobili u kojima se nalaze premijer Srbije i njegovo obezbeđenje. Vozila se zaustavljaju u dvorištu i sve se odvija prema očekivanjima organizatora atentata.

– Đinđić s naporom izlazi iz automobila, prelazi nekoliko metara i približava se ulazu br. 5 u zgradu Vlade Srbije. Milan Veruović je tik iza njega s tašnom u ruci. Deo premijerove pratnje ostao je u vozilima. Iz svog gnezda u Nemanjinoj 9 atentator Hil ima savršen pregled situacije. Đinđić je bio licem okrenut masivnim vratima i pružio je ruku da ih otvori. U tom trenutku, dok su se vrata lagano otvarala, atentator otvara vatru i pogađa srpskog premijera. Odmah potom razležu se još dva pucnja. Đinđić pada licem prema podu u hodniku zgrade, tako da mu samo noge vire napolje – kaže izvor Kurira i dodaje da je drugi hitac pogodio premijerovog pratioca Milana Veruovića.

– Iako je bio ranjen i na zemlji, Veruović je pokušao da se podigne i pomogne pogođenom Đinđiću. U dvorištu je potpuni kaos, obezbeđenje srpskog premijera pokušava da se organizuje i u tom trenutku neko dovikuje „Puca se iz Nemanjine!” – kaže naš sagovornik.

On ističe da je Zoran Đinđić bio mrtav pre nego što je pao na zemlju. Ležao je na ulazu u hodnik zgrade Vlade Srbije na stomaku. Lice mu je bilo tik uz prvi stepenik, a leva ruka ispod tela.

Nameštaljka

03. oktobar 2008. Kurir

Operativci CIA i MI6, kao forenzičari s legitimacijama državnih organa Srbije, uklanjaju dokaze sa mesta zločina. Dežurni istražni sudija stiže tek pola sata posle ubistva, tvrdi izvor Kurira

BEOGRAD – Posebne ekipe operativaca CIA i MI6, koji su se prema planu organizatora atentata nalazili u zgradi Vlade Srbije odmah pošto je beživotno telo srpskog premijera odvezeno u pravcu Urgentnog centra, izlaze na lice mesta i započinju asanaciju, kaže za Kurir dobro obavešten izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, koristeći metež nastao posle atentata, operativci su obavili svoj zadatak, pošto niko od ljudi iz obezbeđenja zgrade nije ništa posumnjao niti postavio pitanje ko su ti ljudi, pošto su svi imali uredne propusnice i legitimacije zvaničnih državnih organa.

– Minuti prolaze, u dvorištu zgrade Vlade Srbije postaje sve življe. Ekipe forenzičara izlazi na lice mesta. Niko još ne poziva dežurnog istražnog sudiju. Tek 24 minuta posle ubistva počinje uviđaj. Operativci u ulozi forenzičara čine sve da se uklone dokazi sa lica mesta. Jedan od njih čak briše krv sa žardinjere – kaže naš sagovornik.

S obzirom na to da dežurni istražni sudija dolazi na lice mesta sa zakašnjenjem od 24 minuta, istražitelji mu sugerišu da je u premijera Đinđića pucano iz zgrade u Gepratovoj ulici i cela istraga se seli tamo. U kancelariji na drugom spratu nalaze dokaze da je pucano sa tog mesta – čebad, opuške cigareta...

Prema tvrdnjama naših izvora, ove dokaze je na tom mestu podmetnula logistička podrška atentatorima i oni su poslužili kao glavni dokaz, i cela istraga, a kasnije i optužnica, bazirana je na „činjenici” da je na premijera pucano iz Gepratove.

– Sve je u toj optužnici moguće objasniti, osim te činjenice. Svedoci imaju različita viđenja. Da li su bila dva ili tri pucnja... Ali svi se slažu da je premijer Srbije pao licem prema zemlji, što znači da je mogao biti pogođen samo iz zgrade u Nemanjinoj 9.

Bez žurbe

04. oktobar 2008. Kurir

Atentator Hil i pomoćni strelci bezbedno su napustili lokacije s kojih su pucali na premijera i u vozilima s rotacionim svetlima uputili se prema Surčinu. Policija blokirala grad tek pošto su oni bili na sigurnom

BEOGRAD – Odmah posle ubistva premijera Srbije Zorana Đinđića, atentator Hil i druga dva strelca, koji su se nalazili u zgradama u Gepratovoj i u Birčaninovoj ulici br. 6, sa svojim pomagačima i logističkom podrškom evakuisani su sa mesta zločina – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema rečima našeg sagovornika, trojica snajperista i njihovi pomagači su odmah posle atentata u vozilima s rotacionim svetlima napustili lokacije na kojima su se nalazili i uputili u pravcu beogradskog prigradskog naselja Surčin.

– Iz sigurne kuće u ovom naselju atentator Hil je prebačen na aerodrom, odakle je, snabdeven urednim diplomatskim putnim ispravama, bezbedno napustio srpsku prestonicu i odleteo u pravcu Londona. U narednih nekoliko sati i njegovi pomagači napustili su Srbiju, takođe s diplomatskim pasošima – tvrdi naš sagovornik.

Isti izvor navodi da je atentatoru i njegovim pomagačima potpuno išla na ruku totalna dezorganizovanost srpske policije.

– Naravno, sve je bilo unapred isplanirano, i u MUP Srbije su postojali ljudi čiji je zadatak bio da se u trenutku kad je bila potrebna hitra reakcija desi nešto nepredviđeno i da policija zakaže. Tako se desilo da je grad bio blokiran tek pošto su atentatori bezbedno

napustili mesto zločina. Sve je kasnilo. Od ekipe za uviđaj do istražnog sudije. Potpuno konfuzne informacije po pitanju zdravstvenog stanja premijera i nedostatak zvaničnih podataka čak i prema državnim organima koji su morali, po prirodi svog posla, da budu obavešteni, doveli su do haosa. Nije logično da svetske novinske agencije pre naših zvaničnih organa emituju vest da je Zoran Đinđić mrtav i da se čak i neki ministri iz medija informišu šta se dešava ispred zgrade Vlade Srbije. Sve je to kasnije jako dobro iskorišćeno u istrazi i pisanju optužnice, kao i u zataškavanju pozadine atentata – tvrde naši izvori.

Reanimacija

05. oktobar 2008. Kurir

Zoran Đinđić posle atentata umesto na VMA prebačen u Urgentni centar pod pritiskom operativaca Antonija Monktona, koji je i tamo imao svoje agente, za svaki slučaj

BEOGRAD – Kad je pogođeni premijer Zoran Đinđić 12. marta 2003. godine prebačen u Urgentni centar Kliničkog centra Srbije, u lekarskom timu i među osobljem postojali su ljudi koji je, kao poslednja rezerva, trebalo da obezbede da ne preživi operaciju, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, operativci su se infiltrirali i među dežurno medicinsko osoblje koje je u tom trenutku bilo u Urgentnom centru.

– Kada su nekoliko minuta posle atentata, i pošto je izgubio mnogo krvi, ljudi iz njegovog obezbeđenja uspeli Zorana Đinđića da ubace u automobil, radio-vezom su tražili upustva gde da ga prebace. Odgovor je bio Urgentni centar, naravno, s razlogom. Obično bi u situacijama kad je nekom visokom državnom funkcioneru život ugrožen isti bio prebačen na VMA, jer se smatra da ta ustanova pruža najbolje uslove za lečenje, ali i da je najbezbednija – kaže naš sagovornik.

Ipak, pod pritiskom operativaca Antonija Monktona, koji u prvih nekoliko sati posle ubistva premijera bukvalno kontrolišu srpski MUP, odlučeno je da se Đinđić prebaci u Klinički centar.

– Đinđić je već bio mrtav kad je dovezen u Urgentni centar. Verovatno je bio mrtav odmah pošto je pogođen. Ali se, iz razloga koji su poznati samo organizatorima njegove likvidacije, čekalo sa zvaničnim izveštajem lekarskog konzilijuma o njegovom stanju. Bukvalno, konzilijumu nije dozvoljeno da se obrati javnosti dok to ne odobri neko iz Vlade – tvrde naši izvori, i dodaju da je „razlog za ovo odugovlačenje bio taj što je posle ubistva premijera nastala prava panika među liderima DOS-a, pa mnogi nosioci državnih funkcija koji su morali u tom trenutku da reaguju nisu to učinili, jer fizički niko nije mogao da ih pronađe”.

Diktat MI6

06. oktobar 2008. Kurir

Posle ubistva premijera Srbije Zorana Đinđića veći deo Vlade Srbije bio paralisan, ali su neki tačno znali šta treba da rade. Beba Popović bio među „najtrezvenijima”

BEOGRAD – Pod pritiskom operativaca MI6 i Antonija Monktona srpske vlasti 12. marta uveče proglašavaju vanredno stanje – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema rečima naših sagovornika, odmah posle ubistva premijera Srbije Zorana Đinđića veći deo Vlade Srbije bio je paralisan, ali su neki tačno znali šta treba da rade.

– Samo nekoliko sati posle ubistva, dok većina ministara još uvek nije bila sigurna da li je predsednik Vlade ubijen, televizije B92, Pink i RTS objavljuju imena atentatora i njihove slike, biografije i sve operativne podatke iz istrage koja se vodila protiv najveće organizovane kriminalne grupe na ovim prostorima, „zemunskog klana”. Veliki broj političkih lidera DOS-a bio je iznenađen kada je video njihove fotografije i imena na televiziji. Jedan ministar iz Đinđićeve vlade je čak prokomentarisao u stilu: „Ljudi, jeste li vi normalni, zašto stavljate njihove slike na televiziju” – kažu naši izvori.

Međutim, kako tvrde mnogi svedoci tadašnjih dešavanja, jedan od najtrezvenijih ljudi iz okruženja Zorana Đinđića bio je šef Biroa za komunikacije Vladimir Beba Popović.

– Upravo je Popović bio taj koji je glavnim urednicima ovih televizija dao slike i podatke o ljudima iz „zemunskog klana”. On ih je dobio od ljudi iz MUP-a, a njima su ih servirali operativci pod kontrolom Antonija Monktona – kaže naš sagovornik i dodaje da su upravo ljudi pod kontrolom engleske obaveštajne službe koji su bili instalirani oko premijera Đinđića odigrali ključnu ulogu u pripremanju vanrednog stanja i akcije „Sablja”.

– Da nije bilo Monktonovih saradnika i da je bilo neke iole organizovanije političke snage, posle ubistva Đinđića lako je moglo doći do smene vlasti. Ali, sve je bilo dobro isplanirano. Ljudi pod kontrolom Monktona dolaze do Nataše Mičić, tadašnje predsednice Skupštine Srbije i v.d. predsednika, koja se u to vreme nalazila van Beograda, i dovode je u prestonicu, gde ona pred TV kamerama čita ukaz o vanrednom stanju – kaže naš sagovornik.

Vanredno stanje

07. oktobar 2008. Kurir

Ključni svedok operacije „Sablja” bio šef britanske obaveštajne službe MI6 Antoni Monkton, a glavni cilj likvidacija političkih protivnika. Meta bili SRS, SPS i DSS

BEOGRAD – Posle proglašenja vanrednog stanja i objavljivanja fotografija pripadnika „zemunskog klana” i njihovog označavanja kao izvršilaca atentata na srpskog premijera, započela je druga faza operacije, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

U ovoj fazi operacije planirana je bila likvidacija i uklanjanje političkih protivnika vladajućeg režima.

– Plan je bio da se pojedinim strankama zabrani rad, da se njihovi istaknuti lideri pohapse i zatvore. Tu pre svega mislim na Srpsku radikalnu stranku, Socijalističku partiju Srbije i Demokratsku stranku Srbije – kaže naš sagovornik.

Podsećamo, iz Bosne i drugih zemalja u okruženju u Srbiju su ubačene ekipe specijalaca sa zadatkom da izvrše ove prljave poslove.

– Ključni čovek cele operacije „Sablja” bio je šef britanske obaveštajne službe za Balkan Antoni Monkton. On je preko svojih ljudi u Vladi Srbije, policiji i Bezbednosno-informativnoj agenciji bukvalno vukao sve konce. Svi ostali su bili samo tek puki izvršiooci. Njegovi ljudi su pravili spiskove za hapšenja i likvidacije, njegovi operativci su pružili srpskoj policiji najbitnije podatke o „zemunskom klanu”... Da nije bilo njega, teško da bi ta policijska akcija poprimila razmere koje je imala – tvrde naši izvori.

Kao posebna varijanta razmatran je scenario ograničenog građanskog sukoba u Srbiji koji bi doveo do strane intervencije i postavljanja neke vrste privremene ili okupacione uprave u Srbiji, naravno, pod patronatom UN i uz učešće NATO snaga.

Monktonu je ova ideja bila naročito draga, jer je smatrao da će se prilike u Srbiji smiriti tek ako se u potpunosti eliminišu politički oponenti prozapadnom režimu. Kada je govorio o eliminaciji, tu nije mislio samo na borbu političkim i demokratskim sredstvima – kažu naši izvori.

Šilerova

08. oktobar 2008. Kurir

Plan o rušenju sedišta „zemunskog klana” napravio Entoni Monkton još pre atentata na Zorana Đinđića s namerom da uništi dokaze o saradnji te kriminalne grupe sa pojedinim političarima. Neki dokazi ipak sačuvani

BEOGRAD – Zgrada u Šilerovoj ulici u kojoj je bilo sedište „zemunskog klana” srušena je da bi se prikrili dokazi o povezanosti političara i pripadnika ove organizovane kriminalne grupe – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, u pomenutom zdanju, u kome su živele vođe najmoćnije kriminalne grupe na ovim prostorima Dušan Spasojević Šiptar i Mile Luković Kum, bilo je stecište pripadnika srpskog državnog i političkog vrha, estradnih zvezda, policajaca, kriminalaca...

– U Šilerovoj nema ko nije bio. Svi lideri DOS-a, ministri, njihovi savetnici, lideri opozicionih partija u to vreme, pevačice, glumice... Ne postoji neko ko je značio nešto u javnom životu, a da nije bar jednom bio gost u Šilerovoj ulici. Mnogi su tu dolazili zbog provoda, a većina tražeći neku vrstu pomoći ili saradnje – kaže naš sagovornik.

U javnosti su i ranije kružile priče o famoznim snimcima iz Šilerove, ali nikada ni jedan od tih snimaka nije objavljen. Ipak, naši sagovornici tvrde da oni postoje.

Šiptar i Kum sigurno nisu toliko glupi da nisu snimali sve te razgovore. Poznato je da je potpredsednik Vlade Čedomor Jovanović dolazio tamo, što je na kraju krajeva i sam potvrdio, ali on nije jedini. Postoje dokazi da su svi lideri tadašnjeg DOS-a bili česti gosti Šilerove, ali isto tako i čelnici nekih opozicionih partija u to vreme. Pored njih, svraćale su i neke diplomate i obaveštajci po profesiji – tvrde naši izvori i dodaju kako je zgrada u Šilerovoj bila planirana za rušenje na samom početku akcije „Sablja”.

– Odluka o rušenju Šilerove doneta je pre atentata i doneo ju je lično Entoni Monkton, šef britanske obaveštajne službe za Balkan. Namera mu je bila da se na taj način unište dokazi i obezbedi alibi za pojedine političare koji su bili u funkciji njihovih planova u to vreme, a za koje se znalo da su čvrsto povezani sa „zemunskim klanom”. Bilo bi nezgodno da postoje dokazi o vezama ministara u Vladi sa atentatorima na predsednika te iste Vlade. Ali srećom, deo tih snimaka je sačuvan – tvrde naši sagovornici.

Lažna puška

09. oktobar 2008. Kurir

Oružje iz kojeg je, prema važećoj sudskoj presudi, Zvezdan Jovanović usmrtio premijera, podmetnuto je s namerom da se istraga usmeri u pogrešnom pravcu

BEOGRAD – Puška iz koje je navodno ubijen predsednik Vlade Srbije Zoran Đinđić, „hekler i koh G3”, koja je pronađena u Novom Beogradu, na to mesto je podmetnuta da bi se zavarao trag i skrenula istraga, kaže za Kurir izvor blizak obavешtajnim krugovima.

Oružje iz kojeg je, prema važećoj sudskoj presudi, Zvezdan Jovanović usmrtio srpskog premijera, podmetnuto je s namerom da se istraga usmeri u pogrešnom pravcu.

– Nikada nije tačno utvrđeno kako je ta puška nađena. Sudija Branislav Pantelić je u svom izveštaju od 25. marta 2003. godine napisao da je primetio mrlje na pušci koji liče na tragove krvi, pa ju je zato predao na veštačenje. Ekspert koji je pregledao pušku (ime poznato redakciji Kurira), u svom izveštaju tvrdi da nije primetio tragove krvi na oružju. Postoje i još neke nelogičnosti. Veštak tvrdi da je pušku dobio s nekoliko okvira koji su pronađeni na istom mestu, iako u zvaničnim sudskim spisima stoji da je puška pronađena samo s jednim okvirom. Postavlja se pitanje koju je to pušku veštak ispitivao – kažu naši izvori.

Prema njihovim rečima, posebno je pitanje i ko je napravio grub previd pa je puška prvo data na probno upucavanje, pa tek onda poslata na veštačenje u Vizbaden.

– To je neverovatno. UBPOK je pušku prvo dao veštaku na upucavanje, znači iz nje je pucao, pa su je tek potom poslali u Vizbaden. To znači da je njoj moglo biti bitno izmenjeno stanje pre slanja na veštačenje i da veštaci iz Vizbadena nikako nisu mogli utvrditi da li se radi o oružju iz kojeg je ubijen Đinđić, ili nisu hteli to da utvrde – kažu naši sagovornici.

Posebna tema je i način na koji je atentator Zvezdan Jovanović upucao tu pušku.

– Zvanična verzija, koju je izneo svedok Suvajdžić, kaže da je Jovanović pušku upucavao na Fruškoj gori, gde je ispalio jedan hitac. Svi koji iole poznaju oružje znaju da pušku nije moguće precizno upucati sa samo jednim hicem. A naročito ne pušku koja ima dva režima rada, automatsku paljbu i jedinačnu. Za to bi bilo potrebno bar nekoliko desetina ispaljenih metaka, što jedinačnom paljbom, što kratkim rafalima – trvde naši izvori.

Montaža

10. oktobar 2008. Kurir

Snimci emitovani u udarnom terminu na nacionalnoj televiziji nekoliko nedelja posle ubistva Đinđića, na kojima se vidi kako Zvezdan Jovanović stoji pored mesta na kojem je pronađena puška, lažni su, tvrdi izvor Kurira

BEOGRAD – Snimci na kojima se vidi Zvezdan Jovanović pored mesta na kojem je nađena puška „hekler i koh G3” i snimci sa Fruške gore na mestu gde je Jovanović, prema iskazu zaštićenih svedoka, upucavao pušku, čista su montaža – tvrdi za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Podsećamo, ovi snimci prvi put su emitovani u udarnom terminu na nacionalnoj televiziji nekoliko nedelja posle ubistva srpskog premijera i trebalo je da ilustruju priznanje Zvezdana Jovanovića. Međutim, naši sagovornici tvrde da je cela priča nameštena i da je sve urađeno po unapred pripremljenom scenariju.

– Zvezdan Jovanović je 15. aprila 2003. godine odveden u prostorije UBPOK, a odatle na dva mesta nedaleko od Bujanj potoka. Jedan od operativaca je sa sobom nosio kameru, ali ne televizijsku, već običnu malu kućnu kameru. Advokat i istražni sudija nisu bili prisutni. Potom je Jovanović prebačen do lokacije gde je nađena puška i od njega je traženo da se slika pored te gomile kamenja. Posle toga čovek iz UBPOK koji je vodio akciju (ime poznato redakciji Kurira) saopštava svojim ljudima da odlazi, a da će sve preuzeti drugi čovek, koji se tu nalazio i bio obučen u zelenu vijetnamku – kažu naši izvori i dodaju da je rečeno da treba ići na Frušku goru.

Prema rečima naših sagovornika, Jovanović je zatim prebačen na Frušku goru i od njega je traženo da ponovi slične radnje kao što je činio i na drugim mestima.

– Sve je uredno zabeleženo kamerom. Jovanoviću je naloženo gde treba da stane i šta treba da pokaže. Niko od njega nije tražio da daje bilo kakve izjave i on verovatno nije bio svestan šta radi. Tek pola sata pošto je snimanje na Fruškoj gori obavljeno, na licu mesta pojavljuju se istražni sudija i njegovo osoblje. Od Jovanovića se ponovo traži da ponovi još jednom sve što je uradio na prethodnom snimanju, što on i čini. Kasnije su krimi-tehničari, ispod mesta na koje je Jovanović pokazao, pronašli čauru koja je trebalo

da potvrdi priče zaštićenih svedoka Đure Mutavog i Bagzija kako je Zvezdan upucavao pušku na Fruškoj gori – tvrde naši sagovornici.

Pazi, snima se!

11. oktobar 2008. Kurir

Hapšenja osumnjičenih nisu snimana samo za potrebe policije već, pre svega, za javno prikazivanje, kako bi se kod gledalaca izazvao emocionalni šok i širio strah, tvrdi izvor Kurira

BEOGRAD – Snimci na kojima izvršilac atentata na srpskog premijera Zorana Đinđića pokazuje gde je sklonio pušku kasnije su korišćeni u medijske svrhe, da bi se u javnosti stvorio utisak da su optuženi priznali delo koje im se stavlja na teret – kaže za Kurir sagovornik blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, posle ubistva predsednika Vlade Srbije oformljena je ekipa stručnjaka, koja je, uz sugestije i podršku operativaca britanske obaveštajne službe, radila na pripremi javnog mnjenja za ono što će uslediti.

– Njihov zadatak bio je da kreiraju javno mnjenje tako da se kod gledalaca izazove emocionalni šok, a to je činjeno emitovanjem upravo ovakvih snimaka. Zanimljiv je primer famoznog snimka ubistva premijera, koji je izuzetno dramatičan i emotivno napet, koji deluje šokantno na gledaoca i potpuno se urezuje u svest. Snimci hapšenja osumnjičenih nisu pravljani samo za potrebe policije već, pre svega, za javno prikazivanje i njihov cilj je bio sličan. Trebalo je da pokažu odlučnost i rešenost državnih organa da se obračunaju sa organizovanim kriminalom, ali, sa druge strane, doprineli su i širenju osećanja straha – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da je medijska priprema za operaciju „Sablja” bila krajnje profesionalno urađena.

– Krajni cilj ove operacije bio je obračun sa političkim protivnicima režima u Srbiji i upravo je takva atmosfera bila stvorena. Da je neko kojim slučajem u prvim danima nakon ubistva premijera Đinđića zabranio rad svim opozicionim strankama, niko se ne bi bunio. Koliko je sve bilo dobro zamišljeno i urađeno, govori i podatak da je upravo u tim mesecima Demokratska stranka uživala najveće poverenje birača u Srbiji – kaže naš sagovornik.

Sklonili snajper

12. oktobar 2008. Kurir

Posle atentata na Zorana Đinđića engleski obaveštajci odneli u Bosnu i Hercegovinu pušku kojom je ubijen i ona se verovatno i danas nalazi tamo

BEOGRAD – Pušku iz koje je ubijen srpski premijer Zoran Đinđić saradnici engleske obaveštajne službe preneli su posle atentata iz Srbije u Bosnu i Hercegovinu, gde je sklonjena na sigurno – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema našim izvorima, pomenutu pušku su od atentatora preuzeli saradnici Entonija Monktona i u vozilima koja su pripadala državnim organima Srbije prebacili je do granice s Republikom Srpskom, gde su je preuzele njihove kolege koje su bile stacionirane u Bijeljini i Banjaluci.

– Puška iz koje je ubijen Đinđić prenetu je preko graničnog prelaza Pavlovića most kod Bijeljine. Do graničnog prelaza puška je dovezena u konvoju koji su činila tri službena vozila s rotacionim svetlima. Na graničnom prelazu s bosanske strane sačekali su ih pripadnici međunarodnih snaga koji su preuzeli pošiljku i odneli je najverovatnije u njihovu bazu u Tuzli – kaže naš sagovornik.

Prema podacima kojima sada raspolažu naše službe, ta puška se još uvek nalazi na teritoriji Bosne i Hercegovine.

– Zanimljivo je da se radi o oružju koje je takođe marke „hekler i koh”, ali je reč o mnogo boljem modelu, koji poseduje jedan od najboljih optičkih nišana. Model G3 je deo standardnog naoružanja pojedinih zemalja, dok je ova puška ipak namenjena vrhunskim profesionalcima – kaže naš sagovornik i dodaje da ona ipak nije odabrana slučajno.

– Ona je istog kalibra kao i puška koja je pomenuta u sudskom predmetu i iz koje je Zvezdan Jovanović, prema važećoj sudskoj presudi, ubio premijera Srbije. Razlikuje se u nekim manjim detaljima, ali u principu je to dosta slično. Razlog zašto je odabrana baš ovakva puška za ubistvo Đinđića je to što su operativci stranih službi jako dobro znali da od svih vojnih i policijskih formacija u Srbiji jedino Jedinica za specijalne operacije ima u svom naoružanju pušku „hekler i koh G3” – tvrdi naš izvor.

Podmetanje dokaza

13. oktobar 2008. Kurir

Dokaze u kancelariji u Gepratovoj iz koje je ubijen Đinđić poturili operativci pod kontrolom Antonija Monktona

BEOGRAD – Operativci pod komandom šefa britanske obaveštajne službe za Balkan Antonija Monktona odigrali su ključnu ulogu u pripremi i nameštanju dokaza koji je trebalo da skrenu istragu o smrti Zorana Đinđića u suprotnom smeru, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Nekoliko minuta nakon što je atentator usmrtio Đinđića, u zgradu u Gepratovoj ulici br. 14 ušli su operativci britanske obaveštajne službe koji su se zaputili pravo u kancelariju br. 55 na drugom spratu.

– Šta su tamo konkretno radili, nije poznato, ali je nakon što su dežurni istražni sudija i istražni organi došli do kancelarije br. 55 na drugom spratu u njoj su nađeni dokazi koji su upućivali da je Zvezdan Jovanović odatle usmrtio srpskog premijera. Međutim, u njihovim nalazima postoje neki elementi koji upućuju da nije baš sve bilo tako čisto kao što je predstavljeno u sudskom postupku – tvrde naši sagovornici.

Prema njihovim rečima, ostalo je nejasno kako se nekoliko predmeta koji su kasnije poslužili kao dokaz završili u sobi.

– Na jednom snimku, koji je načinjen nekoliko sati pre ubistva, u kancelariji br. 55 vidi se prozor s koga je, prema zvaničnoj verziji, pucano na premijera Đinđića. Na tom snimku, na prozoru nema ništa. Međutim, kao dokaz br. 18 sa uviđaja koji je izvršen u Gepratovoj zavedeno je čebe, koje se vidi na drugom snimku koji je uvršten kao dokaz u sudskom postupku. Prema zvaničnoj verziji, ispod tog prozora, na podu, pronađen je opušak, za koji je utvrđeno da je pripadao atentatoru Zvezdanu Jovanoviću. Na prethodnom snimku opušak se ne vidi – tvrde naši sagovornici.

Naši sagovornici navode da pored ove postoje i još neke nelogičnosti koje nisu rasvetljene do kraja.

– Na prethodnom snimku se takođe vidi da su vrata od kaljeve peći bila zatvorena, dok su na snimku koji je uvršten u sudski predmet vrata bila otvorena i u unutrašnjosti peći su takođe nađeni dokazi – kaže naš sagovornik.

Otimanje Vojvodine

14. oktobar 2008. Kurir

Severna srpska pokrajina bila je tema sastanka obaveštajnih službi Velike Britanije, Nemačke i SAD u Briselu juna 2003. godine

BEOGRAD – U Briselu je 20, 21. i 22. juna 2003. godine održan sastanak čija je glavna tema bila sudbina Vojvodine. Skupu su prisustvovali predstavnici obaveštajnih službi Velike Britanije, Nemačke i Sjedinjenih Američkih Država.

Ovaj susret dokumentovali su operativci jedne druge strane službe, koja takođe ima interese na ovom području. Na ovom sastanku doneti su sledeći zaključci:

- 1) Izmeniti demografsku strukturu.
- 2) Vojvodinu najpre ekonomski potčiniti kupovinom zemljišta i preduzeća.
- 3) Sve banke i finansijske ustanove moraju biti pod kontrolom zapadnih institucija.
- 4) Na kulturnom planu jačati one sektore civilnog društva koji propagiraju labavije veze sa Srbijom.
- 5) Na političkom planu forsirati i pomoći one političke opcije koje se zalažu za labavije veze sa Beogradom.
- 6) Insistirati na pitanju denacionalizacije i povratku imovine na stanje pre Drugog svetskog rata.
- 7) Raditi na restauraciji granica Austrougarske monarhije.

Prema rečima naših sagovornika, zaključci sa ovog sastanka odlučujuće su uticali na formiranje političkih odluka u Briselu i Vašingtonu koje su se ticale sudbine severne srpske pokrajine.

– Posebno je zanimljiv zaključak koji se tiče insistiranja na povratku imovine vlasnicima koji su napustili Vojvodinu nakon završetka Drugog svetskog rata. Radi se o pripadnicima nemačke manjine koji su svojevolsjno izrazili želju da napuste svoja imanja i odele se u Nemačku. Reč je o vrlo perfidnoj stvari. Sličan primer imali smo skoro sa slučajem obeštećenja Italijana koji su živeli u Hrvatskoj i koji su posle 1945. proterani iz Istre i Dalmacije. Italija je pre nekoliko godina tužila Hrvatsku zbog ovog slučaja i tražila obeštećenje, koje iznosi oko osam milijardi evra. Kako sada stvari stoje, Hrvatska nema velike šanse da dobije ovaj spor – kaže naš sagovornik i dodaje da je sličan scenario spreman i za Srbiju.

Kupovina pokrajine

15. oktobar 2008. Kurir

Prva faza u odvajanju Vojvodine, prema zaključcima sa sastanka obaveštajnih službi u Briselu, trebalo da bude promena vlasničke strukture zemljišta privatizacijom velikih poljoprivrednih kombinata

BEOGRAD – Ključna poluga za odvajanje Vojvodine od Srbije treba da bude ekonomija, zaključak je donet na sastanku vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke održanom u junu 2003. godine u Briselu, saznaje Kurir od dobro obaveštenih izvora bliskim obaveštajnim krugovima.

Prema rečima naših izvora, na ovom sastanku donet je niz zaključaka koji su u nastupajućem periodu predstavljali konkretne smernice za politiku zapadnih zemalja prema konačnom statusu severne srpske pokrajine. Naši izvori, koji su imali uvid u zapisnike sa ovog sastanka, a koje je načinila druga strana obaveštajna služba zainteresovana za ovaj prostor, tvrde da je ipak najveća važnost pridata ekonomskom momentu.

– Pored svih mera koje su predložene na ovom sastanku i koji se tiču političkog konteksta odvajanja Vojvodine, ipak je najveći značaj dat nizu ekonomskih mera, koje su sprovedene u tišini od 2001. godine do danas – kaže naš sagovornik.

– Plan odvajanja Vojvodine i restauracije granica Austro-Ugarske monarhije odvijao se u dve faze. Prva faza, koja je sprovedena u tišini skoro sedam godina, upravo je ta ekonomska komponenta. Ona je uključivala pre svega promenu vlasničke strukture nad zemljištem kroz privatizaciju velikih poljoprivrednih kombinata. Prema planovima zapadnih obaveštajnih službi, privatizaciju ovih velikih preduzeća trebalo je da sprovedu hrvatske kompanije potpomognute nemačkim kapitalom. Tako je izvršena privatizacija zrenjaninskog giganta „Dijamant”. U toj privatizaciji hrvatski „Agrokor” je pored uljare postao i vlasnik više od 200.000 hektara najkvalitetnije zemlje u Srbiji – tvrde naši sagovornici.

Ubačeni

16. oktobar 2008. Kurir

Plan stranih obaveštajnih službi za otepljenje Vojvodine ušao u završnu fazu ubacivanjem secesionističkih stranaka u front za borbu protiv Slobodana Miloševića

BEOGRAD – Politička platforma za otepljenje Vojvodine spremna je od 1995. godine i sada je ušla u završnu fazu, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima. Pozivajući se na zapisnike sa sastanka vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke održanog u junu mesecu 2003. godine, naši sagovornici tvrde da je politička komponenta otepljenja severne srpske pokrajine brižljivo spremna.

– Na tom sastanku predstavnici ovih obaveštajnih agencija predstavili su svoje planove vezane za pomaganje i finansiranje onih političkih snaga koje zagovaraju secesiju. Prema njihovim zaključcima, u to vreme je već trebalo početi sa konkretnim političkim akcijama kroz institucionalne poluge sistema, odnosno trebalo je sistemski raditi na otepljenju – tvrde naši sagovornici.

Prema njihovim rečima, dok se u prvoj fazi borba za otepljenje Vojvodine koncentrisala oko nevladinog sektora i opozicionog delovanja, već početkom 2003. godine sazreli su uslovi za promenu pravca.

– U vreme Miloševića, secesionističke grupe su bile minorne i uglavnom okupljene oko nekih nevladinih organizacija. Svi politički lideri ovog pokreta nikada nisu imali veće uporište u narodu. Međutim, nakon smene režima 2000. godine secesionisti su, doduše stidljivo i na mala vrata, ulazili polako u institucije sistema. U vreme Miloševića u prvi plan nije gurana ideja o otepljenju Vojvodine, nego su u širokom frontu za smenu diktatorskog režima progurane i one snage koje su bile secesionističke. Plan je dugoročno predviđao da ova struja u jednom trenutku postane vladajuća u pokrajini, što se na kraju i dogodilo – kaže naš sagovornik.

Kosovski model

17. oktobar 2008. Kurir

Plan zapadnih obaveštajnih službi za otcepljenje Vojvodine, osim ekonomskog i političkog, sadržao i deo o izazivanju nereda oružanih sukoba sličnih onim na Kosovu i Metohiji

BEOGRAD – Plan otcepljenja Vojvodine, koji je dogovoren na sastanku vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke u Briselu 2003. godine, predviđao je i izazivanje nemira i oružanih sukoba, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Na pomenutom susretu, koji je održan 21, 22. i 23. juna 2003. godine u glavnom gradu Belgije, doneti su zaključci koji su u velikoj meri opredelili sudbinu ovih prostora. Iako je akcenat stavljen na ekonomski i politički plan, ipak vrh obaveštajnih službi zapadnih zemalja nije isključio mogućnost izazivanja nemira i neke vrste oružanih sukoba.

– Iako je centralna tema bila ekonomija i ovladavanje teritorijom ekonomskim i finansijskim porobljavanjem, ipak nije se do kraja isključila mogućnost stvaranja nereda i sukoba. Za ovu svrhu namera im je bila da se u jednom trenutku pojačaju netrpeljivosti između različitih nacionalnih manjina koje žive u Vojvodini i većinskog srpskog življa. Bilo je planirano da se potpomogne oformljivanje i rad svih mogućih nacionalističkih i ekstremističkih grupa u svim nacionalnim grupacijama, pa i u većinskoj srpskoj – tvrdi naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, pozivajući se na dokumenta u koje je imao uvid, obrazac po kome je trebalo da budu izazivani ovi sukobi bio je dosta sličan onom koji je prethodno primenjen na Kosovu.

– I ovde su bili u planu teroristički napadi, uništavanje državne imovine i bojkot institucija, napadi na organe reda, policiju i vojsku pre svega, ali i blokada puteva. Svaka nacionalna grupa dobila bi svoju oružanu frakciju i na terenu bi nastao potpuni kaos, a onda bi se po kosovskom modelu isprovociralo mešanje međunarodne zajednice i problem bi bio sklonjen iz ruku zvaničnog Beograda i postao bi međunarodna stvar – tvrde naši sagovornici.

Hrvatska veza

18. oktobar 2008. Kurir

Realizaciju plana za otcepljenje Vojvodine zapadne obaveštajne službe dodelile hrvatskim kolegama i njihovim finansijskim ekponentima

BEOGRAD – Za planirano otcepljenje Vojvodine zapadne obaveštajne službe jednu od ključnih uloga namenile su hrvatskoj službi i njihovim finansijskim ekponentima, kaže za Kurir sagovornik blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, na sastanak koji je održan u junu 2003. godine u Briselu, i na kome su bili prisutni ključni ljudi britanske, američke i nemačke obaveštajne službe, jedna od tema bila je i uloga koja bi se eventualno mogla dodeliti hrvatskoj službi u predstojećim operacijama vezanim za otcepljenje severne srpske pokrajine.

– Hrvatska služba, uz podršku Britanaca i Nemaca, trebalo je praktično da bude izvođač radova na terenu. Plan je bio jednostavan – favorizovati hrvatski kapital u predstojećoj privatizaciji velikih vojvođanskih preduzeća, pre svega velikih poljoprivrednih kombinata – kaže naš sagovornik.

Naš izvor tvrdi da je, kad god bi neki posao sa privatizacijom zapeo, na scenu stupila hrvatska služba, koja je preko svojih veza u podzemlju brzo peglala situaciju.

– Kada bi nastupio problem, Hrvati bi preko svojih kriminalaca, koji su, opet, u odličnim odnosima sa srpskim kriminalcima, završavali posao – kaže naš sagovornik.

Skoro neprimetno, veliki deo obradive površine u Vojvodini, posredno ili neposredno, ubrzo se našao pod kontrolom hrvatskih firmi.

– Najbolji primer je hrvatski tajkun Ivica Todorić, vlasnik „Agrokora”. Njegov otac je bio jedan od najtvrdih hrvatskih nacionalista iz vremena MASPOK-a 1971. godine, a sin je danas preko svojih firmi vlasnik više od 300.000 hektara najbolje zemlje u Vojvodini. Upravo je on privatizovao zrenjaninsku uljaru „Dijamant” i „Frikom”, a pretpostavlja se da su firme pod njegovom kontrolom posale vlasnici velikog broja preduzeća u Vojvodini – tvrdi naš izvor.

Narko privatizacija

19. oktobar 2008. Kurir

Zemlju i poljoprivredne kombinata u Vojvodini, po nalogu zapadnih obaveštajnih službi, osim hrvatskih firmi, kupovali i albanski i crnogorski biznismeni, novcem stečenim trgovinom narkoticima

BEOGRAD – Pri kupovini zemlje u Vojvodini, pored hrvatskih firmi, favorizovan je kapital albanskih i crnogorskih biznismena, nastao uglavnom kroz trgovinu narkoticima i drugim protivzakonitim poslovima, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Pored hrvatskog kapitala, koji je bio ključan u privatizaciji poljoprivrednih dobara u severnoj srpskoj pokrajini, kroz privatizacije najvećih uljara i poljoprivrednih kombinata, prednost je data i crnogorskom kapitalu i novcu albanske mafije koji je kroz razne investicione fondove plasiran na tržište Srbije.

Prema rečima naših sagovornika, odluka o ovakvom ekonomskom porobljavanju Vojvodine doneta je na sastanku vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, održanom u junu 2003. godine u Briselu.

– Kroz gomilu tih investicionih fondova koji su registrovani na raznim egzotičnim ostrvima krije se šiptarski novac, stican u nelegalnim poslovima trgovine drogom širom Evrope. Albanci su pod uticajem stranih službi „upućeni” da bi bilo poželjno da deo svojih prihoda ulože u privatizaciju i kupovinu zemlje u Vojvodini – tvrdi naš sagovornik.

Isti izvori tvrde da su neke od naših tajnih službi registrovale pojavu ovih „investicionih fondova”, ali da do sada niko od nadležnih organa nije reagovao u vezi sa tim.

– Svi dobro znaju ko stoji iza tog sumnjivog novca, ali država Srbija zasad ništa ne čini da to spreči. Mnogo je prljavog novca ušlo u privatizaciju u Srbiji i na taj način je sumnjivi kapital legalizovan, ali u ovom slučaju namera nije samo da se opere nelegalno stečen novac, već da se stvori ekonomska zavisnost koja će se kasnije reflektovati na političkom polju – kaže naš sagovornik.

Obuka za teroriste

20. oktobar 2008. Kurir

Pokret „64 županije”, koji okuplja mađarske nacionaliste, strane obaveštajne službe pripremalo kao udarnu pesnicu prilikom eventualnog odvajanja Vojvodine

BEOGRAD – Mađarski nacionalistički pokret pod nazivom „64 županije” bio je određen kao glavna udarna pesnica u eventualnim terorističkim obračunima sa srpskim vlastima na teritoriji Vojvodine, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Ova nacionalistička i profašistička organizacija, koja uglavnom okuplja problematičnu mladež i čiji je cilj uspostavljanje granica koje je imala nekadašnja Ugarska u dvojnoj Habzburškoj monarhiji, bila je naročito pogodno tlo za infiltraciju stranih obaveštajnih službi zainteresovanih za područje Vojvodine. Odluka o aktiviranju ove organizacije i njenoj upotrebi u predstojećoj operaciji odvajanja severne srpske pokrajine doneta je na sastanku vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke koji je održan krajem juna 2003. godine u Briselu.

– Odlučeno je da se na sve načine, ali u strogoj tajnosti, potpomogne delovanje ovog pokreta. Tu se pre svega misli na materijalna sredstva, novac, oružje, opremu... Neke strane službe zainteresovane za dešavanja na ovom prostoru registrovale su postojanje nekoliko kampova za obuku na teritoriji Mađarske i u Srbiji u kojima su se obučavali pripadnici ovog pokreta. Instruktori su, naravno, bili već provereni kadrovi koji rade za zapadne obaveštajne agencije i koji su svoje znanje prenosili polaznicima terorističkih kurseva u Hrvatskoj, Bosni i na Kosovu – tvrdi naš sagovornik.

Prema rečima naših sagovornika, pretpostavlja se da je kroz ove kampove prošlo nekoliko stotina polaznika i da je njihova uloga da u određenom trenutku izvrše terorističke napade na strategijski određene tačke u pokrajini, poput industrijskih postrojenja, saobraćajnica, elektromreže...

– Ali, pored tih zadataka, ovi ljudi su osposobljeni i za klasične terorističke akcije, zasede, ubistva vladinih zvaničnika, napade na policiju, blokadu puteva i izvođenje klasičnih borbenih dejstava – upozoravaju naši sagovornici.

Pare za otcepljenje

21. oktobar 2008. Kurir

Plan zapadnih obaveštajnih službi za odvajanje Vojvodine sadržao i finansijsku pomoć separatističkim strankama i nevladinim organizacijama

BEOGRAD – Na sastanku održanom 21, 22. i 23. juna 2003. godine u Briselu, na kome su prisustvovali vodeći ljudi britanske, američke i nemačke obaveštajne službe, dogovoreni su i detalji finansijske pomoći separatističkim snagama u severnoj srpskoj pokrajini, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, veći deo novca bio je namenjen finansiranju političkih partija koje su se otvoreno zalagale za secesionizam, ali i na nevladine organizacije i medije koje su bliske ovim političkim snagama.

– Radi se o višemilionskim sumama. Samo za finansiranje jedne političke partije (ime poznato redakciji Kurira) određena je suma od tri miliona dolara godišnje. Pored partije, dosta novca iz crnih fondova tajnih službi bilo je namenjeno i za udruženja i političke grupacije koje su napravljene isključivo po nacionalnom ključu, odnosno one koje promovišu interese nacionalnih manjina u Vojvodini. Među njima su, opet, po drugom ključu bile favorizovane one grupe koje su imale najekstremnije kadrove – tvrdi naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da su pored ovih, uslovno rečeno, „institucionalizovanih” izvora finansiranja, postojali i drugi načini pribavljanja novca za ove ciljeve.

– Određenim biznismenima na koje su operativci ovih službi na terenu imali neki uticaj bilo je naloženo da finansijski pomognu određene stranke ili nevladine organizacije – kaže naš izvor i dodaje da je većina poslušala te sugestije.

– Neki od tih poslovnih ljudi, a svi manje-više posluju u Srbiji, nisu imali izbor, jer su im drugi poslovi zavisili od veza sa nekim ljudima koji su se u to vreme (sredina 2003. godine) nalazili u vlasti Srbije, a koji su bili u vezi sa ovim stranim službama.

Čerupanje

22. oktobar 2008. Kurir

Plan zapadnih obaveštajnih službi bio da se izvrši teritorijalna podela Vojvodine na tri interesne zone, na koje bi dominantan uticaj imale Hrvatska i Mađarska

BEOGRAD – Na sastanku vodećih ljudi obaveštajnih službi SAD, Velike Britanije i Nemačke, održanom 21, 22. i 23. juna 2003. godine u Briselu, doneta je odluka i o teritorijalnoj podeli Vojvodine, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Podsećamo, na ovom sastanku koji se može smatrati vrlo bitnim u pogledu dalje strategije spoljne politike zapadnih zemalja prema severnoj srpskoj pokrajini, bilo je reči o detaljnoj razradi plana secesije kroz institucionalne, ali i kroz vaninstitucionalne kanale.

Prema rečima naših izvora, koji su imali uvid u zapisnike i snimke sa ovog sastanka do kojih je došla jedna strana obaveštajna služba zainteresovana za događanja na Balkanu, u jednom trenutku govorilo se i o teritorijalnoj podeli Vojvodine.

– Ne bi se moglo reći da je reč o klasičnoj podeli u fizičkom smislu, već pre svega o podeli na direktne interesne zone u administrativnom smislu. Pošto je već u principu sve bilo dogovoreno oko podele kolača između velikih sila zainteresovanih za severnu srpsku pokrajinu, na red je došla i podela ostatka. Ceo proces u velikoj meri liči na podelu Nemačke posle Drugog svetskog rata na interesne zone, kada su saveznici podelili Hitlerovu Nemačku na nekoliko delova. Tako je plan bio da se Vojvodina podeli na tri interesne zone u kojima će na terenu dominantan uticaj imati Mađarska i Hrvatska, naravno pod nadzorom SAD, Engleske i Nemačke – tvrdi naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da ovakav model u mnogome podseća na neku vrstu restauracije granica Austro-Ugarske na Balkanu, ali i na povampirenje NDH.

– Prema toj verziji plana hrvatska interesna zona bi trebalo da bude Srem i delovi Bačke, dok bi mađarska zona trebalo da bude Bačka i delovi Banata. Iako bi administrativni centar bio u Novom Sadu i formalno nezavisan od uticaja sa strane, ipak bi u ovim sredinama hrvatski, odnosno mađarski kapital imali dominantan uticaj, što je i osnovna zamisao projekta Vojvodine kao države – tvrdi naš izvor.

Zatvaranje gasa

23. oktobar 2008. Kurir

Sprečavanje ulaska ruskog kapitala u Vojvodinu odnosno prolaska gasovoda „Južni tok” preko te teritorije ključni deo plana zapadnih obaveštajaca

BEOGRAD – Na sastanku vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, koji je održan u junu mesecu 2003. godine u Briselu, bilo je reči i o sprečavanju ulaska ruskog kapitala u Vojvodinu, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Na pomenutom sastanku, koji se može smatrati ključnim u pogledu odluka koje su postale polazna tačka spoljne politike zapadnih zemalja po pitanju Vojvodine, jedna od bitnih tački bilo je i pitanje ulaska ruskog kapitala i uopšte uticaja u ovu oblast u Srbiji.

Prema rečima naših izvora, skoro jednoglasan zaključak svih učesnika sastanka bio je da po svaku cenu treba sprečiti ulazak Rusa.

– Ove zapadne zemlje su kao jedan od svojih strateških ciljeva u ovom području definisali secesiju severne srpske pokrajine. Način na koji će to izvesti je već dobro poznat i manje-više vidljiv svima. Međutim, ono što se ustvari iza brda valja, razlikuje se od onoga što je vidljivo. Ključna bitka za sudbinu Vojvodine vodi se upravo u ovom trenutku i čvrsto je vezana za sudbinu gasnog sporazuma s Rusijom. Iza planova o secesiji stoje i konkretni ekonomski interesi, jer će, ukoliko „Južni tok” ne prođe kroz Srbiju, a samim tim i kroz Vojvodinu, tuda proći neki drugi gasovod, naravno ne ruski. I, naravno, proći će kroz teritoriju novoformirane države. Gasovod je ključna poluga vlasti u Beogradu kojom mogu bitno da utiču na formiranje političke volje u zapadnim zemljama. Na taj način bi i secesija Vojvodine bila znatno otežana, ako ne i sasvim onemogućena. Upravo je iz tog razloga vrh zapadnih obaveštajnih službi insistirao da se nikako ne dozvoli ruski uticaj u Srbiji – zaključuje naš sagovornik.

Zatiranje

24. oktobar 2008. Kurir

Zapadni stručnjaci koji su radili procene dalje ekonomske sudbine Vojvodine zaključili da je najvažnije uništiti poljoprivredu

BEOGRAD – Uništiti poljoprivrednu proizvodnju u Vojvodini jedan je od zaključaka donetih na sastanku vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke održanom u Briselu 21, 22. i 23. juna 2003. godine, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Kako je Kurir već ranije pisao, ekonomski momenat bio je jedan od presudnih pri formiranju politike zapadnih zemalja prema sudbini severne srpske pokrajine. Međutim, ljudi koji su imali uvid u sadržaj i tok pomenutog sastanka tvrde da je, pored privatizacije i kontrole bankarskog i finansijskog sektora, veliki značaj za prisutne imala osnovna privredna grana u Vojvodini – poljoprivreda.

Prema njihovim rečima, zapadni stručnjaci koji su radili procene dalje ekonomske sudbine Vojvodine smatrali su da je najvažnije uništiti primarnu poljoprivrednu proizvodnju.

– Namera im je bila da to učine na dva načina. Prvo kroz privatizaciju poljoprivrednih kombinata, a onda kroz sistematsko gušenje proizvodnje, pre svega preko državne politike u ovom sektoru. Zato je jedan od prioriteta rada na ovom polju bila infiltracija ljudi u državne institucije koje se bave poljoprivrednom proizvodnjom – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da je u poslednjih nekoliko godina u Vojvodini, osim u najmanju ruku sumnjive privatizacije u ovom sektoru, prisutno i dosta „sumnjivih investicija”.

– Javna je tajna da se u nekoliko fabrika koje se bave proizvodnjom hrane koriste tehnologije koje su kupljene pod sumnjivim okolnostima i pod pritiskom raznih savetnika, a koje nisu dozvoljene u zemljama EU i SAD. Razlog zašto one nisu dozvoljene jeste štetnost za zdravlje čoveka i njegovu okolinu. Ekološki momenat je veoma bitan. Skoro sve strane investicije u Vojvodini ekološki su veoma opasne – tvrdi naš sagovornik.

Secesija

25. oktobar 2008. Kurir

Otcepljenje Vojvodine planirano u dve faze. Posle sticanja statusa autonomne regije pod nadzorom Evropske unije, bila bi proglašena i formalna nezavisnost u sastavu EU

BEOGRAD – Planirano je da budući status Vojvodine bude ostvaren u dve faze. U prvoj bi severna srpska pokrajina trebalo da dobije neku vrstu autonomije, nadzirane iz Evropske unije, a u drugoj fazi trebalo bi da izraste u nezavisnu državu u sastavu zajednice evropskih naroda – EU, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Ovakav zaključak donet je u junu 2003. godine u Briselu, na sastanku vrha obaveštajnih službi Velike Britanije, Sjedinjenih Američkih Država i Nemačke.

Prema rečima naših sagovornika, koji su imali uvid u dokumentaciju sa ovog sastanka, zaključak je bio da se, pored svih priprema za koje su ustanovili da su neophodne, nezavisnost Vojvodine mora postići kroz nekoliko faza.

– Dogovoreni su detalji otcepljenja Vojvodine, sve faze i pripreme, pre svega one ekonomske, privatizacija strateških industrijskih preduzeća u severnoj srpskoj pokrajini, privatizacija poljoprivrednih dobara i zemlje. Na kraju, dogovoreno je da se otcepljenje, ipak, sprovede kroz dve faze. U prvoj bi Vojvodina imala status neke autonomne regije, ili kako to u medijima najavljuju „evropske regije”. To bi bila neka vrsta funkcionalne autonomije, potpuno odvojene od vlasti u Beogradu i pod nadzorom regulatornih organa Evropske unije. Naravno, bila bi pod vojnom zaštitom NATO – tvrdi naš sagovornik i dodaje da se sada jedino još traži neko u Beogradu ko će na to dobrovoljno da pristane.

Naši izvori tvrde da će se nakon prve faze u roku od nekoliko godina ući i u drugu, koja će pretpostavljati formalno osamostaljenje.

– Iako će ostati malo elemenata nezavisnosti na koje će bilo koja zemlja na Balkanu moći da se osloni kroz nekoliko godina, plan predviđa da se u jednom trenutku, najverovatnije kada Srbija bude bila pred vratima EU, neko odluči da proglasi i formalnu nezavisnost Vojvodine – tvrde naši sagovornici.

Huškači

26. oktobar 2008. Kurir

Engleski obaveštajci, za razliku od američkih i nemačkih kolega, zagovarali tezu o otepljenju Vojvodine oružanim putem

BEOGRAD – Vrh engleske obaveštajne službe je na sastanku u Briselu, održanom u junu 2003. godine, zagovarao tezu da Vojvodina svoj put ka secesiji mora da prođe po kosovskom modelu – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, na pomenutom sastanku, kome su pored predstavnika engleske obaveštajne službe prisustvovali i predstavnici obaveštajnih službi SAD i Nemačke, usaglašene su polazne osnove koje su definisale politiku ključnih zapadnih zemalja prema pitanju Vojvodine. Ovaj sastanak, na kome su skoro do detalja razrađene faze otepljenja severne srpske pokrajine, snimili su operativci druge strane službe zainteresovane za ovaj prostor.

Naši izvori, koji su imali uvid u zapisnike sa ovog skupa, tvrde da su se militantnim pristupom posebno isticali predstavnici britanske obaveštajne službe.

– Englezi su stalno zastupali tezu da se Vojvodina mora odvojiti po kosovskom modelu. Tražili su da se isprovocira oružani sukob ograničenih razmera, a zatim da se u celu priču uvedu snage NATO kao neizbežan faktor mira i stabilnosti i da se na taj način, golom fizičkom silom, Vojvodina odvoji od ostatka Srbije – tvrde naši sagovornici.

Iako je plan koji su zagovarali ostali prisutni na sastanku pretpostavljao mnogo suptilnije metode, stvaranje ekonomske zavisnosti, privatizaciju, delovanje kroz sektor civilnog društva... engleski obaveštajci smatrali su da su to neefikasne metode.

– Njihov pristup i argumentacija mogli bi se sažeti u sledeću konstataciju: svi ti planovi su teoretski dobri, ali zahtevaju mnogo vremena i novca. Sukob niskog

intenziteta je, prema njima, mnogo bolje rešenje i upravo to je model koji treba bezuslovno primeniti na Srbiju – tvrde naši izvori.

Na redu Sandžak

27. oktobar 2008. Kurir

Predstavnici obaveštajnih službi SAD, Velike Britanije i Nemačke odlučili da posle „rešenja za Vojvodinu” odmah treba preći na Rašku oblast

BEOGRAD – Pored pitanja Vojvodine, na sastanku vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke održanom u junu 2003. godine otvoreno je još jedno pitanje – pitanje Sandžaka, odnosno Raške oblasti, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Na pomenutom sastanku bilo je reči, pre svega, o aktivnostima u vezi sa budućim statusom Vojvodine. Upravo su na ovom sastanku donete i najbitnije odluke ili smernice koje su u dobroj meri opredelile spoljnu politiku ključnih zapadnih zemalja kada je o ovom pitanju reč. Međutim, kako tvrde naši izvori koji su imali uvid u zapisnike sa ovog sastanka, do kojih je došla jedna druga strana obaveštajna služba zainteresovana za ove prostore, u jednom trenutku bilo je reči i o planovima za Rašku oblast, odnosno Sandžak.

– Iako je gotovo čitav razgovor bio koncentrisan na pitanje Vojvodine, ipak su se prisutni predstavnici ovih službi dotakli i pitanja Sandžaka. Ova tematika je iskrsla u razgovoru kada je jedan od učesnika pitao koliko će cela stvar oko Vojvodine remetiti predviđenu dinamiku disolucije, odnosno koliko će to usporiti razgradnju srpske države. Prema njihovim rečima, posle rešenja za Vojvodinu odmah se prelazi i na problem Sandžaka – kažu naši izvori.

Iako su se prisutni uglavnom složili sa ovim planovima, ipak su predstavnici obaveštajne službe SAD-a imali određene rezerve.

– Njihovi stručnjaci su na tom sastanku upozoravali da se problem Vojvodine nikako ne može stavljati u isti koš sa Sandžakom. Oni su tvrdili da je u Sandžaku, prema podacima kojima oni raspolažu, velika prisutnost terorističke organizacije Al Kaida i da dugoročno gledano to može predstavljati opasnost po njihove interese. Na sastanku je naročito naglašeno da treba izbeći ono što će im se svakako desiti na Kosovu, a na kome je, prema mišljenju Amerikanaca, neminovan sukob sa terorističkim ćelijama instaliranim u južnoj srpskoj pokrajini – tvrdi naš sagovornik.

Razdvajanje

28. oktobar 2008. Kurir

Secesija Sandžaka predstavlja fizičko odvajanje srpskog življa sa severa Crne Gore od Srbije, tvrdili britanski obaveštajci na sastanku u Briselu

BEOGRAD – Na sastanku održanom u junu 2003. godine u Briselu, na kome su prisustvovali ključni ljudi obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, odlučeno je da se u prvoj, pripremnoj fazi projekta secesije Raške oblasti, radi na stvaranju političkih snaga koje će nositi taj projekat – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema rečima našeg izvora, iako je tema Sandžaka bila spomenuta tek uzgred, pošto je centralno pitanje bila operativna realizacija secesije Vojvodine, u kontekstu sledećih koraka iskršlo je i to pitanje.

– Najbitnije od svega što je rečeno na ovom sastanku je što se iz analize obavljenih razgovora jasno vidi i čak nekoliko puta jasno izgovara, koncept – Slaba Srbija znači jak zapadni uticaj u regionu. Iz ove formule kasnije proizilazi sve ostalo. Problem Kosova, problem Vojvodine, problem Sandžaka, problem juga Srbije, sve su to samo posledice – tvrdi naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, na pitanju Sandžaka učesnici ovog sastanka u Briselu zadržali su se jako kratko.

– Konstatovano je da će se nakon realizacije plana za Vojvodinu ući u projekat Sandžak. Predstavnici Velike Britanije insistirali su da se u Sandžaku radi na jačanju infrastrukture političkih partija i civilnog sektora. Amerikanci i Nemci su imali neke primedbe vezane pre svega za prisustvo islamskog fundamentalizma, kao i trgovinu drogom i ljudima, i uopšte organizovani kriminal. Argumentacija Britanaca je bila sledeća: ti problemi postoje, ali se daju kontrolisati. Za njih je najbitnije bilo što bi se Srbija fizički odvojila od severa Crne Gore, gde živi uglavnom srpski živalj, i što bi njena strateška pozicija bila oslabljena – kaže naš sagovornik.

Al Kaida u Sandžaku

29. oktobar 2008. Kurir

Američki obaveštajci otkrili podatke o prisutnosti ćelija Al Kaide u Raškoj oblasti i njihovoj ulozi u terorističkim napadima u Evropi i SAD

BEOGRAD – Na sastanku koji je održan u junu 2003. godine u Briselu, na kojem su bili prisutni zvaničnici obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, iznet je i niz podataka koji govore o prisutnosti ćelija Al Kaide u Raškoj oblasti i o njihovoj ulozi u terorističkim napadima u Evropi i SAD, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema rečima našeg izvora, na pomenutom sastanku, pored operacija vezanih za secesiju Vojvodine, bilo je reči i o projektu otopljenja Sandžaka. Predstavnici američkih obaveštajnih službi izneli su niz činjenica vezanih za ovaj problem.

– Amerikanci nisu bili naročito zainteresovani da se Raška oblast u Srbiji otcepi prema formuli koja je primenjena u Bosni i na Kosovu. Oni su smatrali da nije pametno ulaziti u projekat odvajanja jačanjem islamskog fundamentalizma, već su insistirali na političkoj dimenziji – kaže naš izvor.

Naš izvor navodi da su Britanci smatrali da ni po koju cenu ne treba menjati taktiku koja uspeva. Prema njihovom sudu, recept koji je primenjen u Bosni, a naročito na Kosovu, dao je sasvim pristojne rezultate.

– Predstavnici američke obaveštajne službe su na te argumente izneli niz činjenica koje su direktno ukazivale na veliku prisutnost islamske terorističke mreže na tom prostoru, kao i da su neki ljudi koji su učestvovali u terorističkim napadima u Londonu i Madridu jedno vreme proveli u kampovima za obuku u Bosni, na Kosovu i u Sandžaku. Stav stručnjaka je glasio ovako: Al Kaida je životno zainteresovana za ove prostore, jer je to, prema njihovim zamislima, idealna baza ka Evropi. Odavde je mnogo lakše infiltrirati se u bilo koju zapadnu zemlju, a mreža za regrutaciju bi vrlo brzo mogla da stvori terorističke ćelije koje će činiti pripadnici koji se nimalo ne razlikuju od bilo kog stanovnika Evrope ili SAD. Prema tome, to je tzv. bela Al Kaida – kaže naš sagovornik.

Kampovanje

30. oktobar 2008. Kurir

Al Kaida u Sandžaku, Bosni i na Kosovu organizovala nekoliko kampova za obuku svojih članova, obznanili američki obaveštajci na sastanku u Briselu 2003. godine

BEOGRAD – Predstavnici zapadnih obaveštajnih službi na sastanku održanom u Briselu u junu 2003. godine prezentovali su i niz konkretnih podataka o prisustvu pripadnika Al Kaide u Sandžaku, Bosni i Hercegovini i Kosovu, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema rečima naših izvora, ovaj sastanak je održan sa ciljem da se pretresu sva goruća pitanja vezana za secesiju Vojvodine, ali su se tokom razgovora učesnici diskusije dotakli i problematike Sandžaka i planova za ovu srpsku oblast. Kurir je prethodnih dana pisao o toku ovog sastanka, na kome su učesnici, predstavnici obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke do tančina razradili operativne planove secesije severne srpske pokrajine. Međutim, kada su se dotakli planova vezanih za Rašku oblast, mišljenja su se razmimoišla.

– Britanci su zagovarali jedan model, koji je ranije korišćen za dezintegraciju bivše SFRJ, kroz jačanje nacionalnih i verskih pokreta, ali se sa tim pristupom problemu Amerikanci nisu slagali poučeni iskustvom 11. septembra. Na sastanku su ljudi iz američke obaveštajne službe izneli konkretne podatke o kampovima za obuku pripadnika Al Kaide u Bosni, Sandžaku i na Kosovu. Amerikanci su izneli imena ljudi koji su učestvovali u terorističkim napadima u Londonu, Madridu i SAD. Radi se o sedam lica koja su neko vreme provela u Sandžaku. Takođe su naglasili kako druge njihove agencije, a pre svega DIA, koja se bavi sprečavanjem trgovine drogom, imaju saznanja kako je ta teritorija tranzitna i vrlo bitna za ovaj unosan posao na globalnom nivou. Prema njihovim informacijama, deo novca koji prihoduju kriminalne grupe na tom prostoru odvajaju se za finansiranje secesionističkih političkih pokreta u Sandžaku – kaže naš izvor.

Trovanje Kosova

31. oktobar 2008. Kurir

Nemački obaveštajci zamerili američkim i britanskim kolegama da preteruju s deponovanjem nuklearnog otpada u južnoj pokrajini

BEOGRAD – Na sastanku koji je održan u junu 2003. godine u Briselu, na kome su prisustvovali predstavnici vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, u jednom trenutku bilo je reči i o odlaganju nuklearnog otpada na prostoru koji se trenutno nalazi pod upravom međunarodnih snaga, to jest Kosovu, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, u jednom trenutku su nemački obaveštajci zamerili kolegama da preteruju s deponovanjem opasnih materija na teritoriji Kosova. Smatrali su da bi preterana aktivnost na tom planu u perspektivi mogla ugroziti neke ekonomske interese na tom prostoru.

– Nemci su smatrali da je Kosovo naročito bitno zbog svog energetskog potencijala, misleći pre svega na rudno bogatstvo. Procenjene rezerve rude na Kosovu u najminimalističkim projekcijama mere se desetinama milijardi evra. Ako se već ulaže u kontrolu prostora južne srpske pokrajine i finansiranje vojnog prisustva, onda, po njihovoj proceni, nije pametno upropašćavati privredni potencijal – kaže naš sagovornik.

Naš izvor navodi da se vrhuška najjačih zapadnih obaveštajnih službi u principu složila sa ovim primedbama nemačkih kolega.

– Procenili su da je već previše resursa uloženo u projekat nezavisnosti Kosova da bi se sada sve poremetilo. Svi prisutni na sastanku su potvrdili privrženost ranijim dogovorima koji su definisali sudbinu južne srpske pokrajine. Prema tim planovima, Kosovo je jasno podeljeno na interesne sfere između najvećih svetskih sila u kojima one imaju potpunu kontrolu u svakom smislu. Ekonomski interesi su podeljeni po identičnom principu, dok je funkcija nominalnih kosovskih vlasti bila više protokolarna i u službi ovih interesa.

Beogradski pašaluk

01. novembar 2008. Kurir

Srbiju treba svesti na „prihvatljive granice”, one koje je imala početkom devetnaestog veka, tvrde zapadni obaveštajci

BEOGRAD – Na sastanku koji je održan 21, 22. i 23. juna 2003. godine u Briselu, kome su prisustvovali predstavnici tajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, potvrđeno je uverenje da Srbiju u teritorijalnom smislu treba svesti na granice beogradskog pašaluka, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Naši sagovornici, koji su imali uvid u transkripte sa ovog sastanka, koje je napravila jedna druga strana obaveštajna služba zainteresovana za ove prostore, tvrde da se iz tih razgovora koje su vodili predstavnici ovih službi da zaključiti da postoji unapred pripremljen plan drobljenja Srbije i da je ovaj politički trenutak samo jedna od faza tog plana.

– Jasno se vidi da je njihov plan rasparčavanja Srbije već u poodmakloj fazi i da je započet prilično davno. Nekoliko puta učesnici sastanka govore o nužnosti svođenja Srbije na „prihvatljive granice”, odnosno granice iz prve polovine devetnaestog veka, kad je Srbija bila inferioran politički faktor na Balkanu i država bez svog identiteta i suvereniteta. Iz njihovih razgovora se može zaključiti da se cepanje Srbije neće završiti otimanjem Kosova, Vojvodine i Raške oblasti – kaže naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, neverovatno je koliko su zapadni stručnjaci skoro do detalja „prepisali” model kontrole Balkanskog poluostrva koji je koristila Austro-Ugarska monarhija pre dva veka.

– Plan im nije samo da Srbiju svedu na granice beogradskog pašaluka, već i da unutar tih granica naprave što više zasebnih celina, odnosno regiona koji će imati priličan stepen autonomije u odnosu na centralnu vlast. Upravo zato će u periodu pred nama svi faktori unutar civilnog društva, po diktatu finansijera sa Zapada, raditi na jačanju lokalnih organizacija, odnosno radiće na stvaranju lokalnih lidera i političkih organizacija – kaže naš izvor.

Komadanje

02. novembar 2008. Kurir

Prema planovima pojedinih obaveštajnih službi, Srbija bi trebalo da ostane i bez Niša, Leskovca, Vranja, Pirota i Dimitrovgrada

BEOGRAD – Plan drobljenja Srbije, koji je definitivno usvojen na sastanku vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, predviđao je četiri faze koje se završavaju potpunim dezintegrisanjem državnosti Srbije, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema rečima našeg sagovornika, koji je imao prilike da vidi zapisnike i snimke sa ovog sastanka, održanog u junu 2003. godine u Briselu, u ovom trenutku nalazimo se na sredini tog puta.

– U prvoj fazi, koja je ujedno, prema procenama zapadnih stručnjaka, bila i najkomplikovanija, Srbiji je trebalo oduzeti Kosovo i Metohiju. Njihove procene da će to biti težak poduhvat zasnivale su se pre svega na procenama da je Kosovo za Srbiju klevka istorijskog i duhovnog života i da Srbija neće bez teške borbe odustati od tog dela teritorije. Na koji način i kakvim sredstvima je od Srbije oteto Kosovo, to je svima dobro poznato – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da je izvođenje radova na drugoj i trećoj fazi već uveliko u toku.

– Drugi deo plana odnosi se na secesiju Vojvodine, Raške oblasti i juga Srbije. Prema zamisli arhitekata ovog plana, granična linija bi bila povučena 30 kilometara ispod Aleksinca, što bi značilo da bi Srbija ostala bez svog krajnjeg južnog dela, odnosno bez Niša, Leskovca i Vranja. Na istoku bi granica Srbije trebalo da bude na liniji Timok – Trgoviški Timok, što znači da bi ostali bez Pirota, Bele Palanke i Dimitrovgrada – kaže naš izvor.

Ubiti Srpsku!

03. novembar 2008. Kurir

U junu 2003. u Briselu predstavnici obavještajnih službi SAD, Velike Britanije i Nemačke doneli odluku da u narednih deset godina unište Republiku Srpsku

BEOGRAD – Na sastanku održanom u junu 2003. godine u Briselu predstavnici obavještajnih službi SAD, Velike Britanije i Nemačke doneli su odluku da u roku od deset godina unište Republiku Srpsku, kaže za Kurir izvor blizak obavještajnim krugovima.

Na pomenutom sastanku, o čemu je Kurir već pisao, bilo je reči o konačnoj realizaciji plana „drobljenja” Srbije. Ovaj plan uključuje secesiju Kosova, Vojvodine, Raške oblasti i graničnih delova Srbije, odnosno svođenje srpske države na granice beogradskog pašaluka.

Plan za Republiku Srpsku, prema tumačenju stranih obavještajaca, podrazumevao je sistemsku razgradnju ovog dejtonskog entiteta. U prvim fazama radilo bi se na ukidanju atributa državnosti, odnosno suvereniteta. Ovaj proces je posebno vidljiv u poslednje dve godine, kroz pokušaje međunarodne zajednice da nametne jedinstvenu vojsku i policiju na teritoriji cele BiH.

– U tome je zasad ostvaren samo delimičan uspeh, jer iako je formirana jedinstvena armija nisu do kraja uspeali u nameri da policijske službe Republike Srpske integrišu u službe u Sarajevu – kaže naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, druga faza je daleko ozbiljnija i predviđa potpuno ovladavanje ekonomskim sistemima.

– Kroz proces privatizacije obezbediće se potpuna dominacija zapadnog kapitala, dok bi se istovremeno eliminisali svi nepoželjni poslovni ljudi, a naročito oni koji su kapitalom ili poreklom vezani za Srbiju. Nakon ovih predradnji usledila bi gola fizička represija. Čitavo granično područje Republike Srpske koje se naslanja na Srbiju, uz pojas reke Drine, bilo bi izbrisano s tog prostora. S druge strane reke, zapadni deo sadašnje Srbije imao bi poseban autonoman status u okviru „predviđenih” granica Srbije – kaže izvor Kurira i nastavlja:

– Time bi se definitivno prekinula povezanost Srba s jedne i druge obale Drine, i u fizičkom i u svakom drugom smislu. Srpski živalj oko Banjaluke i Srpske Krajine bio bi definitivno odsečen i prepušten sam sebi. U slučaju nekog novog sukoba, ovaj korpus srpskog naroda bio bi nezaštićen – zaključuje naš sagovornik.

Etničko čišćenje

04. novembar 2008. Kurir

Plan zapadnih obaveštajaca u Briselu za uništenje RS predviđa nekoliko faza, a poslednja je brisanje Srba iz BiH

BEOGRAD – Na sastanku zapadnih obaveštajnih službi u Briselu, održanom u junu 2003. godine, na kojem je bilo reči o procesu uništenja Republike Srpske, učesnici su se saglasili da je apsolutni prioritet prekinuti bilo kakvu vezu Srba zapadno od Drine sa svojom maticom, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema rečima naših sagovornika, koji su imali uvid u zvučne i video zapise sa pomenutog sastanka, u planu „Drobljenja Srbije”, koji su sprovodile najuticajnije svetske sile, proces uništenja Republike Srpske zauzima značajno mesto. Pored secesije Kosova, Vojvodine, Raške oblasti i krojenja granica Srbije po modelu Beogradskog pašaluka, ključni aspekt ovog plana je uništenje srpske države koja je nastala na teritoriji Bosne i Hercegovine.

– Ovladavanje ekonomskim sistemom i uništenje institucija i elemenata državnosti Republike Srpske, samo su početne faze ovog plana. Za njima bi usledio klasični egzodus i etničko čišćenje koje bi Srbe izbrisalo iz Bosne i Hercegovine – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da se od sloma Berlinskog zida i demontiranja nekadašnjeg socijalističkog lagersa, plan velikih zapadnih sila za nekadašnju SFRJ nije nikada naročito menjao.

– U samom početku su usvojeni principi da Srbija mora biti mala i nestabilna da bi Balkan bio stabilan i pod kontrolom. Ovaj princip u međunarodne odnose uvela je austrougarska diplomatija još u 19. veku. U početku je namera bila da se kroz podsticanje razvoja ekstremnog nacionalizma ostalih naroda u bivšoj SFRJ uništi srpska država. Zapadni analitičari vrlo racionalno gledaju na stvari: ako im je za proces stvaranja etnički čiste države u Hrvatskoj bilo potrebno nekoliko godina, ako je Kosovski problem „razrešen” uz ogromne troškove i upotrebu najveće vojne sile na svetu, onda je postalo jasno da treba promeniti pristup. Ciljevi ostaju isti, menjanju se samo metodi – kaže naš sagovornik.

Stop za Ruse

05. novembar 2008. Kurir

Sprečavanje ulaska ruskog kapitala u oblasti zapadno od Drine jedan je od preduslova za ostvarenje plana zapadnih obaveštajaca o uništenju RS

BEOGRAD – Ni po koju cenu ne dozvoliti uticaj Rusa, a posebno ruskog kapitala, na prostoru Republike Srpske i uopšte zapadno od Drine, jedan je od zaključaka sastanka vrha obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Pomenuti sastanak, kako je Kurir već ranije pisao, održan je u Briselu 21, 22. i 23. juna 2003. godine i na njemu je uglavnom bilo reči o finalizaciji projekta „drobljenja Srbije”. Inače, ovaj projekat je predviđao da se država Srbija svede na granice Kneževine Srbije iz devetnaestog veka. Takođe, na ovom sastanku bilo je reči i o sudbini srpskog življa zapadno od Drine, pre svega u Republici Srpskoj.

– Iz snimka razgovora sa ovog sastanka nesumnjivo je da je već odavno doneta odluka da se srpski entitet u BiH definitivno uništi. Kroz nekoliko paralelnih procesa, uništavanje institucija, vojske i policije pa sve do golog fizičkog eliminisanja, trebalo je izbrisati Srbe sa tih prostora, a naročito iz rejona Podrinja, koji je ustvari pupčana vrpca Srbije i Republike Srpske – kaže naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, zapadni obaveštajci su naročito insistirali na tome da se ne sme dozvoliti širenje uticaja Rusa na tom prostoru.

– Donet je zaključak da se ne sme dozvoliti pre svega ruskom kapitalu da uđe u Republiku Srpsku, odnosno da se on uključi kroz proces privatizacije. Takođe, trebalo je blokirati i obaveštajni rad ruskih službi na prostoru BiH. Posebno je naglašeno da se ni po koju cenu ne sme dozvoliti da gasovod, koji je bio u planu, prođe preko teritorije Republike Srpske, jer bi u tom slučaju značilo da je srpski entitet potpuno nezavisan i u poziciji da uslovljava ostatak Bosne i Hrvatsku – kaže naš sagovornik.

Ujedinjenje

06. novembar 2008. Kurir

Nekoliko nedelja pre ubistva Zoran Đinđić u Banjaluci razgovarao s rukovodstvom RS o mogućem spajanju dve srpske države

BEOGRAD – Srpski premijer Zoran Đinđić je nekoliko nedelja pre nego što je ubijen putovao u Banjaluku da bi s tamošnjim rukovodstvom razgovarao o čvršćem povezivanju Republike Srpske i Srbije, odnosno o mogućem ujedinjenju dve srpske države – kaže za Kurir izvor blizak obavestajnim krugovima.

Prema rečima naših izvora, do ovih saznanja došlo se na osnovu transkripata i zvučnih zapisa sa sastanka koji je održan u junu 2003. godine u Briselu. Na sastanku su prisustvovali najviši zvaničnici obavestajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, i uglavnom je bilo reči o realizaciji plana „drobljenja Srbije”. Ovaj plan je predviđao svođenje srpske države na granice Kneževine Srbije iz devetnaestog veka, što znači otcepljenje Kosova, Vojvodine i Raške oblasti.

– U jednom trenutku, kad su učesnici ovog sastanka razgovarali o budućnosti Republike Srpske, jedan od predstavnika engleske obavestajne službe je prokomentarisao kako je dobro što je Đinđić uklonjen, jer je, prema njegovim rečima, i on u poslednjim mesecima života imao vizije jake i prosperitetne srpske države – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde, o čemu je Kurir ranije pisao, da je pokojni premijer pred sam kraj života bio duboko razočaran ponašanjem zapadnih sila prema Srbiji.

– Bio je ogorčen stavom Zapada, a naročito je to bilo primetno nakon posete Vašingtonu. Na tim sastancima u glavnom gradu SAD srpskom premijeru bila je ispostavljena lista zahteva na jednom parčetu papira. Ti zahtevi odnosili su se na zaštitu američkih interesa u Srbiji, kako ekonomskih tako i političkih. Srpski premijer imao je

mogućnost samo da pročita taj papir, ali mu američki zvaničnici nisu dozvolili da komentariše sadržaj. Kada je izašao iz zgrade Stejt departmenta, on je čoveku iz obezbeđenja koji ga je pratio rekao kako mu je sada jasno „da oni ne žele da pomognu Srbiji, nego da je ruše, svuda i na svim nivoima” – kaže naš sagovornik.

Odbrana Kosova

07. novembar 2008. Kurir

Neposredno pre atentata Zoran Đinđić pokušao da spreči otcepljenje Kosova vezivanjem tog problema za Republiku Srpsku

BEOGRAD – Zoran Đinđić je pred atentat otputovao u Banjaluku da bi se sa rukovodstvom Republike Srpske dogovorio o zajedničkoj strategiji delovanja u predstojećem periodu, pre svega u vezi sa pokušajima međunarodne zajednice da otcepi Kosovo od Srbije, kaže za Kurir sagovornik blizak obaveštajnim krugovima.

Prema rečima naših sagovornika, strane službe, koje su u stopu pratile srpskog premijera i koje su imale svoje ljude instalirane u njegovom okruženju, imale su informaciju šta je pravi razlog Đinđićeve posete Banjaluci. Pored niza protokolarnih sastanaka, Đinđić je trebalo da razgovara o zajedničkom planu, odnosno o vezivanju pitanja Kosova za pitanje Republike Srpske.

– Kada je pokojnom srpskom premijeru postalo jasno da zapadne zemlje nemaju iskrene i prijateljske namere, već da u pogledu Srbije imaju jasno definisan interes, on je pokušao da izvuče najbolje iz date situacije. Pokušavao je da izgradi svoju pregovaračku poziciju imajući u vidu da je stav najjačih svetskih sila bio da južna srpska pokrajina treba da postane nezavisna država – kaže naš sagovornik.

U prvom trenutku, kako kažu naši izvori, plan srpskog premijera bio je da pokuša da ubedi međunarodnu zajednicu da je jedino trajno rešenje za pitanje Kosova – podela.

– Pokušao je da ubedi Zapad da se Kosovo mora podeliti na severni srpski deo i južni šiptarski, ali osim vlada nekoliko, političkih ne naročito značajnih, evropskih zemalja, nije naišao na razumevanje. Kada je ova inicijativa srpskog premijera doživela propast, Đinđić se odlučio da malo zaoštri situaciju i u celu problematiku je uveo Republiku Srpsku. Namera mu je bila da uveže sudbine ove dve teritorije. Ako bi neko pokušao da otcepi Kosovo, on bi automatski tražio isto tretman za Republiku Srpsku – kaže naš sagovornik.

Upozorenja

08. novembar 2008. Kurir

Zoran Đinđić nekoliko meseci pre ubistva primao jasne poruke da treba da promeni svoj stav u vezi sa rešavanjem problema RS i Kosova

BEOGRAD – Pre posete Banjaluci u februaru 2003. godine, srpski premijer Zoran Đinđić je nekoliko puta upozoren da treba da promeni svoj stav po pitanju Kosova i Republike Srpske, kaže za Kurir izvor blizak obavешtajnim krugovima.

Ova upozorenja su, prema rečima naših sagovornika, dolazila i od stranih diplomatskih predstavnika u Beogradu, a naročito od ambasadora SAD Vilijema Montgomerija. Isto tako, do Đinđića su raznim tajnim i kriminalnim kanalima stizale poruke o promeni raspoloženja velikih zapadnih zemalja prema njemu lično i prema njegovoj politici. Međutim, srpski premijer je bio uporan.

– Sva ta upozorenja ga nisu mnogo poljuljala. Govorio je često svojim najbližim saradnicima da smatra da za Srbiju i njene probleme ne postoji drugo rešenje i drugi put. On se nije naročito obazirao ni na upozorenja koja su mu stizala iz njegovog okruženja, bez obzira na to bila ona dobronamerna ili ne. Sigurno je da se Đinđić u poslednjih nekoliko meseci poprilično distancirao od saradnika sa kojima je sarađivao prethodnih godina, ali se nikada do kraja nije utvrdilo da li je to učinio zbog njihovih, navodnih, veza sa organizovanim kriminalom – kaže naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, pred sam put u Banjaluku, Đinđić je bio dodatno upozoren, pokušajem atentata kod hale Limes na Novom Beogradu.

– Ovim mu je poslata jasna poruka da ne treba da poteže pitanje Republike Srpske u kontekstu rešenja kosovskog problema. On je bio potpuno svestan toga iako je pred TV kamerama rekao da se to vozač malo zaneo i da se obučavao na autoputu. Takođe, dok je boravio u Banjaluci, jedan njemu blizak političar iz Republike Srpske mu je rekao da se nešto sprema na njega. Istu stvar mu je ponovio i nekoliko dana kasnije Milorad Dodik, danas premijer Republike Srpske, na jednoj večeri u beogradskom hotelu Interkontinental. Oba puta pokojni srpski premijer je samo odmahnuo rukom na ova upozorenja – kaže naš sagovornik.

Izdali ga

09. novembar 2008. Kurir

Prilikom Đinđićeve posete Banjaluci jedan britanski obaveštajac mu je sugerisao da ponovo počne da sluša sugestije Zapada, na šta je on uzvratio da mu ne pada na pamet da menja politiku

BEOGRAD – Britanci su u vreme dok je Zoran Đinđić bio u poseti Banjaluci, u februaru 2003. godine, poslali svog čoveka koji je u to vreme bio u Sarajevu da upozori srpskog premijera da promeni svoj odnos prema Republici Srpskoj i Kosovu, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Naime, za vreme posete Banjaluci u februaru 2003, svega nekoliko nedelja pre atentata, Zoran Đinđić se sreo s jednim britanskim diplomatom, koji se u to vreme nalazio u administraciji visokog predstavnika za BiH Pedija Ešdauna. Pomenuti diplomata je u drugoj polovini devedesetih službovao u Srbiji i iz tog vremena se poznao s pokojnim srpskim premijerom.

Upravo je on u ambasadi Velike Britanije u Beogradu bio zadužen za kontakte sa opozicionim medijima i političarima. Kasnije je ovaj karijerni diplomata službovao i u Sarajevu i Zagrebu, a pre dve godine, kad je bivši operativac MI6 Ričard Tomlison razotkrio imena operativaca MI6, njegovo ime je takođe bilo na listi.

– Ovaj diplomata se sreo sa Đinđićem, kratko i neformalno, više u prijateljskom nego službenom aranžmanu, za vreme dok je srpski premijer boravio u službenoj poseti. Razgovor je bio kratak i u njemu je Englez saopštio Đinđiću da odmah mora da revidira svoje stavove prema Zapadu i da ponovo počne da sluša „sugestije”. Đinđić mu je na to odgovorio da nema nameru da promeni bilo šta u svojoj politici, da je uveren da čini pravu stvar i da su ga upravo oni, odnosno Zapad, izdali, jer su mu okrenuli leđa u trenutku kad je od Srbije pokušao da napravi uređenu i respektabilnu državu – kaže naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, u jednom trenutku razgovor je poprimio malo „življi” tok, u kome je došlo i do razmene nekoliko neprijatnih rečenica.

– Britanac je u jednom trenutku rekao da je to što Đinđić radi jako opasno i po njega i po ljude oko njega i da se ne šali, na šta mu je srpski premijer uzvratio da mu je potpuno svejedno šta oni misle. „Zar vi mislite da ste jedini i da ništa osim vas ne postoji na ovom svetu”, rekao je Đinđić u jednom trenutku svom sagovorniku. Engleski diplomata je onda spustio loptu i zamolio predsednika Vlade Srbije da u ime starog prijateljstva i prošlih vremena još jednom razmisli o svojoj odluci, na šta mu je Đinđić odgovorio da ne veruje da će se bilo šta menjati u njegovom stavu, osim ukoliko oni ne promene nešto u svom ponašanju prema njemu i njegovoj zemlji – kaže naš sagovornik.

Titov snajper

10. novembar 2008. Kurir

Treći čovek koji je učestvovao u atentatu na Đinđića bio je vrhunski snajperista, specijalac iz RS sa bogatim ratnim iskustvom, i imao je zadatak da u slučaju neuspeha prvog strelca dovrši započet posao

BEOGRAD – Treći strelac koji je učestvovao u atentatu na srpskog premijera Zorana Đinđića u Srbiju je ušao iz Republike Srpske, kaže za Kurir izvor blizak obavешtajnim krugovima.

Pored atentatora koji su bili raspoređeni u Nemanjinoj 9 i Birčaninovoj ulici, treći atentator, koji je imao zadatak da u slučaju neuspeha prvog strelca dovrši započet posao, bio je upravo pomenuti specijalac iz Republike Srpske. Prema rečima našeg izvora, radilo se o vrhunskom snajperisti, specijalcu sa bogatim ratnim iskustvom.

„U pitanju je Srbin iz istočne Bosne koji je u vreme građanskog rata u BiH bio angažovan u specijalnim snagama Vojske Republike Srpske. Pre rata bio je blizak određenim kriminogenim strukturama, ali ga je, isto tako, tadašnja Jugoslovenska služba državne bezbednosti koristila za likvidacije političkih protivnika socijalističkog režima koji su se nalazili u inostranstvu”, kaže naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, atentator je ušao u zemlju neopaženo, u njegovom dolasku nije bilo ništa sumnjivo pošto je i ranije ulazio na teritoriju Republike Srbije.

„Sa sobom je nosio svoje naoružanje, odnosno snajpersku pušku vrhunske izrade i preciznosti, koju je zaplenio u vreme rata u jednoj od lovačkih kuća koju je koristio Josip Broz Tito. Nema sumnje da se radi o vrhunskom patrioti, koji je to što je uradio, uradio iz ubeđenja da čini stvar korisnu za Srbiju i za srpski narod. Za ovaj zadatak bio je nagrađen sa 10.000 dolara i novim ličnim i putnim ispravama, koje su glasile na ime izvesnog D. Ž. B. (ime poznato redakciji) iz Kragujevca. Naravno, osoba na čije su ime isprave glasile odavno je bila pokojna”, kaže naš sagovornik. Naši izvori tvrde da je ovaj „treći čovek” nekoliko dana posle atentata na premijera Zorana Đinđića napustio Srbiju i s lažnim pasošem otputovao u inostranstvo, međutim, samo nekoliko meseci kasnije, tačnije u junu iste godine, vratio se u Republiku Srpsku, gde je, zbog sumnje da je počinio neka krivična dela, uhapšen i pritvoren.

Trofej

11. novembar 2008. Kurir

Pušku „hekler i koh”, koju je ukrao u Titovoj kući za odmaranje na Tjentištu, a iz koje je kasnije pucao na premijera Zorana Đinđića, treći strelac uredno prijavio i registrovao kao ratni plen

BEOGRAD – Trećeg strelca koji je učestvovao u atentatu na premijera Srbije Zorana Đinđića angažovali su ljudi iz Republike Srpske koji su u vreme građanskog rata u Bosni i Hercegovini bili na odgovornim funkcijama u vlasti – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, „čovjek trećeg gnezda”, to jest specijalac iz Republike Srpske kome je zadatak bio da u slučaju neuspeha svojih kolega preciznim hicem dovrši srpskog premijera, u Srbiju je došao na nagovor nekada visokog funkcionera bezbednosnih struktura u BiH.

– Atentator je imao apsolutno poverenje u svog nalogodavca, jer ovo nije bila prva situacija u kojoj je primao direktne naloge od ovog čoveka. U prethodnih dvadesetak godina nekoliko puta je radio po njegovom direktnom nalogu. Inače, atentator na Đinđića je u vreme rata bio na najodgovornijim i najtežim zadacima isključivo specijalne prirode, pa mu bogato ratno iskustvo nije nedostajalo – kaže naš sagovornik.

On ga je snabdeo svim neophodnim dokumentima sa kojima je trebalo da izađe iz Srbije, a koja su glasila na ime pokojnog Đ. B. iz Kragujevca. Takođe, njegovi pomagači su mu omogućili da se nekoliko nedelja nakon atentata potpuno neometan izvuče iz zemlje.

Naši izvori tvrde da je naročito zanimljivo kako je atentator došao u posed puške koju je poneo na izvršenje zadatka.

– U vreme ratnih dejstava njegova jedinica našla se u blizini Tjentišta, mesta gde je Tito imao jednu od svojih mnogobrojnih kuća za odmor u koje je retko svraćao. Upravo u jednoj takvoj kući atentator na srpskog premijera je sa svojom pratnjom nabasao na kolekciju oružja pokojnog maršala. Među silnim naoružanjem pažnju mu je privukla snajperska puška „hekler i koh”, specijalne unikatne izrade, kupljene i namenjene Josipu Brozu. Upravo je ovu pušku zadržao i poneo sa sobom, a kasnije ju je uredno prijavio i registrovao kao ratni plen – kaže naš sagovornik.

Zamena identiteta

12. novembar 2008. Kurir

Treći atentator na Zorana Đinđića nekoliko meseci posle zločina oputovao u Moskvu sa pasošem izdatim na ime preminule osobe

BEOGRAD – Treći strelac koji je učestvovao u ubistvu premijera Srbije Zorana Đinđića jedno vreme nakon atentata proveo je u Moskvi, kaže za Kurir izvor blizak obavешtajnim krugovima.

Prema rečima naših izvora, posle atentata na srpskog premijera Zorana Đinđića, treći strelac, koji je na ovaj zadatak došao iz Republike Srpske, se nakon atentata vratio u mesto gde je do tada živeo. Tamo je proveo nekoliko meseci, a zatim se sa 10.000 dolara u džepu i lažnim dokumentima zaputio u Rusiju gde je ostao, takođe, nekoliko meseci.

– Zanimljivo je kako je ovaj atentator došao do dokumenata sa kojima je uredno napustio državu. Iz njegovog primera je očigledno da je u ubistvo srpskog premijera Zorana Đinđića umešan i jedan deo bezbednosnih struktura u Srbiji, odnosno delovi policije, BIA i vojnih službi bezbednosti – kaže naš sagovornik.

Naš izvor navodi da je takvu vrstu dokumenata, odnosno lažni pasoš i ličnu kartu, koja je izdata na ime preminulog lica sa svim njegovim podacima, mogla je da izda samo osoba koja ima pristup svim tim informacijama, odnosno neko ko je deo ovih struktura bezbednosti.

– Slično se dogodilo i u slučaju Radovana Karadžića, koji je sasvim mirno živeo i čak putovao po inostranstvu koristeći se dokumentima druge osobe. Svi brojevi, odnosno jedinstveni matični broj građana i drugi podaci se slažu u potpunosti sa originalom, tako da je jako teško, gotovo nemoguće redovnom proverom utvrditi da je reč o falsifikatu. Međutim, ovakvu zamenu identiteta mogao je da napravi samo neko ko je jako dobro pozicioniran u službi – kaže naš sagovornik.

Nezgodan svedok

13. novembar 2008. Kurir

Engleski obavешtajci dobili zadatak da trećeg atentatora na Zorana Đinđića lociraju u Moskvi i zatim likvidiraju

BEOGRAD – Operativci engleske obavешtajne službe locirali su krajem 2003. godine u Moskvi trećeg atentatora koji je učestvovao u ubistvu srpskog premijera Zorana Đinđića i tom prilikom su pokušali da ga otmu i likvidiraju, kaže za Kurir izvor blizak obavешtajnim krugovima.

Prema rečima naših izvora, nekadašnji specijalac Vojske Republike Srpske, koji je učestvovao u atentatu na Đinđića, nekoliko meseci nakon ubistva sklonio se u Rusiju, u koju je stigao sa dokumentima na ime Đ. B. (ime poznato redakciji) iz Kragujevca. U glavnom gradu Rusije živeo je prilično skromno i povučeno, jer mu materijalna situacija nije drugačije dozvoljavala. Kako tvrde naši izvori, on je na ime nadoknade za izvršeni zadatak dobio 10.000 dolara, koje je i poneo u Rusiju.

– On to nije radio zbog novca. Bio je ubeđen da je reč o državnom i patriotskom poslu, jer su ga za to angažovali ljudi koji su ga i ranije koristili za slične poslove, dakle pripadnici službe bezbednosti. Atentator nije imao pojma da su oni u međuvremenu promenili nalogodavca – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da je on namerno sklonjen u Rusiju i da je namera bila da taj čovek tamo i nestane, jer je to mnogo lakše učiniti u Moskvi nego, recimo, u Višegradu, Zvorniku ili čak Beogradu.

– Pripadnici engleske obaveštajne službe su ga jako brzo locirali pošto su imali podatke o njegovom identitetu i tačno su znali koga da traže. Čini se da je ovaj čovek svesno bio žrtvovan, da je namerno navučen na tanak led i obmanut. Po svoj prilici, bio je nezgodan svedok, koji je trebalo po svaku cenu da nestane. Prvo su ga iskoristili, a zatim odbacili – kažu naši sagovornici.

Završio u Hagu

14. novembar 2008. Kurir

Treći atentator na Đinđića izbegao zamku engleskih obaveštajaca u Moskvi, ali je po povratku u Bosnu uhapšen i izručen Haškom tribunalu

BEOGRAD – Treći snajperista koji je učestvovao u atentatu na srpskog premijera Zorana Đinđića za dlaku je izbegao otmicu krajem 2003. godine u Moskvi, gde se bio sklonio nekoliko meseci posle ubistva, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

U njegovom izvlačenju veliku ulogu odigrale su druge strane službe koje su bile zainteresovane za događanja na Balkanu. Prema rečima naših sagovornika, treći strelac je u poslednjem trenutku opomenut da se skloni i bukvalno je za nekoliko minuta promenio kretanje i izbegao zamku koja mu je postavljena.

– Nije ni slutio šta ga čeka i da su mu operativci engleske službe ušli u trag. Živeo je sasvim spokojno u iznajmljenom stanu u Moskvi, koji je platio godinu dana unapred, i za to dao polovinu novca koji je imao kod sebe i koji je dobio od ljudi koji su mu naložili da ode u Beograd i učestvuje u ubistvu premijera Srbije Zorana Đinđića. Povremeno je radio neke fizičke poslove, od kojih je u principu i živeo dok je čekao signal od svojih kontakata da je vreme da se vrati – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da atentator nijednog trenutka nije posumnjao da je prodat i da su mu za petama.

– Bio je potpuno iznenađen kad mu je saopšteno da se skloni. Bukvalno su ga ljudi oteli ispred nosa engleskim operativcima. Nije znao šta da radi i odlučio je da se vrati u Bosnu, u svoje rodno mesto. Nedugo pošto je stigao tamo, biva uhapšen zbog optužbi za ratne zločine i transportovan u Hag – kaže naš sagovornik.

Treća osoba

15. novembar 2008. Kurir

Agenti stranih obaveštajnih službi umešani u ubistvo gardista Dragana Jakovljevića i Dražena Milovanovića, tvrdi izvor Kurira

BEOGRAD – U ubistvo gardista Dragana Jakovljevića i Dražena Milovanovića umešani su agenti stranih obaveštajnih službi koji su bili u potrazi za odbeglim haškim optuženicima, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Vojnici na odsluženju vojnog roka Dragan Jakovljević i Dražen Milovanović nastradali su 5. oktobra 2004. godine ispred, do tada tajnog, vojnog objekta „Karaš” u Topčideru. Prema zvaničnim navodima vojnih istražnih organa, gardisti su se međusobno poubijali, ali je nekoliko nalaza nezavisnih komisija utvrdilo da zvanična verzija nije do kraja tačna. S ciljem da se rasvetli ova afera, formirana je nezavisna državna komisija, koja je takođe došla do rezultata koji se kose s nalazom zvanične istrage.

– Gardisti se nisu međusobno poubijali, kako je to zvanično saopšteno, niti ih je ubilo obezbeđenje nekog od haških optuženika, kako su spekulisali pojedini mediji, ali je sasvim sigurno da ih je ubilo treće lice, koje nije bilo iz sastava gardijske jedinice – kaže naš sagovornik.

Prema rečima naših izvora, mnoge okolnosti koje prate ubistvo dvojice gardista nisu do kraja razrešene. Pored položaja tela, uglova iz kojih su navodno ispaljeni smrtonosni hici, ulaznih i izlaznih rana, ostaje nejasno i kako su u tom trenutku kamere koje se nalaze baš na tom delu bile isključene.

– Ništa ne bi bilo čudno da su kamere bile neispravne svuda, u celom sektoru, ali da baš na mestu gde su se nalazila dvojica gardista ne rade, to je jako zanimljivo. Interesantna je i koincidencija da ni u trenutku kada je ubijen premijer Zoran Đinđić ispred ulaza broj 5 nije radila nijedna kamera – kaže naš sagovornik i dodaje da se, prema

informacijama kojima raspolaže, može pouzdano tvrditi da u pomenutom vojnom objektu nije boravio niko od haških optuženika koji su se krili od zvaničnih državnih organa.

Zaštita za kriminalce

16. novembar 2008. Kurir

Britanska služba MI6 ubacila ljude u kriminalne grupe, a „surčinski klan” kontrolisala preko saradnika koji se vodio pod šifrom „Marko”

BEOGRAD – Entoni Monkton, šef britanske obaveštajne službe za Balkan, infiltrirao je svoje ljude u najjače kriminalne grupe u Srbiji i preko njih kontrolisao njihov rad – kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Kontrolom nad najjačim kriminalnim grupama operativci MI6 su imali na oku celokupnu trgovinu narkoticima, duvanom, belim robljem i svim drugim poslovima kojima su se bavile kriminalne grupe u Srbiji. Na ovaj način su mogli u pravom trenutku da preusmere tokove novca i uticaja s jedne političke opcije na drugu.

– U to vreme, dakle 2001. i 2002. godine, najjača kriminalna grupa na prostoru Srbije bila je surčinski kriminalni klan. Oni su bili najbrojniji i najorganizovaniji. Pod svojom kontrolom držali su veliki deo trgovine drogom i druge nelegalne biznise. Monkton je oko njih postavio mrežu svojih ljudi i preko saradnika koji se vodio pod šifrom „Marko” kontrolisao šta se dešava u ovoj kriminalnoj grupi. Njihov izvor, u ovom slučaju „Marko”, uživao je veliko poverenje vođa klana, pa mu nije bilo teško da izvrši postavljene zadatke – kaže naš sagovornik.

Pored direktne kontrole, operativci MI6 su preko svojih ljudi infiltriranih u policiji i tajnoj službi bukvalno štitili ovu organizovanu kriminalnu grupu, tvrde naši sagovornici.

– Vođe ovog klana su u svakom trenutku imale pravovremenu informaciju i iako je policija uglavnom znala do detalja čime se oni bave i koji su im poslovi, nikada nije došlo do nekog ozbiljnijeg hapšenja. Pored toga, „Marko” je bio jako blizak sa tadašnjim političkim vrhom, pa su ga njegove veze sa tim istaknutim političarima štitile – kaže naš sagovornik i dodaje da pravi problemi nastaju kada se do tada neprikosnoveni „surčinski klan” pocepao na dva dela.

– Odjednom su se pojavili izuzetno jaki Zemunci sa Dušanom Spasojevićem Šiptarom i Miletom Lukovićem Kumom na čelu, ali je i njih Monkton preko svojih ljudi pokušao da stavi pod kontrolu. Slao im je nekoliko puta izaslanike u Šilerovu koji su se tamo viđali sa Miletom Lukovićem Kumom, ali Šiptar i njegova kompanija nisu nikada bili do kraja poslušni – tvrdi naš izvor.

Egzekutori

17. novembar 2008. Kurir

Britanska obaveštajna služba koristila desetine naoružanih kriminalaca za elegantno uklanjanje ljudi koji bi zasmetali

BEOGRAD – Ljudi koje je oko vođa „surčinskog klana” instalirao šef britanske obaveštajne službe za Balkan Entoni Monkton u potpunosti su kontrolisali poslove ove organizovane kriminalne grupe, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Naši izvori tvrde da je kontrola nad ovom kriminalnom grupom bila jako bitna za operacije britanskih obaveštajaca u Srbiji.

– Klan je u to vreme brojao nekoliko desetina naoružanih kriminalaca, koji su po potrebi služili na terenu kao operativci, odnosno egzekutori. To je za njihove nalogodavce bila jako zgodna situacija, jer kad bi neko zasmetao njihovim interesima, bio je elegantno sklonjen, a svaka sumnja bi pala na već davno oprobani srpski recept „obračun kriminalnih klanova” ili „likvidaciju u takozvanoj sačekuši” – kaže naš sagovornik.

Prema njegovim rečima, nekoliko puta su pripadnici kriminalnih klanova korišćeni za likvidacije u političke svrhe.

– Jedan od primera koji nikada nije do kraja rasvetljen jeste ubistvo Momira Gavrilovića Gavre, koji je likvidiran neposredno nakon sastanka sa ljudima iz kabineta predsednika SRJ Vojislava Koštunice. Postoje indicije da su za ovu likvidaciju upotrebljeni kriminalci, a da je nalog stigao i od operativaca jedne strane službe, kojoj u tom trenutku nikako nije odgovarala uloga pomenutog Gavrilovića i njegovi kontakti s kabinetom Vojislava Koštunice – tvrdi naš izvor.

Inače, prema njegovim rečima, korišćenje kriminalaca za likvidacije političkih i bezbednosnih problema manir je svake obaveštajne službe. Isto je činila i nekadašnja jugoslovenska služba državne bezbednosti, koja je za likvidaciju emigranata koristila ljude s kriminalnim dosijeima.

Smeštanje

18. novembar 2008. Kurir

Radovan Karadžić i Ratko Mladić optuženi u Hagu kako bi sva krivica za građanski rat u BiH bila svaljena na srpski narod i RS

BEOGRAD – Optužnica protiv Radovana Karadžića i Ratka Mladića napisana je na insistiranje vlasti u Sarajevu i dela međunarodne zajednice, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema njegovim rečima, dvojica tvoraca Republike Srpske našli su se na haškoj optužnici kako bi sva krivica za građanski rat u Bosni i Hercegovini bila svaljena na srpski narod, a samim tim i na Republiku Srpsku, i kako bi se obezbedila solidna osnova za ukidanje ovog dejtonskog entiteta.

– Još od 1997. godine Karadžić i Mladić se kotiraju visoko na listama za hapšenje Haškog tribunala iako je bivši predsednik dugo vremena uživao zaštitu koju mu je pružao sporazum sa Ričardom Holbrukom. Doduše, u prvim godinama, tačnije do 2001. godine, niko ih nije ozbiljno tražio, o čemu svedoči i bivša glavna tužiteljka tribunala Karla del Ponte. Naročito je to važno za Radovana Karadžića – kaže naš sagovornik.

Naši izvori tvrde da je daleko interesantniji primer Ratka Mladića, nekadašnjeg komandanta Vojske Republike Srpske.

– Mladić je još 1997. godine ukazom predsednika dobio državljanstvo jedne strane zemlje koja nema obavezu izručenja svojih državljana i na koju je prilično teško uticati. Ne znam da li se on sada tamo nalazi, ali ukoliko jeste tamo, onda je najverovatnije siguran – kaže naš sagovornik i dodaje da ne veruje da naše obaveštajne službe imaju podatke o ovom slučaju.

– Ne verujem da su vlasti u Srbiji svesne ovog podatka, ali mislim da su strane službe dobro obaveštene i da kalkulišu u sklopu svojih političkih interesa. Mladić je zgodno oružje da Srbija po potrebi bude pritisknuta i ucenjivana i ne verujem da će se neke zapadne sile olako lišiti toga – kaže naš sagovornik.

Udar na vojsku

19. novembar 2008. Kurir

Zapadni obaveštajci na sastanku u Briselu 2003. godine napravili plan o reformi Vojske SCG, sa ciljem da je eliminišu kao potencijalnu pretnju

BEOGRAD – Na sastanku predstavnika obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke, održanom u Briselu 21, 22. 23. juna 2003. godine, doneta je odluka da se Vojska SCG u potpunosti rasformiše i da se na taj način ukloni kao moguća opasnost, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Prema rečima naših izvora, na sastanku na kojem je uglavnom bilo reči o daljem rasparčavanju Srbije, odnosno o izdvajanju Vojvodine, Raške oblasti i drugih teritorija iz njenog sastava, sa ciljem da se svede na granice iz druge polovine devetnaestog veka, bilo je reči i o eliminisanju vojne moći Srbije.

– Učesnici ovog sastanka bili su skoro jednoglasni u nameri da se vojska, tada Srbije i Crne Gore, potpuno reformiše po NATO standardima i da se na taj način uništi kao pretnja sprovođenju njihovih planova. Postignut je dogovor o nizu mera koje je potrebno primeniti, počev od kontrole količine i vrste naoružanja sa kojima raspolaže vojska, pa preko finansijskih mera, odnosno restriktivnog vojnog budžeta, pa sve do izbora kadrova – kaže naš izvor.

Predstavnici obaveštajnih zajednica ovih zapadnih sila doživljavali su instituciju Vojske SCG kao veliku pretnju.

– Nekoliko puta su u toku sastanka naglasili da nisu sigurni da li u ovom trenutku imaju onakvu vrstu nadzora nad vojskom kao što je imaju nad drugim strukturama u Srbiji. Naročito su bili skeptični po pitanju demontaže starih obaveštajnih struktura – tvrdi naš sagovornik i dodaje da su predstavnici britanske obaveštajne službe izneli podatak da nisu u stanju da uhvate i kontrolišu staru mrežu obaveštajaca vojne obaveštajne i kontraobaveštajne službe i da to u predstojećem periodu može predstavljati veliki problem za njih, jer je ta mreža, prema njihovim podacima, u to vreme bila jako aktivna.

Šut karta za Mila

20. novembar 2008. Kurir

Na sastanku u Briselu u septembru 2005. godine zapadni obaveštajci zaključili da Milu Đukanoviću treba pronaći zamenu u Crnoj Gori

BEOGRAD – Na sastanku održanom u Briselu u septembru 2005. godine prisutni predstavnici obaveštajnih službi Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nemačke konstatovali su da će crnogorski predsednik Milo Đukanović, pre ili kasnije, krenuti svojim putem i postati problem za njihove interese u regionu, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Zapadni analitičari mislili su da će neosporni lider na crnogorskoj političkoj sceni uskoro dostići svoj zenit, odnosno da će se sa proglašenjem nezavisnosti Crne Gore iscrpeti njegov potencijal.

– Svi, a naročito Englezi, mislili su da je vreme da se Zapad ozbiljnije pozabavi pronalaženjem nove figure u Crnoj Gori koja bi mogla dostojno da zameni lidera DPS-a Đukanovića. Crna Gora je izuzetno interesantan region za ove službe, jer je upravo to država u kojoj se ukršta više međunarodnih puteva nelegalne trgovine, pre svega drogom, cigaretama i belim robljem. A kontrola nad ovim prostorom i pomenutim nelegalnim poslovima je od ključne važnosti za rad zapadnih službi – kaže naš sagovornik.

Prema rečima našeg izvora, procena zapadnih obaveštajaca bila je da je Đukanović sa svojim okruženjem duboko zagazio u sve te poslove i da više nije u stanju da zadrži neprimetnu ulogu u njima.

– Od sive eminencije, što je za njegovu važnost bila podnošljiva uloga, postao je maltene javna biznis figura. Znalo se za koji posao koliko treba da se da za Đukanovića. Bio je vlasnik i suvlasnik raznih firmi, banaka, pa čak visokoškolske ustanove. Za njegove mentore spolja to je bilo previše, pa je Milo vremenom počeo da predstavlja sve veću i veću smetnju – kaže naš sagovornik i dodaje da je ovo prvi put da se o crnogorskom predsedniku i premijeru u ovim krugovima govori na taj način.

Terorizam

21. novembar 2008. Kurir

Krajem 2002. godine prištinski političari ozbiljno razmatrali plan za likvidaciju Zorana Đinđića

BEOGRAD – Krajem 2002. godine albanska mafija planirala je likvidaciju srpskog premijera Zorana Đinđića, kaže za Kurir izvor blizak obavještajnim krugovima.

O ovim planovima pojedine strane službe upozorile su kolege u Srbiji, ali i ljude iz Đinđićevog bliskog okruženja.

Uprkos pomenutom upozorenju, nije bilo ozbiljnijih pomaka u organizaciji obezbeđenja srpskog premijera, što je predstavnike obavještajnih službi koji su ukazali na predstojeću opasnost veoma iznenadilo.

Naši izvori tvrde da su srpske službe raspolagale ozbiljnim podacima da je ugrožena bezbednost nekolicine državnih funkcionera, a pre svih Zorana Đinđića.

Prema rečima naših sagovornika, nekoliko meseci pre nego što je ubijen Đinđić je napravio jasan zaokret u svojoj politici prema Zapadu. Jedna od prelomnih tačaka bilo je pitanje Kosova.

– Srpski premijer je insistirao da se pitanje Kosova razreši, ali nikako na štetu Srbije, odnosno zahtevao je da se poštuje princip nepromenljivosti granica. Za ovaj svoj predlog tražio je podršku svuda u svetu, zakucao je na mnoga vrata, ali nažalost, nije naišao na razumevanje za svoje stavove – kaže naš sagovornik.

Međutim, kako tvrde naši izvori, srpski premijer je bio uporan, pa je pred kraj 2002. godine uspeo da napravi prodor po ovom pitanju u određenim političkim krugovima u Briselu i Bonu.

– U tom trenutku postalo je jasno da projekat otcpljenja Kosova neće više ići tako lako. Prištinski političari su bili u panici, pa su razmišljali o radikalnom scenariju, odnosno o likvidaciji Zorana Đinđića. Novac i svu potrebnu logistiku za ovu operaciju trebalo je da pruži njihova dijaspora, odnosno kriminalni krugovi koji operišu na zapadu Evrope i koji se uglavnom bave trgovinom narkoticima – kaže naš sagovornik.

Stopirani

22. novembar 2008. Kurir

Kosovski političari odustali od ubistva Zorana Đinđića, jer su im zapadni obaveštajci to naredili, pod izgovorom da je to njihov problem

BEOGRAD – Iza planiranja atentata na srpskog premijera Zorana Đinđića krajem 2002. godine stajali su albanski mafijaški klanovi Osmani i Selimi, koji operišu u zapadnoj Evropi, kaže za Kurir izvor blizak obaveštajnim krugovima.

Povod za organizaciju ubistva premijera Srbije bio je njegov zaokret u politici rešavanja kosovskog problema. Kako tvrde naši izvori, Šiptarima je nakon promene vlasti u Beogradu 2000. godine obećano sa Zapada da će projekat nezavisnosti Kosova u tom slučaju proći mnogo bezbolnije.

– Tači i Čeku su uveravani da će dobiti nezavisnost do kraja 2005. godine. Ta obećanja su stigla sa najviših mesta u Vašingtonu i Briselu, i šiptarski političari su računali na to. Do tog trenutka u projekat nezavisnosti Kosova utrošeno je više od pet milijardi dolara, uglavnom na lobiranje političkih krugova u Vašingtonu – kaže naš sagovornik.

Kada je Zoran Đinđić promenio retoriku o pitanju Kosova i kada je otpočeo tajnu diplomatsku ofanzivu da se izbori za novo rešenje, albanski lideri su najozbiljnije razmatrali plan njegove likvidacije.

– Pošto je njihov politički vrh čvrsto oslonjen na kriminalne klanove koji posluju po Evropi i SAD, u prvom trenutku se došlo na ideju da se preko kriminalaca napravi veza sa sličnim krugovima u Srbiji i da se tako organizuje ubistvo premijera Srbije. Druga varijanta je bila da se za ubistvo angažuje profesionalac i da se Đinđić likvidira na jednom od njegovih službenih putovanja u inostranstvo. Idealna prilika za ovaj plan bio je Đinđićev odlazak u Banjaluku i tada je sve pripremljeno da ceo posao odradi jedna kriminalna grupa iz Hrvatske. Od plana su odustali, jer su, kada su saznali šta se dešava, ljudi iz zapadnih obaveštajnih službi bili jako besni. Bukvalno su naredili Šiptarima da se ne mešaju i da je to njihov problem – kaže sagovornik Kurira.

Špijun je živ

15. septembar 2006. Politika

Posle špijunske afere i hvatanja na delu, bivšeg načelnika Generalštaba VJ Momčila Perišića i američkog špijuna Džona Nejboru u primopredaji dokumenata, inscenirana je navodna pogibija američkog obaveštajca Nejboru u saobraćajnoj nesreći u Mađarskoj.

- **Bivši šef CIA za Balkan bio razotkriven u Grčkoj 1988. godine.**
- **U Srbiji pripremao teren za Nato bombardovanje**

„Politika” je došla do fotografije sa policijske vežbe u Nikincima 2001. godine, na kojoj se vide Džon Nejbor (1) i Entoni Monkton (2) iz britanske obaveštajne službe MI-6, Momčilo Perišić i visoki funkcioneri srpske policije Dušan Mihajlović, Sreten Lukić, Boško Buha (ubijen 2002) i Milorad Simić.

Bivši šef CIA za Balkan i formalno nekadašnji prvi sekretar ambasade SAD u Beogradu Džon Dejvid Nejbor, jedan od glavnih aktera afere „Perišić”, živ je i obavlja poslove za centralnu obaveštajnu službu Amerike, saznaje „Politika”. Naš pouzdani sagovornik kaže da je pre nekoliko meseci namerno bila plasirana informacija o Nejborovoj navodnoj smrti u Mađarskoj kako bi se sakrio njegov pravi identitet, pošto su, posle spektakularnog hapšenja Nejboru u Srbiji, sve obaveštajne službe sveta saznale za njega, pa dalje nije mogao da obavlja svoj posao, a pretila mu je i opasnost od likvidacije.

Nejbor je, podsećamo, uhapšen u martu 2002. godine zajedno sa Momčilom Perišićem, tadašnjim potpredsednikom Vlade Srbije, u motelu „Šarić” na Ibarskoj magistrali.

Naš list uspeo je da dođe do novih podataka o obaveštajnoj karijeri ovog američkog špijuna. Nejbor, koji je rodom iz američke države Florida, došao je na naše prostore 1994. godine. CIA je tada procenila da će Kosovo i Metohija biti sledeće krizno žarište, pa je u sedištu ove agencije u Lenglju odlučeno da glavni punkt za područje bivše SFRJ bude otvoren u Skoplju.

Na mesto glavnog koordinatora ovog punkta postavljen je upravo Nejbor koji je pre toga već jednom bio razotkriven kao špijun, i to u Grčkoj 1988. godine, kada su mu tamošnje vlasti otkazale gostoprimstvo. Posao glavnog koordinatora punkta u Skoplju ovaj američki obaveštajac obavljao je do 1996. godine. Posle toga je otišao u Zagreb, gde je imao zadatak da uspostavi kontakte i učvrsti pozicije sa kojih bi mogao bezbedno da se „instalira” u Beogradu.

Bivši šef CIA za Balkan Džon Nejbor

Konačno je stigao u Beograd 1997. godine, kao zvaničan član osoblja ambasade SAD. Prema pouzdanim informacijama, upravo je te godine stupio u kontakt sa Momčilom Perišićem, tadašnjim načelnikom Generalštaba Vojske Jugoslavije, koga je ubrzo zavrbovao da radi za CIA, tvrdi naš izvor.

Ipak, pored ovog, Nejbor je imao i jedan značajniji zadatak u Beogradu. Naime, on je tokom 1998. godine intenzivno radio na prikupljanju podataka i pripremi terena za NATO bombardovanje. U Makedoniju se vratio neposredno pre bombardovanja, tokom kojeg je imao zadatak da koordinira rad američkih obaveštajnih službi prema SRJ. Kada se u Beogradu ponovo otvorilo diplomatsko-konzularno predstavništvo SAD, tokom 2000. godine, Nejbor je bio akreditovan kao zvanično lice američke administracije. Početna dužnost mu je bila „službenik u ekonomskoj sekciji”, da bi posle bio imenovan na mesto prvog sekretara. Nezvanično je obavljao mesto šefa CIA za Balkan, a kao predstavnik ove obaveštajne službe predstavljao se organima MUP-a Srbije, od kojih je tražio saradnju.

Sušтина njegovog delovanja u Srbiji, kako kaže naš sagovornik, bila je usmerena na izbor osoba koje su bile pogodne za prikupljanje podataka od interesa za američku administraciju. Izvesno je da se Nejbor do hapšenja 2002. godine bavio obaveštajnom delatnošću koja je imala za cilj prikupljanje tajnih vojnih i drugih podataka, ličnim uvidom i preko agenturnih pozicija. Obaveštajne oslonce je birao u različitim strukturama, uglavnom među uticajnim osobama. Naše obaveštajne službe imaju podatke da je Nejbor, kao član jedne verske sekte, koristio svoje istomišljenike za prikupljanje obaveštajnih podataka.

Prekinut postupak protiv Perišića

Vojno pravosuđe optužilo je 2002. godine Momčila Perišića za krivično delo špijunaže u korist Sjedinjenih Američkih Država. Ista optužnica je za odavanje službene tajne teretila potpukovnika Miodraga Sekulića i Vladimira Vlajkovića.

Postupak je vodio Vojni sud u Beogradu do njegovog ukidanja 1. januara 2005. godine. Posle toga predmet prelazi u nadležnost Vojnog odeljenja Okružnog suda u Beogradu. Krivično vanraspravno veće tog odeljenja donelo je 9. novembra 2005. godine odluku da prekine krivični postupak protiv nekadašnjeg načelnika Generalštaba do okončanja postupka koji se protiv njega vodi pred tribunalom u Hagu. Istom odlukom obustavljen je postupak i protiv ostalih optuženih.

– Odluka o prekidu doneta je na osnovu odredbe Zakona o saradnji SRJ sa Haškim tribunalom. Njom je propisano da će se, u situaciji kada je predmet postupka pred domaćim sudom krivično delo koje nije u nadležnosti međunarodnog tribunala, postupak pred domaćim sudom prekinuti do okončanja postupka pred tribunalom – rekla je za „Politiku” Ivana Ramić, portparol beogradskog Okružnog suda.

Sklonite Šešelja!

27. jun 2008. Kurir

Na sastanku u Luganu 14. avgusta 2000. Zoran Đinđić i Karla del Ponte dogovorili ko mora biti isporučen u Hag

BEOGRAD – „Sklonite Šešelja iz Srbije!”, zahtevao je Zoran Đinđić od Karle del Ponte na neformalnom sastanku koji je održan 14. avgusta 2000. u švajcarskom gradu Luganu. Ovaj susret verovatno nije bio prvi, ali je svakako jedan od najznačajnijih koji su imali pokojni srpski premijer i tadašnja tužiteljka Haškog tribunala. Naime, prema transkriptu razgovora sa ovog susreta, upravo tada je dogovoreno ko se mora isporučiti Tribunalu i zašto. Kurir će u nekoliko nastavaka, uz izvesna skraćjenja, objaviti sadržinu ovog razgovora.

Del Ponte: Dakle, slažemo se oko ovih prioriteta.

Đinđić: Da. Koji je po vama prioritet Vojislav Šešelj?

Del Ponte: Vi ćete najbolje sagledati ko će novoj vlasti smetati, pa ćemo na vaše predloge uvek odgovoriti pozitivno. Svima je prevashodan cilj da u Srbiji, za vaše vladavine (misli se na DOS, prim. aut.), bude mirno i bez velikih političkih potresa. Ukoliko radikali remete političku situaciju, neka Šešelj bude na udaru, a vaši pravnici neka usmere optužnicu u željenom pravcu.

Đinđić: Oni (SRS) su agresivni i nepredvidljivi. Sa socijalistima se lako može izaći na kraj jer su se mnogi već distancirali od Miloševića. Zato Šešelj mora biti u Tribunalu.

Nepoznata osoba: Vi u Srbiji ste zapalili Evropu, hoćete da gospodarite celim Balkanom. Miloševića morate da dovedete i postavite gde mu je mesto, jer se u protivnom Amerikanci neće smiriti. Pre polaska imao sam razgovor sa gospodom Olbrajt i znate šta je tražila da vam prenesem, gospodine Đinđiću. Srbiju treba obezglaviti i sve koji su se usprotivili NATO savezu treba procesuirati bez pardona. To su njene reči.

Del Ponte: Tribunal mora da funkcioniše kao međunarodni sud koji su stvorile Ujedinjene nacije i zato po preuzimanju vlasti ne smete da imate milosti prema političkim

protivnicima. Vuk Drašković je takođe zaslužio da se nađe kao optuženi, ali Amerikanci ne daju da sedne na optuženičku klupu. Njegova garda je mnogo zla nanela u Hercegovini i u Bosni. Političko rukovodstvo Srbije biće optuženo za „udruženi zločinački poduhvat” i od ponašanja pojedinaca zavisiće da li će biti svedoci Tužilaštva ili se uopšte neće pojavljivati kao optuženi. Kada preuzmete vlast, a to je gotova stvar, jer su Amerikanci rešili da idu do kraja, pa ako treba i da NATO vojskom okupiraju celu Srbiju, vama će biti zadatak da tajne arhive odmah prigrabite i prosledite američkoj ambasadi, kao i pečate i delovodne protokole, jer se neke stvari moraju montirati da bi se optuženi doveli u bezizlaznu situaciju. Takođe treba sinhronizovano, sa operativcima CIA i MI6, preuzeti danonoćno praćenje svih koji su radili u vojnoj i civilnoj bezbednosti. Aleksandar Vasiljević, Nedeljko Bošković, Aca Tomić, Jovica Stanišić, Frenki... Kod Šešelja će biti problem zašto ga optužiti; jer nije bio u vlasti kada su se vodili ratovi i ne može se okriviti za komandnu odgovornost.

Đinđić: Šešelja treba trajno skloniti iz Srbije, jer je on zlo za državu i narod! Njegova upornost i brutalnost ugroziće našu vlast. On nikada neće prestati da se zalaže za veliku Srbiju, pa će odnosi sa susedima uvek biti zategnuti. On je nepopravljivi ne nacionalista, već šovinista.

U tom trenutku u prostoriju ulazi Ričard Mej.

Del Ponte: Raduje me što ste došli. Ser Ričard Mej je želeo da upozna perspektivnog političara iz Srbije.

Ričard Mej: Drago mi je da smo se upoznali, gospodine!

Svi na sud!

28. jun 2008. Kurir

U drugom nastavku razgovora između Zorana Đinđića i Karle del Ponte sudija Ričard Mej poručuje da se mora suditi političkom, vojnom i policijskom rukovodstvu Srbije

BEOGRAD – Na neformalnom sastanku koji je pokojni premijer Zoran Đinđić 14. avgusta 2000. imao s bivšom glavnom tužiteljkom Haškog tribunala Karlom del Ponte u jednom momentu u razgovor se ubacio i nekadašnji sudija u Tribunalu Ričard Mej. Ovo je bio prvi i poslednji susret Đinđića i Meja, dok se sa Del Ponteovom sastajao još nekoliko puta, upravo zbog njenog insistiranja da se što pre izruče svi oni Srbi za koje postoje dokazi da su ratni zločinci.

Mej: Koleginica Del Ponte vam je sigurno već objasnila značaj privođenje Slobodana Miloševića, jer on kao predsednik države mora biti odgovoran za sve strahote koje su preživeli narodi u bivšoj Jugoslaviji. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju razlikuje se od tribunala u Nirnbergu i Tokiju, u kojima se sudilo zločinima nacizma. Ovi tribunali su imali nadležnost nad pojedincima i zločinačkim organizacijama i bilo je lakše odlučivati i donositi adekvatne presude. Haški tribunal ima nadležnost samo nad privatnim licima, ali se, priznaćete, lična odgovornost teško može distancirati od društvene ili stranačke. Mi smo u razgovorima s predstavnicima američke i drugih administracija doneli osnovne smernice rada Tribunala i, priznali ili ne, mora se suditi srpskom političkom, vojnom i policijskom rukovodstvu Srbije. Pravni zastupnici Amerike su zainteresovani za Slobodana Miloševića, jer smatraju da je on započeo ratove u bivšoj Jugoslaviji u cilju stvaranja velike Srbije i da se isprečio američkim interesima na Balkanu.

Đinđić: Da, to mi je jasno!

Mej: Kakvo vi mišljenje imate o Slobodanu Miloševiću, više kao čoveku, a manje kao političaru?

Đinđić: Miloševića više poznajem kao političara pošto smo nekoliko puta razgovarali o budućnosti Srbije. Privatno malo znam o njemu, osim da je u braku sa predsednicom JUL Mirjanom Marković, koja ima ogroman uticaj na njega lično, ali i na političke prilike u

zemlji. Ima dvoje dece, Mariju, koja drži televiziju koja emituje zabavni program, i Marka, za koga imamo podatke da se upleo u kriminal oko cigareta, benzina i druge akcizne robe. Kao političar za Miloševića bih rekao da je vešt i prevrtljiv, da ne polaže mnogo na obećanja i da je uporan u realizaciji svojih planova. On je diktator i zato se ne može proceniti kako će reagovati na gubitak slobode i ulogu koja će biti deprimirajuća u svakom pogledu. Nesporno je znao da manipuliše ljudima iz svog okruženja, ali poslednji rezultati rada naših doušnika govore da mu mnogi nekadašnji saradnici okreću leđa. Jovica Stanišić mesecima ne razgovara s njim, Aleksandar Vasiljević je spreman da ga optuži za sve nedaće u prošlim ratovima, Pavković je vojnik od velikog njegovog poverenja. Vladimir Lazarević čuti i čeka rasplet, Milan Milutinović i Dragoljub Ojdanić su više naklonjeni opoziciji, Nikola Šainović je tvrdog ubeđenja da je politika Miloševića bila jedina ispravna, dok policijska struktura - Sreten Lukić, Rođa Đorđević i Guri - zasad sedi na dve stolice. Veljko Kadijević i Blagoje Adžić se ne eksponiraju, Tomislav Simović je rezervisan.

Mej: Imam podatak da su roditelji Miloševića skloni suicidu i da su podizali ruku na sebe?

Đinđić: Da, to je tačno!

Mej: Srbi su skloni mitomaniji i veličanju prošlosti. Još za vreme studentskih dana na Oksfordu imao sam neke kolege iz Jugoslavije i mnogi od njih su napamet znali narodne pesme o srpskim junacima. Mitovi i legende prate mnoge narode kroz istoriju i dokazano je da ako vlastodršci hoće da ih oslobode tog verovanja, onda su rezultati nikakvi. Ubiti ljude koji su predodređeni za legendu jeste propast za one koji to čine. Če Gevara je ubijen pa je posle smrti postao mit, ne samo za kubanski narod nego i za ceo svet. Postao je simbol otpora nepravdi. Na drugoj strani, mi Englezi smo posle dugogodišnje robije pustili Mandelu iz zatočeništva i umesto da postane običan protivnik manjinskom narodu u Južnoafričkoj Republici, on je postao simbol svih ugroženih crnaca na planeti.

IZOLOVATI ŠEŠELJA

Đinđić: Šešelj će biti naš najveći problem po preuzimanju vlasti i zato ga treba trajno izolovati od događaja u Srbiji. Koliku robiju predviđate za nekoga ako se zna da je učestvovao u udruženom zločinačkom delovanju koje je imalo za cilj nasilno proterivanje hrvatskog, muslimanskog i drugog nesrpskog življa u cilju stvaranja velike Srbije?

Mej: Proučio sam delovanje Šešelja i mislim da se radi o čoveku koji je preko glave preturio mnoga robijanja i koji važi za veoma dobrog poznavaoca prava. Nažalost, verovatno neću biti u mogućnosti da pratim proces Vojislavu Šešelju pred Tribunalom.